பாரத சக்தி மகா காவியம்

நான்காவது

தானவ காண்டம்

பாரத சக்தி வணக்கம்

பேரருட் புலவர் நாவும், பெருஞ்செய லாளர் நெஞ்சும்,
வீரரின் கரத்தும், ஐந்தை வென்றுளே அமைதி கண்ட
தீரரின் யோக சித்தத் திறத்தினும் வளருகின்ற
பாரத சக்தி யென்னுட் பாமலர் பொழிக மாதோ !

கதிராகிக் கடலாகிக் காற்றாகிக் காராகிக் கண்ணி லத்தில்,
பதமான பயிராகி, உடலாகி, உயிராகிப் பரவி நாளும்,
இதமான பொதுவாகி, இரண்டாகி மூன்றாகி, எல்லாம் ஆகிப்
பதியாகி ஒப்பிலாப் பரமாகுந் திருவருளைப் பக்தி செய்வோம்!

இனியவுல கெமதென்னும் இறுமாப்பிற்
படைதிரட்டி, இகல்வி ளைத்துத்
தனியகந்தை வடிவான தானவர்கள்
அறமழித்த தன்மை போக்கி,
மனிதமதி மயக்ககற்றித் தானவத்தின்
மறவலியைத் தகர்க்க மெய்யன்
அனைவருக்கும் அமைதிதரும் அருட்பணிகள்
ஆற்றியதை அமர்ந்து கேளீர் !

1. போகர் வரவுப் படலம்

ஆர்த்தன புள்ளி னங்கள், அருவியின் பாட்டைக் கொஞ்சி
ஆர்த்தது மலைப்பூங் காற்று, காலையின் அமைதி தன்னில்,
ஆர்த்தது சங்க நாதம், அரியநல் லான்ம நேயர்,
ஆர்த்து "சுத் தோஹம்" என்றே வட்டமாய் அமர்ந்தார் ஆங்கே!

தங்கப் புன் னகையை வீசித் தாமரை தனையெ ழுப்பித்
திங்களைச் செலவு கூறித் தினகரன் உதித்த வேளை,
மங்களத் தூயன் முன்னே மாதவர் ஆத்மா னந்தம்
பொங்கிடத் தியானஞ் செய்து பூரணப் பொலிவு பெற்றார் !
வள்ளலின் யோக சித்தி வழங்குநல் லமுத சக்தி
வெள்ளத்திற் குளித்த சுத்த சங்கத்தின் விமல ரெல்லாம்,
ஒள்ளிய வெண்ணெ ருப்பில் ஒளிர்பசும் பொன்னைப் போன்றார்,
தெள்ளியர் தியானா னந்தம் செப்பிட மொழியு முண்டோ?

தீயெழப் பசித்த போது, தேவமு துண்டார் போலும்,
தாய்முலை யுண்டு வந்து தவழ்ந்திடுஞ் சேயைப் போலும்,
தேயத்தின் சுதந்த ரத்தை நாட்டிய தீரர் போலும்,
தூயசிற் சக்தி யுண்ட முனிவரர் துலங்கி னாரே !

வண்டென ஓமொ லிக்க வளர்சுக நிட்டை செய்து,
விண்டுதன் னின்பந் தூய விமலனுள் ளாழ்ந்து, நன்று
கண்டதோர் காட்சி தன்னைக் 'கருத்துடன் கேளீர்' என்று
குண்டலி முனிவர் நெஞ்சங் குளிர்ந்திட வாய்தி றந்தான்.

சுத்தன்

முற்றிய தருந்தவம் முனிவர் சிங்கங்காள்,
பெற்றனம் பாரத சக்திப் பேற்றினை,
சுற்றுல கினியருட் சுதந்த ரம்பெற
உற்றது நங்கனல் உதவி செய்யுநாள்....

உள்ளத்தில் அடைந்தநம் ஓங்கு சித்தியைப்
பள்ளநீ ருலகமும் பகிர்ந்து பத்தியாற்
கொள்ளநாம் இனியிடங் குறித்துச் செல்லுவோம்,
வெள்ளத்தின் பயன்பயிர் விளைத்த லாகுமே !

கண்ணறும் அரக்கருங் கலியன் கூட்டமும்,
எண்ணறு தீவினை யிழைக்கின் றாரிங்கே,
தண்புனற் கொதிப்பினைத் தடுக்குஞ் சூட்சுமம்,
வெண்ணெருப் பெரிந்திடும் விறகை ஈர்த்தலே !

ஆதிநல் லறம்விளை யாடு நாட்டிலே,
தீதெனப் புகுந்தனர் தெவ்வர் தானவர்,
காதகர் வாழ்ந்திடுங் கடிய தீவிலே,
சாதகர் சென்றினித் தருக நற்றுணை !

எந்தையங் கேகியே இனிய தொண்டுகள்
முந்திநன் கியற்றினன்; முரண்செய் தானவர்,
தந்தவெந் துயர்களைத் தாங்கிச் சாந்தமாய்
நிந்தைசெய் தீயவர் நிலையை மாற்றினான்.

அங்கொரு சக்தியும் அருளின் வாய்ந்தனள்,
உங்களுள் ஒருகுழு உடனெழுந் துறீஇ,
இங்குள நிலைசொலி எந்தை நாட்டிய
சங்கத்தின் பயன்களைத் தழைக்கச் செய்குவீர்.

இவ்வகை சுத்தனும் இயம்பத் தொண்டர்கள்,
அவ்வகை செய்குவம் அருளி னாலெனத்
துவ்விய சீலரைத் துலங்கத் தேர்ந்தனன்,
திவ்விய குருவரன் "செல்க" வென்றனன்....

போகர் வரவு

இனையன நிகழும் போதே இறங்கிய விமானம் விட்டுப்
"புனிதநீ வாழ்க!" வென்று புண்ணியப் போகன் வந்தான்...
"அனைவரும் வருக" வென்றே ஆர்த்தனர் அதிச யித்தார்...
"இனிதினி" தென்று சுத்தன் இருகையாற் றழுவி யேற்றான்...

அறிஞனை யறிஞன் உள்ளே யறிந்துசட் டென்று, வந்த
நிறைவினை முடிய வேண்டி, நிகழ்ச்சிகள் பலவுங் கூறிச்
"செறிதவப் பெரும, நானே சத்திய னுடனே சென்று,
மறவினை யரக்கர் தீவில் மறுவற வாழச் செய்தேன்"....

என்றலும் போக னாங்கே, "என்மனங் குளிர்ந்த தையா,
இன்றுநீ வந்த தேயாம் எடுத்தநல் வினையின் வெற்றி;
வன்றவக் கதிரே, எந்தை தானவர் வாழுந் தீவில்
என்றெவ்வா றிறங்கி னானென் றியம்புதி" யென்றான் சுத்தன்.

நல்லதென் றுவகை கொண்டு, நவீனமும் பண்டுந் தேர்ந்து,
வெல்வலி மிக்க மெய்யன் விமானத்தில் அரக்கர் தீவு
செல்வகை சென்று செய்த செயல்களைப் போக னாங்கே
சொல்வகை சொன்னதெல்லாங் கவிதையாய்ச் சொல்லுவேனே!

2. சாமளப் படலம்

போகன்

யோகத்தால் உலக முய்யும் ஒள்ளிய சன்மார்க் கத்தைப்
பாகொத்த மொழிக ளாலும் பணிகளின் பயன்க ளாலும்,
தாகத்தால் விரும்பு வோர்க்குத் தந்திடுந் தூய கேளாய் !
வேகத்தால் கலியன் சென்ற விமானத்தைக் கண்டான் மன்னன்!

சீருயர் சித்தி மெய்யன் சிதைவறச் சினந்து தாக்கிப்
பேருயர் அரக்க னான பேயனின் விமானம் ஆங்கே,
காருயர் கடலின் மூழ்கக் கண்டனன் ; கலிவி மானம்
போருயர் புயலைப் போலப் போய்மறைந் திடவுங் கண்டான்!

கூற்றென முளைத்த வூணர் கொண்டுசெல் பகைவன் எங்கோ
காற்றென மறையக் கண்டு கலங்கிய மெய்ய னாங்கே,
நாற்றிசை சுற்றிப் பார்த்து, நலிவுற விமானந் தன்னைப்
போற்றிஓம் சக்தி யென்று பூமியில் இறக்கி னானே !

சூரனும் சத்தி சிங்கன் உருத்திரன் சுபலன், வேலன்,
வீரகே சரியு மான வீரர்கள் சூழ நிற்கும்
தீரனை "வருக எங்கள் சாமளத் தீவிற்" கென்றே
ஆரங்கள் சூட்டி ஏற்றான் அன்புள சாந்தி மானே !

கோமளப் பசுவ ளத்தைக் கொஞ்சுபூங் குயில்கள் ஓதும்,
சாமளத் தீவ கத்தார் சாந்திமா னுடனே போற்றி,
"நாமள வற்ற பேறு நயந்தனம் அரசே யின்றெம்
பூமியும் பிழைத்த" தென்றார் புனிதனை வாழ்த்தி னாரே !

சாந்திமான்

பொருவலி யசுரப் பேய்கள் புகலொணாத் துயரந் தந்தார்,
ஒருவநீ அவரை மோதி விமானத்தை உடைக்க நேர்ந்தாய் ;
கருகிய வாழ்வைக் காக்கக் கருணைவான் போல வந்தாய்;
வருகநீ சுத்தன் றந்தாய் வாழ்கநீ டூழி நன்றே !

சத்தியன்

ஒருவிமா னத்தை வீழ்த்தி, ஒன்னலர் தப்பி யோட
வருவிமா னத்தை விட்டேன்; மானத்தைக் காக்க வேண்டி,
உருளுல கனைத்துஞ் சுற்றி, ஊணரின் இருக்கை கண்டு
தருமத்தை நாட்ட வேண்டுங் கருமத்தைத் தாங்கி னேனால் !

இருள்வழி புலன்கெட் டோடும் இகலவர் செருக்கை நூறி,
அருள்வழி பரப்பி மீண்டும் அமைதியை உலகில் நாட்டும்
தெருள்வழி யறிகி லாது திகைத்தனன், சாந்தி மானே,
சுருளலைக் கடலை வெல்லுந் துணையெனக் குதவு வாயே !

சாந்திமான்

பூமியை வலஞ்செய் துற்ற புணைபல வுடையேன் ஐய,
தாமத வூணர் வாழுந் தானவங் காண வேண்டி
நீமனங் கொண்ட வீர நெடும்படை யுடனே சென்று
சேமமாய் வருவாய் வெற்றித் திருவணிந் தமரர் கோன்போல் !

பொதிகையில் விளைந்த தேக்காற் புனைகலம் பலவும் ஈவேன்;
முதியதண் கடலறிந்த முன்னணி மீகா ரீவேன்,
இதமுறும் பயணத் திற்கிங் கேற்றதெல் லாமும் ஈவேன்,
சுதந்தரங் காண வேண்டித் துணிந்துயிர் தனையும் ஈவேன் !
வருகநல் வேந்தே, வீரர் வருகமுன் அயர்வு தீர்க ;
பொருகடல் கலக்கப் பத்து நாட்களிற் புறப்பட் டேகி,
துருவுவோந் தானவத்தை என்றலுந் தூய சாந்தன்,
உருகிய நன்றி யன்பை யுரைத்துடன் சென்றான் மெய்யன் !

வருந்திய வருத்தந் தீர வசதிசெய் மனையில் ஏற்றுத்
திருந்திய முறையிற் செய்து தின்பதற் கெளிய தான
விருந்தளித் தாடல் பாடல் விளங்கிய கலைக ளாலே
மருந்தினும் இனிய சொல்லான் மன்னனை உபச ரித்தான் !

சித்தியில் இருந்த வாறே திருவுறு சிறப்பி னோடும்
பத்துநாள் அன்பன் செய்த பணிநல முவந்து நாளும்,
சுத்தனாம் இறைவன் சக்தி துணையினை வேண்டிக் கொண்டு
சத்திய வேந்து தியானந் தவம்புரிந் திருந்தான் மன்னோ ;

சத்தியன்

"ஆதியாய் அனைத்தி னுக்கும், அனாதியாய், அன்ப ருள்ளே
போதமாய்ப் பொலியுந் தூய புண்ணிய முதல்வா போற்றி!
காதலா லுன்னை என்றுங் கதியெனச் சரண டைந்தேன்.
ஆதர வளித்தென் செய்கை நலமுற அருள்செய் வாயே !

வீட்டினை நீத்தேன், அன்பு விமலனை நீத்தேன் ; சொந்த
நாட்டினை நீத்தேன் ; இந்த நானிலந் தன்னை வாளால்
ஆட்டினைப் போல றுக்கும், அரக்கரைத் தீவிற் கண்டு,
மீட்டற வழியி லுய்க்க மீதெனை நடத்து வாயே !

இன்னவா றிறைஞ்சி நாளும் இறைவனின் அருளை வேண்டும்
மன்னவன் அந்த ரங்கம் மகிழ்ந்திடத் தெய்வ சக்தி
முன்செலென் றுந்த, நல்ல முகூர்த்தமும் அமையக் கண்டு
தன்பெருங் கடமை செய்யச் சத்தியன் எழுந்தான் மாதோ !

"தலைவநின் பயணத் திற்குத் தயாரெனச் சாந்தி மானும்,
பலதிறக் கப்பல் காட்டிப் பண்டங்கள் அனைத்தும் ஏற்றி,
நலமொழி பலவுங் கூறி, நயமுற வழிந டத்த
நிலமக ளின்ப மெய்த, நிருபனும் கடல்கண் டானே !

கடற் காட்சி

தழங்குதண் முரச மார்க்கத் தரங்கத்தில் அரங்கம் ஆடி
அழைத்திடக் கலங்க ளெல்லாம், அன்பர்கள் வெற்றி கூறப்
பழுதறு மெய்யன் சாந்தி மானுடன் சென்ற போதே,
எழுரவி வரவு கூறி இளநகை புரிந்தான் மன்னோ !
திரட்சிகொள் இருட்கணத்தைத் தின்றிரவி வீசிடும்
அருட்சுடர்ப் பெருக்கிலே, அகண்டவான் விரிவிலே,
உருட்சிகொள் உலகிலே, உளத்திலே நிலாவிடும்
தெருட்சிகொள் பரம்பொருளைச் சிந்தைசெய்வ தின்பமே !

மாசகன்ற நீலவான் மணிமுடி தரித்தனள் ;
தேசுலாம் இருசுடர் திருக்கண்ணா யணிந்தனள் ;
வீசலை யுடுத்தனள் விளங்குயிர்க் குலங்களில்
ஆசையாய் அனவரதம் ஆடும் சக்தி யன்னையே !

என்றுமெங்கு மின்பமாய் இகபர விளக்கமாய்
ஒன்றுதான் எலாமுமாய் ஒளிர்பொருளின் உண்மையை
சென்றுசென் றெழுதியே யழித்திடுந் திரைகளின்
வென்றிவாச கத்தினை வியந்தவர் புலவரே !

விழைந்தெழுந்த சித்தம்போல் விழுந்தெழுந் திரைகளே !
அழுந்தும் ஆழி யாழமே அமைதி யுள்ளம் போலுமே !
செழுஞ்சம நிலையிலே செழிக்கு மான்ம சித்தியை
முழங்கு கின்ற தார்கலி முரசதிர் மறையெனாஅ.

பாவு வேலை பாண்டி லாடும் பாலகரின் கூட்டமோ?
தேவதேவ னைத்தொழுந் திருத்தொண்டர் கரங்களோ?
யாவு மான மெய்ப்பொருள் இறைவனை இடைவிடா
நாவு கோடி கோடியால் நவிலு கின்ற வேதமோ?

வையமுய்யத் தொண்டுசெய்யும் வாழ்வு வாழ்க வாழ்கவே !
மெய்யன்வாழ்க! துய்யன்வாழ்க! வென்றுசேடி மாருடன்,
கைகள்கொட்டிச் சர்ச்சரித்துக் கால்கள்வீசி வீசியே
நெய்தற்செல்வி தேசிக நிருத்தமாடுங் கோலமோ?

ஈனமான செய்கையால் இடர்விளைத் துலாவிடுந்
தானவர் அகந்தையைத் தணித்துத்தீமை போக்கியே,
மானிலத்திற் சாந்தமே வளரச்செய்மின் வீரர்காள்
ஏனுறக்க மென்றலை யெழுந்தெழுப்பும் ஆழியே !

கப்பற் காட்சி

துந்துபி முழங்கதுவ சங்களொடு தொண்டர்,
சந்ததமும் வெல்கதரு மம்வளர்க வென்றே,
இந்திரனுக் கேற்றஇர தப்பவனி கொண்டே
முந்தொலிசெய் மூரியின்முன் மூரியென நின்றார் !

மாந்தர்களு மாதர்களு மங்கல மிசைக்கப்
போந்துபுக ழேந்திய புவிக்குரிய வேந்தன்,
தேர்ந்தகலை வாணர்கைத் திறம்பட வமைத்தே
நீந்துபுணை கண்டெதிர் நிமிர்ந்துள மகிழ்ந்தான் !

சுகக்கனி யுண்டவன் தொகுத்த தீவிதோ !
தகைமிகு தமிழர்கள் சமைத்த சேதுவோ !
திகைதரு திமிங்கலஞ் சேர்ந்த கூட்டமோ?
தொகைபெறு மரக்கலந் தொடர்ந்த காட்சியே.

தண்கட லுடுத்திய தரைக ளேந்திடும்
பண்புறு துறையெலாம் பரந்த ளந்தது,
எண்ணரு போர்வினை எளிதில் வென்றது;
புண்ணிய மெனப்பெயர் போந்த கப்பலே !

செய்பொருள் விற்றருஞ் செம்பொன் ஈந்தது,
மெய்வழித் தொண்டர்க்கு வெற்றி செய்தது;
துய்யவர் துணை யெனத் துலங்கு மப்புணை
வெய்யவர் நமனென விளங்கும் வேகத்தால்.

நீண்டிடு பயணத்தை நிறைவு றுத்தவே
வேண்டிய பொருட்குவை விளங்குங் கப்பலில்,
ஈண்டிய வீரரோ டெழுந்த சத்தியன்
ஆண்டவன் அருள்கென அமர்ந்து கொண்டனன் !

அடர்திரை சிலிர்த்தெழும் ஆழிச் சிங்கத்தின்,
பிடர்தலை யேறிய பெரிய வீரனும்
இடர்களைத் தாண்டியான் எண்ணும் புண்ணியக்
கடமைகள் கூடிடக் கடவுள் காப்பென்றான் !

"ஆதி சக்தி யருந்துணை நல்குக !
தீதி லாதவுன் செய்கை விளங்குக !
போதி, போந்து வருகுதி" என்றனன்,
ஈதலே யற மென்கிற சாந்திமான்.

"நன்றி நன்றி நடுநிலை மன்னவா ;
சென்று மீளுதும்" என்றனன் சித்திபன்;
"வென்றி! வென்றி" யென் றேவிரை மாமலர்
ஒன்று சேர்ந்த உளங்கள் உதிர்த்தவே !
சத்தி துணை சத்தியஞ் சயம்எனக் குரல்கள்
ஒத்திசை முழங்கிட முரசுகள் ஒலிக்க,
முத்துபளிங் கித்தரையில் முன்னுருள்வ தேபோல்,
சத்தியன் புணைகளுந் தவழ்ந்தன விரைந்தே !

3. கடற் படலம்

வான மீன்கள் சூழநல் வழியனுப்பி வாணிலா
போனதும் பசுஞ்சுடர் புலர்ந்து பொற்கை நீட்டியே,
'தானவர் அதர்மத்தைத் தகர்த்த வேந்தன் வாழ்' கெனா
மோனஆசி கூறியே வழிநடத்த முன்னின்றான் !

கண்வளர் திசையெலாங் களிவளர் திரைக்குழாம்,
மின்வளர் முறுவல்வீசி விந்தைவிந்தை யாகவே,
பொன்வளர் கதிர்க்குலத்தைப் புல்லிப்புல்லி யாடிடும்
இன்பமான காட்சியும் இறைவனாடுங் காட்சியே !

கதிர் வணக்கம்

வளிநிறை வெளியிலே, வரம்பிலாத வானிலே,
அளிநிறை மழையிலே, அலைபுரள் கடலிலே,
ஒளிநிறை கதிரிலே, உயர்மலை யளித்திடுந்
தெளிநிறை நதியிலே திருநடம் புரிவதார்?

காலவான் கருவிமா மழைதருங் கதிரவன்,
கோலமா முகத்திலே குலாவுசோதி யாகவே,
ஞாலவான் பயிரையும் உயிரையும் நடத்திடும்,
மூலசக்தி நாதனே முழுமுதற் கடவுளே !

விண்ணுமண்ணு மந்தரத்தும் வித்தகர் அறிவிலுங்
கண்ணிலுங் கருத்திலும் கனலருட் கதிரவன்,
எண்ணுமெங்கள் எண்ணத்தை இனிதுற வுயர்த்தியே
புண்ணியப் பொலிவுடன் பொருந்தியெம்முள் வாழ்கவே !

தூயநல்ல சிந்தையுந் துலங்குஞான சக்தியும்,
நோயிலாத யாக்கையும், நுவலரும் தியானமும்,
ஆயுளாற்றல் ஆண்மைவீரம் அன்புமின்ப வாழ்க்கையுஞ்
சேய்களுக்குத் தாயெனத் தினகரன் அருள்கவே !

உள்ளமான வானிலே ஒளிவளருஞ் சோதியே,
தெள்ளறிவைத் தூண்டியெம்மைத் தேவராக்கிப் பேரின்ப
வெள்ளமாம் அருளிலே வினையுயிர்சென் றுன்னையே
அள்ளிநன் றணைந்திடும் அரியமுத்தி நல்குவாய் !
தேய்ந்திருள் விலகிடத் திருநகை புரிந்திடும்,
சாந்தமான சோதியைத் தலைவணங்கி யிவ்வகை
வேந்தனோடு வீரர்கள் விரும்பியோது மெல்லையில்,
ஏந்து வங்கம் இந்தியக் கடல்கடந்து சென்றதே

உலக யாத்திரை

மற்கடல் கடந்த வீரர் மன்னன் கப்பல் வந்ததும்
கற்கடத்தி ராசியின் கடற்றுறை வகிப்பவர்,
'நிற்க' வென் றுபசரித்து, 'நீடு வாழி' யென்னவே
முற்பட விடுத்தனர் 'முயற்சி வெல்' கென்றோதியே !

அடுத்தடுத்த தீவகத் தரக்கர்வந் திழைத்திடுங்

கடுத்ததொல்லை யின்கதை கணக்கிலாது கேட்டனர் ;
தடுத்திடச் செயலிலோமத் தானவர் குழுவினைப்
பிடித்தொடுக்க வல்லவர் பெரியவீரர் என்றனர்.

ஐங்கடல் உடுத்தபாரில், ஐந்துகண்ட மெங்குமே
ஐந்திணையுந் தேடியும் அரக்கர்தீ வறிந்திலார்.
ஐம்பொறி புலன்களால், அருமுயற்சி செய்துமே,
ஐம்பிழைத் தொழிலினார் அகப்படா தொளிந்தனர் !

மோதுநீள் கடலிலே, முடிவிலா நெடுந்தொலை
போதலால் இளைத்தின்றோடு போதுமென்னும் வீரர்க்கு,
ஓதிக் 1 குக், 2 கொலம்பஸ் 3 காமர் உன்னத முயற்சியை
மீதுஞ் செல்லத் தூண்டுவான் விடாமுயற்சி கொண்டவன்....

தென்பரவைத் தீவுடன், செழித்த சீனம் ஜப்பனைப்
பொன்பர வமெரிக்காவைப் போர்வளர் ஐரோப்பியை
தொன்மைஆப்ப ரிக்கத்தைச் சுழன்று சுற்றிப் பார்த்துமே
வன்பகை யரக்கரின் மறைவிடம் அறிந்திலான்.

சென்றசென்ற திக்கெலாஞ் சிறப்பொடேற்று மன்னனை,
வென்றி கூறுவார் அரக்கர் வெஞ்செயலுங் கூறுவார் ;
தொன்று தொட்ட சீர்மிகத் துலங்கு ரஷ்ஷி யாவிலும்,
இன்றுமிக்க சீர்த்தியோங்கும் இங்கிலாந்துங் கண்டனன் !

ஆக்கமிக்க ஜெர்மன் ப்ரான்ஸ் இதாலி நார்வே சீடனில்
ஊக்கமிக்க மன்னவன் உறைந்துறைந்து தேடியும்,
தூக்கமற் றிடும்பைசெய்யுந் துட்டர் போரைக் கேட்டனன்,
தாக்கு கின்ற தானவத்தைத் தாரணியிற் காணிலான் !
எவ்வணத்தர், எக்குலத்தர், எவ்விடம் இருப்பவர்,
இவ்வணத்தர் இங்கிருப்பர் என்று சொல்வோரில்லையால்,
வெவ்விய கவலையுற்ற வேந்தன்சீக ரத்திலே,
தெய்வமே துணையெனத் தியானஞ்செய் திறங்கினான்.

பொங்குமாழி செஞ்சுடர் பொலியப்புன் சிரிப்புடன்,
செங்கதிர் விடைபெற்றேகித் திக்கெலாங் கறுத்ததும்,
இங்குளேனென் றின்பமான தண்கதிர் இறைத்துவெண்
திங்கள், வான மீனொடுந் திருப்பவனி வந்தனன் !

விழிநடந்த திக்கெலாம் வினாவியே அலுத்தவர்,
பழிநடந்த தானவர் பதுங்குதீவைக் காணிலார்,
வழிநடந் தயர்ந்தவர் மதிநிலாவி லாடியே
சுழிநடந்த ஆழியைத் துயருழன்று நோக்கினார் !

வீரர்

நாமறிந்த நாடெலாந் துருவி நன்றுச் சோதித்தோம்.
சேமமின்னுங் காணிலோந் திரும்பின் ஆண்மை மாசுறும் ;
பூமியின் வடமுனை பொருந்தி யின்னுங் காணுவோம்—
கோமகற் குயிரையுங் கொடுத்திடத் துணிந்தநாம்.....

மன்னன்

இன்ன லுற்ற வீரர்காள், இனிநமக் குறுதுணை
அன்னை சுத்த சக்தியே ; அவள் அருளைப் பாடுவோம்,
முன்னமக் கருளிய முதல்வியின் றருள்கவே
என்னமன்னன் வீரரோடும் இவ்வகை துதித்தனன் :—

பெருத்தபா ரகத்திலே, பெயர்வடிவ பேதமாய்,
ஒருத்திநீ பராபரை உலப்பிலாடல் செய்குவாய்:

திருத்த முற்ற தீரருக்குத் தீந்துணைசெய் யன்னையாய்
வருத்தமெல்லா நீக்கும் அன்பின் ஆழிவாழி வாழியே !

கனத்திடுங் கவலைகள் கரந்து நோக வாட்டினும்,
சினத்துடன் இயற்கையின் புயல்கள்சீறித் தாக்கினும்,
மனத்தமைதி கொண்டுனை மதித்திறைஞ்சி அன்புடன்
நினைத்தனம் ; அனைத்துநீ நினைத்ததே நடக்குமால் !

தாய்நிலம் விடுத்து நீண்ட தண்கடலைத் தாண்டினோம்,
தீயதான வர்கள்வாழுந் தீவையின்னுங் காணிலோம்,
நேயரும் அறிகிலார் ; நினைத்தவிர வேறிலோம்,
தூய சக்தி யன்னையே துணைசெய் வீர சண்டியே !
சுருளலைக் கடல்கடந்து, துட்டர் வாழுந் தீவிலே,
இருளலைப் புயல்களை இடரிலாது மாற்றியே
அருளலையை வீசநாளும் ஆசை கொண் டெழுந்தனம் ;
கருணைசக்தி யம்மையெம்மைக் காப்பதுன் கடமையே—

எண்ணி யிவ்வகை யேத்திடும் வீரர்கள்
"பெண்க ளைக்கள வாண்டிடும் பேயினர் ;
திண்ணெ னப்புடை மின்" எனச் சீகரர்,
அண்மை யில்வர யாதென் றறிந்தனர்.

தோத்திரஞ் செயுந் தொண்டரைக் கண்டபின்
ஆத்திரந் தணிந் தன்புள சீகரன்,
சீர்த்தி யோங்கிய சித்திய வாவெனப்
பூத்து வகை புரங்கொடு சென்றனன்.....

4. சீகரப் படலம்

இன்ப மின்பமென் றின்னியற் சீகரன்,
முன்பி ளைப்பினை முற்றிலும் ஆற்றென
நன் மனைக்கு நடத்தி நிருபனை
அன்பு மிக்க விருந்தணி யாற்றினான்.

தென்னை வீசிடுந் தென்றல் வருடிட,
தன்னி டர்களைச் சற்று மறந்தவன்,
இன்ன மைதியில் ஆழ்ந்திளைப் பாறியே,
பொன்னைப் பூசும் புலரியைக் கண்டனன்.

பழந்த மிழெனப் பண்கள் முழங்கவே,
எழுந்த சத்தியன் இன்கட னாற்றியே,
இழந்த நெஞ்சம் இருமடங் கெய்தபின்,
தொழுது சுத்தனைத் தோத்திரஞ் செய்தனன்.

புதியநாண் மலரைப் போன்ற புன்னகைப் பொலிவு நல்காய்,
கதிரவன் போன்ற தூய கவலையில் வாழ்வை நல்காய்,
பதியறி வருளாய், நாளும் பரிந்துயிர்ப் பணிசெய் துன்னைத்
துதிபுரி சொல்லை நல்காய் சுத்தசை தன்ய னே ஓம் !

புனிதன் றந்தை புகழ்பெற் றொளிர்கென
இனிய சீகரன் எய்தி யிருந்துதன்
மனது றுந்துயர் மன்னனுக் கோதியே
தனது செல்வமுந் தந்தனன் ஆங்கனே !

சீகரன்

பேயென நிசியிற் போந்து பெண்களைத் திருடு கின்றார்,
தீயுமிட்டிடும்பைசெய்வார்; செல்வத்தைக் கொள்ளைகொள்வார்
ஏயெனும் பொழுதிற் கள்ளர் இயந்திர ஊர்தி யேறி,

மாயமாய் மறைவார் ! நாங்கள் மடக்கவும் இயலோம் ஐயா !

கேளென தருமை நண்பா கெடுமதி யரக்கர் என்றன்
வாள்விழி அழகி தன்னை வஞ்சமாய்க் கடத்திச் சென்றார் !
மீளருந் துயர முற்றேன் ; மிண்டரை அடக்க என்பால்
ஆளுண்டு; தான வத்தின் அமர்திசை யறிகி லேனே !

சொல்லொணாக் கலையின் செல்வி, சுந்தரி யெனது பாவை,
வெல்லொணாத்திருக்கள்கொண்டு விளங்கினாள்;சித்தி யெல்லாம்
வல்லவன் போகன் காப்பில் வளர்ந்தவள், அவளை அந்தப்
புல்லர்கோன் அரசி யாகப் பொருந்தினான் என்றுஞ் சொல்வார்!

வட்டமா வுலக ளந்த வளமிகு போகன், ஊகன்,
அட்டமா சித்தி வல்லான், அருந்தவம் புரிந்த றிந்தே
துட்டரின் சூழல் காணச் சூத்திரப் புரவி செய்தான் ;
இட்டசித் திகளை யீவான் எனக்கொரு வாக்கும் ஈந்தான்...

அல்லலிற் கைகொ டுக்கும் அருந்தவப் போகன், "இங்கே
வல்லவன் வருவான் ; இந்த வான்பொறி அவனொ டூர்ந்தே
செல்லுதும் தானவத்தைச் சேர்குதும், அரக்கர் தம்மை
வெல்லுதும்" என்றுசொன்னான்வீரநாம்அவனைக்காண்போம்!40

சத்தியன்

அறிகுவன் யோகி போகன் அட்டமா சித்தன், அன்னோன்
புரிவிமா னத்தி லேறிப் புகன்றவா றேகி, நானும்
எரிசின அரக்கர் தீவில் இரக்கமும் அறமும் நாட்டிப்
பரிவுடன் பணிசெய் வேனுன் பாவையைக் காண்பேன் ஐயா!

** ** ** ** **

இவ்வகை இரண்டு பேரும் எண்ணத்திற் கலந்து கொண்டு,
திவ்விய முனிவன் முன்னே சேவடி பணிந்து நின்றார்;
துவ்விய போக னாங்கே "தூயனை ஈன்ற மெய்யா,
செவ்விய மன்னா, வீர தீரனே வருக" வென்றான்....

சத்தியன்

மாதவ வந்தேன் ; மிக்க மாகடல் கடந்து நாளும்
வேதனை யடைந்தேன்; கொண்ட வினையெனைக் கடுமையாகச்
சோதனை செய்ததைய; துட்டரின் சூழல் கண்டு
தீதினைத் தீர்க்க வேண்டுந் திறமெனக் கருளு வாயே !
காதல்வாய்ப் புலன்கள் போலும், கடன்பட்டார் கவலைபோலும்
ஈதலில் லாது பூட்டி இரும்பினில் உறங்கு கின்ற
மேதகைச் செல்வம் போலும், வீண்சுமை யாகி வாழ்க்கை
வாதனைப் பட்ட தையே வழியெனக் கருளு வாயே !

போகன்

இனிக்குறை யில்லை, யில்லை; இறைவநல் வகையும் உண்டு;
மனக்குறை தீராய், ஐய மாவலி யாளுந் தீவை
நினைக்குமுன் அடைவோம்; அந்த நீள்பணி புரிய வேண்டி,
உனக்குநான் காத்தி ருந்தேன், உண்மையின் உருவ மானாய்!60

பரனருட் சக்தி யாலே பாரதத் துதித்து, மாந்தர்
மரபினை வாழ வைத்த மைந்தனை யீன்ற மெய்யா,
இரவினில் இடும்பை செய்யும் இராக்கதர் தான வத்தை
ஒருவனீ வெல்ல வல்லாய் உண்டதற் கினிய சூழ்ச்சி.

சத்தியன்

அலைபுரள் காற்றைக் கேட்டேன், அந்தர மீனைக் கேட்டேன்,
நிலைதுரு வனையுங் கேட்டேன்; நிலவுமோர் வழியுங் காணேன்,

இலையினிக் கதியென் றேங்கி, இறைவனைத் தொழுதேன்; ஐய
தலைசிறந் தோங்கு கின்ற தவத்திரு வள்ளால் போற்றி !

முன்னிலை நோக்கின், ஈங்கே முழங்கிடுங் கவலை யாழி ;
பின்னிலை சென்றால் ஆங்கே பிழையுறும் எனது மானம் !
எந்நிலை செல்வோம் என்றே, ஏங்கினேன் என்னைக் காத்தாய்,
உன்னருள் வழியே செல்வேன் உறுதியிஃ துறுதி சொன்னேன்!

போகன்

போந்தனை துணிந்து நீயே புல்லரின் வலியொ டுக்க
வேந்தரின் வேந்த, வுன்றன் வித்தகச் செல்வன் யோக
சாந்தத்திற் பரப்பு கின்ற சக்தியே வெல்லு மேனும்,
வாய்ந்தநற் பணியு னக்கும், வகுத்துள தறிகு வாயே !

சித்தியின் வீரர் தம்மைச் சீகர னிடம்வி டுத்து,
சத்திய நீயென் னோடு தானவம் வருவாய் ; முன்னே;
நித்திய வாலி பத்தை நினக்கருள் சாத னஞ்செய்;
இத்தகைச் சாத னத்தால் முதுமையும் இளமை யாமே !

சத்தியன்

காயத்தைப் பொன்னாய் மாற்றுங் கற்பகக் கனியும் வாய்ந்தால்
ஏயநல் லுவகை யொன்றே யெய்திடும்; இறைவ நீசொல்;
வாய்மைசேர் வழியைப் பற்றி வகுத்தநற் றவங்கள் செய்வேன்;
தாயினுங் கருணை மிக்காய், தயவுசெய் தருளு வாயே !

போகன்

கனிகிழங் கிலை பால்கொத்துக் கடலையே யுண்ணல், காற்றும்
இனியவெ யிலுந்தண் ணீரும் இயல்வழி யுபயோ கித்தல்,
மனதைநிம் மதியாய்த் தியான மோனத்தின் வழிநி றுத்தி,
எனதுறு தெய்வ சக்தி ஏற்றதும் இளமை யாமே.

அத்துடன் இளம்வல் லாரை ஓரிதழ் அம்மான், காணி
சத்துள தண்ணீர் விட்டான் தூதுளை, மணத்தக்காளி,
சித்தர்கள் செய்யுஞ் செம்பொன் சேர்ரச குளிகை யுண்டால்,
எத்தகைத் தளர்வு மின்றி இளமையோ டிருக்க லாமே !

சுபந்தரு சுத்த சக்தி ஓமெனச் சுருதி பற்றிச்
செபதப மியற்ற லாலுந் தியானத்தி னாலும், ஈசன்
அபயத்தை யளிப்பான் ஐயா; அறமுனக் கருளும் வெற்றி ;
சபதத்தை முடிக்க வல்லாய் சாதனம் செய்ய வாராய் !

** ** ** **

களிமிகு மெய்ய னாங்கே, கடிதினில் யோகங் கூடி,
அளிமிகு சக்தி யேறி அக்கண முதுமை மாறி,
இளவனப் பெய்திப் போகன் ஈந்திடும் அமரானந்தக்
குளிகையும் உண்டு செல்லக் குறித்தநாள் குறித்து நின்றான்!

“அன்பனே, இளைய மெய்யா, அமைந்தது வேளை” யென்று
தன்பொரு வற்ற போகன் சாற்றிட வேந்த னாங்கே,
“முன்செல்வாய் பின்செல்வேன்யான்முனிவர”வென்னும்போதே
நன்கமை விமானங் கொண்டு சீகர நாதன் வந்தான் !

சத்தியன்

எண்ணருந் துயர்பொ றுத்த வீரரை இனிது நோக்கிக்

"கண்ணெனுங் கடமை காத்துக் கதுமெனத் திரும்பு மட்டும்,
திண்ணென ஊணர் வந்து சீகரத் திடர்கள் செய்யா
வண்ணநீர் காப்பீர்" என்றான் வாய்மையிற் பெரிய கோமான்.

வீரர்

காதலால் உன்ப ணிக்கே கருதியுன் னுடனே வந்தோம்,
சாதலுந் துணிந்தோம் ; வேந்த, தருமத்தின் வெற்றிக்கெம்மை
ஈதலே கடமை யாகும் ; எமையிடைப் பிரிந்துச் செல்லல்
நீதியோ? உன்னை நீத்து நிம்மதி யடைவ தாமோ?

சத்தியன்

அருந்தவ முனிவன் சொல்லும் ஆணையே கடமை யாகப்
பெரும்பணி நோக்கிச் செல்வேன் பிரியங்கொள் வீர ரேநீர்
விரும்பிய படியே, நாங்கள் விரைவினில் வெற்றி கொண்டு
திரும்புவோம் பிறகு சேர்ந்து தேசத்தை நோக்கு வோமே.

வீரர்

வேந்தநின் ஆணை செய்தல் வீரரின் கடமை யாகும் ;
போந்துநீ வந்தா லன்றிப் புண்ணிய பூமி சேரோம்,
சாந்தமாய் இங்கிருந்து தானவர் இடரை நீப்போம்;
மாந்தருக் கினிய வெற்றி வாய்ந்துநீ வருக, வாழ்க !

சத்தியன்

தாயினை மறக்கினுந் தான்பெற் றன்புறுஞ்
சேயினை மறக்கினுந் தேச நன்மைக்கே,
பாய்கடற் பணியினிற் பங்கு கொண்டமெய்ந்
நேயரை மறப்பனோ? நீடு வாழ்கநீர் !

கொஞ்சமும் படையினைக் கொண்டு சென்றிடின்
வஞ்சகர் பீரங்கி, வஞ்சந் தீர்க்குமால்;
அஞ்சலிர் தனியனென் றசுரர் கோடியின்
விஞ்சிய தறமென விளங்கக் காணுவீர்.

வீரர்

தேற்றிநல் வீரரைச் சீகரன் கொணர்
காற்றினுங் கடியதாங் ககனத் தேரிலே,
வீற்றிருந் தருந்தவ வேந்த னோடுமன்
போற்றிசெய் பூமழை பொழியப் போந்தனன் !

வித்தகப் போகனும் விண் பொறியினைச்
சக்திஓம் என்றொரு விசையைத் தள்ளியே,
சித்தியால் அந்தரஞ் செலுத்தி, நீள்சிறை
ஒத்தினி தசைந்திட உம்பர் ஏறினான்.
விடயவா சனைகளை வென்று முன்செலுந்
திடமனத் துறவிபோற் சிறகு வீசியே
இடமுடன் காலமும் எதிர்த்து வென்றுவிண்
படகொரு நொடியினிற் பறந்து போனதே...

விண்ணினைத் துருவிடும் வேகக் கப்பலைக்
கண்ணெட்டு மட்டிலுங் கண்டு சீகரன்,
புண்ணியப் பணிநலம் பொலிக வென்றுளே
எண்ணிநல் வீரரோ டிருக்கை சேர்ந்தனன்.

5. தானவர் தோன்றிய படலம்

சத்தியன்

இசையுறும் படகி லேறி, இருமடங் காற்ற லூன்றி
விசையுடன் செல்லும் போது, வேந்தனு முனியை நோக்கி,
திசைதிசை பறந்து சென்று தீவினை புரிந்து வாழும்,
தசைவளர் வலி மிகுந்த தானவர் பேச்செ டுத்தான்.

விந்தையாய்விமானஞ்செய்து, விண்ணிடைஎனைக்கொண்டேகுந்
தந்தையே இனியெனக்குத் தானவர் சரிதை சொல்லாய் !
முந்தவர் முளைத்த தெங்கே மொய்வலி பெற்ற தெங்கே,
அந்தத்தீ வாளும் வேந்தன் யாரவன் அருள்வாய் என்றான்...

போகன்

தக்கது கேட்டாய் வேந்த தானவர் பிறப்பைச் சொல்வேன் ;
இக்கலி யுகத்தின் பாபம் எவற்றினும் அகந்தை யாசை
மிக்கதென் றறிவாய்; அந்த மிகையதே தான வம்வாழ்
துர்க்குணக் கூட்ட மென்ற துணிவுடன் கதையைக் கேளாய்!

எனதுமூ தாதை ஆதி போகனார் இமைக்கு முன்னே
வனமலை நாடு சென்று வானிலும் உலவ வல்லார்;
நினைசெயல் இயற்ற வல்ல நித்தியச் சித்தர்; அன்னார்
தனியிடந் தேடி வந்தார் தானவத் தீவின் கண்ணே !

கொதித்திடுஞ் சகாரா தன்னிற் கொடுந்தவம் புரிந்தி யாரு
மதித்திடாக் குளிர் வனத்தில் மாதவம் புரிய நேர்ந்தார்;
துதிப்பினும் புல்லர் தம்மைத் தூற்றினும் இருவிகார
விதிர்ப்பிலார்குளிர்வெப் பத்தால் விகாரமதடையா ரன்றே!

கொடையிலாக் கருமி போலக் குளிருலாம் வறட்டுக் காடு,
புடைநிற்கும் கடலைச் சூழ்ந்து பொருதிமிங் கிலத்தின்,
படைநிற்கும் ; புதரில் வஞ்ச நரிகளே பதுங்கி நிற்கும்,
கடையரின் குணத்தைப் போன்ற தானவக் காட்சி யிஃதே!

நானெனு மனம டங்கி, நாதஓங் காரம் பற்றித்
தானெனும் உணர்வு கண்டு, தன்னறி வாக நின்று,
மோனமாம் பரசாந் தத்தை முற்றிலுங் கலந்து போன
ஞானமா முனிவ னுக்குத் தனிமையே நலம தாமே !

நடுநிலைத் துடிப்ப டங்கி, நலிவறச் சமாதி சேர்ந்து,
விடுதலை யின்ப மெய்தி, வீறுகொள் போக னாங்கே,
கிடுகிடுத் திடத்தி சைகள் கீழ்மன வகங்கா ரத்தின்
கெடுபிடி செய்யுஞ் சத்தங் கேட்டெழுந் ததிச யித்தான் !

இடி முழக்கம்

நடுநடுங்கி நரிகளும் ஓடிடப்
படபடப்பொடு பாதளம் ஆடிட,
கடகடத்தெழு காற்றும் பதறிட
இடி முழக்கம் எழுந்ததவ் வெல்லையே !

குன்றுகள் பொடிந்தவோ? குமுத மிட்டலை
இன்றுல கனைத்துமுண் டேப்பம் விட்டதோ?
கொன்றுணும் கொடியபேய்க் கூச்ச லிட்டதோ?
அன்றெனில் ஊழியங் காந்து வீறிற்றோ?

இருள் மாயை

யாரென தரசினில்? எந்த நாடடா?
பேரென? ஊரென? பேசி டாயெனில்,
பாருனைப் பிளந்துயிர் பருகு வேன்எனப்
பேரிடிப் புயலெனப் பேயுங் கூவிற்றே !

போகர்

மனிதன் யான்; மனதூர்; புவி நாடென்முன்
இனிது வந்துன் கதையை இயம்பென,
தனியன் சாற்றிடச் சத்த மடங்கியே
முனி வியந்திட மோகினி வந்தனள்.

இருள் மாயை

நிறஞ் சிவந்த நெருப்பெரி மாலையில்,
பறந்து வந்து பளிச்சிடு மின்னென,
கறங்கெனச் சுழல் கண்வலை வீசியே,
திறந்து மார்பைச் சிரித்தனள் பெண்மகள் !

கொழுகொ ழென்னக் கொழுத்த சதையினாள்,
செழுசெ ழென்னத் திரண்ட முலையினாள்,
வழவ ழென்னவம் பாடிடும் வாயினாள்,
அழக ரக்கி அசைந்து நெருங்கினாள்.

பொன்னி றத்தினைப் பூசிய பூதகி,
புன்ன கைத்தனள் போலிப்பல் காட்டியே ;
மின்னி டையை மினுக்கி வளைத்து நீ
என்னு டன்விளை யாடென் றியம்பினாள் !

போகன்

நஞ்சுங் கூற்று நயனத் தொளித்தநீ,
வஞ்ச மோகினி மையல் வடிவமோ?
கொஞ்சி வந்து குமரரைப் பற்றியே
பஞ்சை யாக்கிடும் பாசப் பரத்தையோ?

இன்னல் செய்யும் இழிமனப் பேயளே,
முன்மொ ழிந்த கடுமொழி யுன்னதோ?
என்முன் வந்த எரிமலைக் காமியே
பின்செல் உன்சொல் பிழையுறு வஞ்சமே !

உச்ச மேறிய என்னை உருட்டியே
நச்ச ராக்கொள் நரகத்தில் வீழ்த்திடப்
பச்சை மோகினிப் பாசத்தை வீசினாய்
சிச்சி உன்னை நினைப்பதுந் தீமையே !

இருள் மாயை

அந்தண் மாமுனிக் காத்திர மாகுமோ?
இந்தக் கோபத்திற் கென்பிழை செய்தனன்?
முந்தென் காதையை முற்றிலுங் கேளென
வந்த மாயை வளர்கதை பேசினாள் !

வானவரைப் பணிகொண்டு மானிடரை
மனநடுக்கி மண்ணை யாண்ட
தானவரென் முதுகுரவர் தணியாத
முடிவேந்தர் தசமு கன்போல் ;
மானமிகு தாருகனுந் தாடகையுந்
திதியும்வளர் மரபில் வந்தேன் ;
யானரசி யான் அரக்கி, யான் குமரி

என்னழகை இனிது காணாய்.
சரங்கொண்டு, நகங்கொண்டு, நயவஞ்ச நகைகொண்டும்
சக்தி வேலைக்
கரங்கொண்டுங் கால்கொண்டுங் கண்கொண்டுங் கதங்கொண்ட
கருவங் கொண்டும்,
நரங்கொண்ட தேவர்களெம் வரங்கொண்ட நாயகரை
நலித்தார் ஐயா !
உரங்கொண்டிங் கொளிந்தவருள் உடல்கொண்ட உயிரரக்கி
ஒருத்தி யானே !

பசியாலுங் குளிராலும் பரிதவிக்கும்
பாவியெனைப் பருவப் பாசம்
விசையாகப் பிணித்தததை விரைவாக
விடுவித்தால், விருப்பா லுன்னைப்
புசியாது விடுவேனுன் புலனடக்கும்
புரட்டுகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பேன்,
அசையாமல் இருந்தாலும் அசைப்பேனுன்
அருந்தவத்தை மாயை யானே !

போகன்

எலும்பு தசை நாரினொ டிணைந்தபுழுக் கூடே,
சிலந்திகள் இரண்டுறச் செறிந்தமட மார்பே !
பலந்தனை யுறுஞ்சிடப் பசப்புமொழி சொல்வாய்
நலந்தெரி விவேகிநர கத்தையணை வானோ ?

மோகவிருள் மாயை, முனிவர்க்கெதிர் இழைக்கும்
சாகசியுன் பேய்வலையைத் தப்பினர் பிழைத்தார்;
வேகமுறச் சிக்கிமடி வார்விரைவில் வீணர்,
போகனிடம் சூழ்ச்சிபலி யாதினிது போபோ !

இணங்கினவர் ஆயுளை இரக்கமறத் தேய்த்துப்
பிணஞ்செய்து பிசைந்துணும் பெருந்துயர நோயே !
நிணந்தனை நிணந்தர நிரப்புநர கேஉன்
வணங்கரு மனத்தினை வணக்கிநல மோங்காய்.

வெம்புலி மறைத்தொரு விகாரநகை செய்யும்
அம்புலி முகத்தில்விழி யம்பினை விடுத்தென்,
இன்பமய யோகமிழி வாகிட முயன்றாய் !
நம்பியுனை ஞானியர் நலங்கெடுவ தாமோ?

இருள் மாயை

வன்றவம் பயின்றனை வரங்கள் பெற்றனை;
என்றனுக் குறுதுணை யியற்றக் கூசினை,
என்றவம் பயின்றனை ஏழை மானிடா?
ஒன்றிய உவகையை உணரும் வாழ்விலாய்.

ஐயநீ ஐங்கணைக் கஞ்சிக் கூசினை
ஐயநீ கொண்டெனை அலியைப் போன்றனை.
மெய்யறி வின்பமே மேன்மை யென்றனை
மெய்யறி யின்பத்தை வெறுத்த வீணனே !

புண்புழு நரகெனப் பொய்ந பும்சகர்
பெண்களைப் பழித்தனர் பெண்ணின் வந்தவர்;
கண்ணென்றுங் கனிரஸக் கட்டி யென்றுமே
விண்ணுறப் புகழ்ந்தனர் வீரச் சாதகர்.

மகன் மணங் கெடுத்தனன் வலைச்சி காதலன்; (சந்தனு)
மிகமனை தவிர்த்தனன் வேசி காதலன் ; (கோவலன்)
பகவனை நடத்தினான் பரவை காதலன் (சுந்தரர்)
சகநிலை காதலின் சரிதை யாகுமே !

அணங்கினை மறுத்தவன் அலியு மாயினான். (விசயன்)
இணங்கிட மறுத்தவன் இகலை ஊக்கினான் ; (இராமன்)
வணங்கறு தசமுகன் வாட்கண் பாவைக்கே
நிணங்கெழு போர்செய்த நிகழ்ச்சி காணுவாய் !

காதைகள் பிறந்ததும், பெண்ணின் காதலால்
வாதைகள் வளர்ந்ததும் பெண் மறுப்பினால்
தாதைகள் பிறந்ததும் தனயர் வந்ததும்
பேதைகள் என்கிற பெண்க ளாலன்றோ !

அலகிலை, அணியிலை, அரிய தொன்றிலை,
உலகிலை உயிரிலை, உடலு மில்லையே;
கலகிலை வெற்றியின் காட்சி யில்லையே,
இலகுயிர் பெண்களின் இன்பம் இல்லையேல் !

உடலுயிர் இன்பத்தை உண்மைக் காதலர்
படகெனக் கொண்டுயர் பதவி சேருவார்;
கடமையிற் பெரியது காதற் காத்தலே;
மடமையிற் பெரியது மாதை நீத்தலே !

காலமெய் வாழ்வினைக் கவர்ந்து செல்லுமுன்,
கோலமெய் மாதினைக் கூடி வாழ்விலே
நாலையும் பெற்றிட நாடி டாயெனில்,
சீலமுந் தோல்வியுன் சென்மந் தோல்வியே !

அலியென மறுத்தனை அழகை; யுன்னையான்
புலியெனப் பற்றியென் புலமை காட்டுவேன் !
எலியென ஓடுவாய்.... இனியுனைப் பெறும்
வலியெனக் குளதுநல் வாழ்வை வாழ்கிலாய் !

போகன் ஓடுதல்

ஓடினான் மாதவன் ஓபெரும் பேயெனத்
தேடினான் மறைவிடஞ் சென்றுசென் றெங்குமே.
ஊடறா ஊசிநூ லொப்பவே அப்பெணுங்
கூடினாள் கூற்றையுங் கூடிடக் கொஞ்சுவாள்.

அள்ளினாள் பெண்மையால் ஆண்மையை வென்றனள்;
உள்ளமுங் கட்டவிழ்ந் தோடிட மாதவன்,
கள்ளியின் காமத்திற் கண்ணிழந் தொன்றினான்;
விள்வதென்? மோகத்தால் வீழ்ந்தவர் கோடியே !

அந்தியிற் சுற்றுலாம் ஆசையி ருட்கணம்
முந்துதந் தீவினை முற்றுதற் காவலாய்,
வந்திருள் மாயையுள் வாகுறச் சேர்ந்தன ;
சந்ததம் பூவினிற் சண்டைகள் செய்யவே !

ஆப்பிழு குரங்கின் காதை யாமென உறுதி நெஞ்சின்
காப்பிழந் தரக்கி கையிற் கடுமையாய்ச் சிக்கி னானே !
தீப்பொறி யெனக் கிளம்பித் தின்றிடுங் காமநோயை
நீப்பவர் நீத்தார் என்ற நினைவையு நினைந்தான் அன்னான் !

*கணையெனக் கண்கள் வீசிக் கடும்புய லெழுப்பி வாழ்க்கைப்
புணையினைச் சுழியி லாழ்த்திப் புந்தியைச் சீர ழித்துப்
பிணிதருங் காமா வேசப் பேய்தவக் குகையி னுள்ளுந்
துணிந்ததையெண்ணிப்போகன்சொல்லொணாத்துன்பமுற்றான்!*

*நேரிலாக் கலவியாலே நிரம்பிய மாயை யாங்கு,
வீரியப் பகைவன் மைகள் விதவித வுருவந் தாங்கும்
பூரியர் தம்மை வெய்ய புதல்வராய்ப் பெற்ற பின்பு
காரிய மான தென்று கரியபே யுருவங் கொண்டாள் ! 130
காய்சினக் காம மோகக் கடுமதக் கள்ள வஞ்சப்
பேய்களை மாயைக் கீந்த பிழையினை நொந்த போகன்,
தூயமா தவத்தி னாலே துயரினை நீக்க வேண்டிப்
போயினிப் பிழைக்க யோகம் புரிகுவன் என்று சொன்னான் !*

இருள் மாயை

*தானவர் தந்தை யாகி, மனப்பசி தணித்த தாலே
போனக மாக்கா துன்னைப் போவென விடைகொ டுத்தேன் ;
மானவர் குலமும், எங்கள் மரபினை முன்ன ழித்த
வானர் குலமும் அஞ்ச வாழ்வதென் கடமை யாமே !*

ஆதி போகர்

*தன்றிறச் செருக்கு மிக்க தானவர் உனது மைந்தர்,
வென்றிறல் உடையா ரேனும், விழுமிய புனிதர் தம்மைக்
கொன்றிட முனைந்தா ராகிற் கொன்றிடும் அறமே, உண்மை
வென்றிடும்; யோக சக்தி வீழ்த்திடும் அரக்கர் வாழ்வை !*

*தன்னலச் செருக்கி னாலே தரங்கெடுந் தானவர்கள்
இன்னல்கள் செய்து வீழ்ந்தார்; இன்னமும் இன்னல்செய்தால்,
முன்கதை முளைக்கு மென்று முடிவுறக் கூறிப் போகன்,
தென்புறந் திரும்பி வந்து சீகரஞ் சேர்ந்தான் மாதோ !*

*கனியுடன் பாலும் உண்டு காற்றுடன் வெயிலுந் தோய்ந்து,
தனிமையி லூன்றி மோனத் தணலினை வளர்த்து, சாந்த
மனதையும் உள்ள டக்கி மலர்ந்திடச் சக்க ரங்கள்,
முனிவரன் ஸஹஸ்ரா ரத்தில் முத்தியை மீண்டுங் கண்டான் 200*

*உலகெலாஞ் சுற்றி வந்தே, உடலினை உதறிப் போகன்
இலகுறு விதேக முத்தி எய்திய பிறகுஞ் சீடர்
நலமுற யோக சக்தி நல்குவான் அருவ மாக,
பலரவன் அருளைப் பெற்றார்; பண்பருள் ஒருவன் யானே !*

*வன்றவத் திறமை யாலே வழி வழி யாக வந்த
பொன்றறு சித்தியெல்லாம் பொருந்தினன் யானும் ஆங்கே
என்றலும் போகன், மெய்யன் "இனிதினி தினியவ் வூணர்
ஒன்றிய கூட்ட மாக ஓங்கிய கதைசொல்" என்றான் ! 208*

6. மாவலி எழுந்த படலம்

*துன்மதி, வெறியன், பாசன், சுடுசரள், கொடிய காமன்,
கன்மதி, கலகன், பேயன், கவந்தன், வஞ் சகன், புரட்டன்,
தன்னலத் தூம கேது, தந்திர நரியன், பொய்யன்,
குன்ம நோய் போன்று மாந்தர் வருந்திடக் குலவி னாரே !*

*வெருவுறு காம மாதி வேதனை தடித்த பொல்லார்,
பெருகினர் உலகமெங்கும் பெண்களைத் திருடி வந்தே,
கருதிய தியன்ற தென்றே. களிப்புறு மாயை ஓர்நாள்
"பொருகவிப் புவியை" யென்று போந்தனள் உடலை நீத்தே.*

*நிலைபெறு தருமந் தாழ, நேரிய வாய்மை சோரத்
தலைபெறு கூரன், கோளன், சங்கடன், கலகன், ஆதி
கொலைவளர் அரக்கர் வாளின் கொடிபிடித் தழிவு செய்து,
பலபலர் ஆண்ட பின்பு, பரிவிலாச் சிங்கன் வந்தான் ;*

*கலிங்கத்தின் கன்னி யான கமலியைக் கூடிச் சிங்கன்,
வலிமிகு மைந்தரான மாவலி அனலன், மோகி
பலியிர ணியரைப் பெற்றுப் பலமுற வளர்த்தான்; அன்னோர்
புலியினுங் கொடியர்; சாந்தப் புண்ணிய நாட்டின் ஒன்னார் !*

*அருந்தமிழ் வள்ளலார் அறிந்து தேர்ந்துரை,
குரங்கினுங் கொடுமனக் குடும்பக் கோரம்போல்,
பெருந்துயர் செய்திடும் பேய்ம காரிவர்
புரிந்ததைச் சொல்லிடிற் புராண மாகுமே !*

*துள்ளுவர்; துயிலிளஞ் சேய்க ளைத்தொடை
கிள்ளுவர்; கிழவரைப் பாழ்கி ணற்றிலே
தள்ளுவர்; எள்ளுவர்; சண்டை மூட்டுவார்;
கொள்ளியைக் கூரையிற் செருகிக் கூவென்பார் !*

*ஆரையுந் திட்டுவர் ; ஆட லாகவே
போரரங் காக்குவர்; பொறாமை பற்றிடிற்
பாரையும் மண்டையிற் பாயத் தள்ளுவார்;
வேரொடு மரங்களைப் பிடுங்கி வீசுவார் !*

*மலைமுடி தாவுவர்; மற்க டங்கள்போல் ;
அலைகடல் கலக்குவார் ஆளை ஆழ்த்துவார் ;
கொலைமதம் பிடித்தவர், கொள்ளைக் காரர்கள்,
புலைமது புசிப்பவர் புலியின் வெம்மையர் !*

*அறங்கெடச் சினப்பவர், ஆசை யாணவம்
பிறங்கிடச் செய்திடும் பெரிய வேங்கையர்;
உறங்குவர் பகலினில் இரவில் ஊரெலாங்
கறங்கெனச் சுற்றுவர் காம வேகத்தால் !*

*மெத்தவுஞ் சொல்வதென் விட விருட்சத்தின்
வித்தினில் விடமுறல் விந்தை யாகுமோ?
கொத்திடும் பாம்பினக் குணமும் போகுமோ?
அத்தகைக் கொடியவர் அரக்கர் கூட்டமே !*

*இத்தகைத் தீயவர் இயந்தி ரங்களின்
சித்தியும், செருமிகச் செய்யும் ஆற்றலும்,
புத்தியும் போகமும் புவியை யாண்டிடும்,
பித்தமும் கொண்டிடிற் பேச வேண்டுமோ?*

*சாத்திரப் பெரும்புலி, தந்தி ரப்புலி,
சூத்திரப் புலியெனச் சொல்லை நாட்டிய
தீத்தணல் போன்றகஞ் சினந்த வெள்ளியே
ஆத்திரங் கொள்குரு வாகிற் கேள்வியேன்?*

*கத்தியைச் சுழற்றவுங் கனலை வீசவும்,
புத்தியை மயக்கவும் போரைத் தூண்டவும்,
வித்தைகள் பயிற்றினன் வெள்ளி மாந்தரைச்
சத்துரு வாக்கினன் தான வத்திற்கே !*

எனதுடல், எனதுயிர், எனது செல்வமே,
எனதுல கெனதுவிண் எனது போகமே
எனதிசை எனதறி வெனது கட்டளை,
எனதென தெனுமவர் இழிபொ றாமையே ;

மாவலி யாளுதல்

சிங்கனின் முகத்தில் மூப்பு சித்திரஞ் செதுக்கக் கண்டு,
"நங்குல உரிமை நானே நன்முறை வகிப்பே" னென்று,
மங்கள வாரந் தன்னில் மரணயோ கத்தைப் பார்த்துத்
தங்கமா முடித ரித்தான் மாவலி தான வேசன் !

வாளதே செங்கோலாக, வாட்கொடி பறக்க விட்டுக்
கோளர்மந் திரிக ளாகக் கொடுஞ்சமர் நீதி யாகத்
தோள்வலி சட்ட மாகத் துட்டரே துணைவ ராக
வேளென நின்றான் மண்ணின் வெறிபிடித் தெழுந்த தீயோன்

அரக்கியர் கவரி வீச வாட்படை யரக்கர் சூழச்
செருக்கொடு காமங் கோபந் தெய்வத்தின் மேலும் வன்மம்
கருக்கொளும் வெறிகள் கோடி, காட்டிமா வலி விளங்குந்
திருக்கொலு கண்டா ருள்ளந் திடுக்கிடற் கைய முண்டோ?

வெண்ணகை வாளே, அன்னார் மீசைகள் வாளே, கையின்
வண்ணமும் வாளே, காக்கும் வரிசையும் வாளே, எண்ணும்
எண்ணமும் வாளே, ஒன்றை இயற்றலும் வாளே, ஆட்சி
பண்ணலும் வாளே, தீட்டும் பகையிலும் வாளே யம்மா !

"மண்ணிலும் இணையி லாதேன் மாவலி அரக்கர் சிங்கம்;
விண்ணிலும் இணையி லாதேன்; இரணியன் வியக்கு நெஞ்சேன்.
புண்ணியப் பகைவன் யானே புவியெலாம் எனதே;" என்னும்
எண்ணத்தால் இறுமாந் தெங்கும் இகல்வினை தூண்டி னானே.

"பூவிலென் கொடியே ஆடப் பொருபடை பெருக்கியாள்வேன்;
ஏவலைச் செய்யா ருக்கென் ஆணையே எமனாம்; என்றுந்
தேவரின் வணக்கங் கொள்வேன், இராவணச் சிங்கம் போலே
மாவலிச் சிங்க மாவேன்" என்றனன் மமதைச் சிங்கம்.

அடங்கறு காம வெப்பம் ஆறிட வல்ல ரக்கன்
இடமகல் உலக மெல்லாம் இச்சைகொண் டலைந்து தேடி,
முடிவினிற் சீக ரத்தான் மூத்தபெண் அழகி தன்னைக்
கடிதினிற் கடத்தி வந்து, கடிமணம் புரிந்து கொண்டான் !

கலையுடன் கடவு ளன்புங் கருணையுந் தயவுங் கொண்டாள்,
இலைமறு வழியென் றெண்ணி அரக்கனுக் கிணங்கி வாழ்ந்தாள்;
மலையென மாண்பு மிக்காள் வயிற்றினிற் சக்தி யென்னும்
பொலிவுறு பெண்பி றந்தாள் புண்ணிய வடிவு கொண்டே.

செருகுல வூணர் நாப்பண் சேற்றினிற் பூவைப் போல
வருகுல மணியாம் சக்தி வாய்மையுந் தூய கற்பும்,
கருவிலே திருவுங் கொண்ட கன்னிகை யானாள்; அன்னாள்
குருவென உய்ப்பேன் உன்னைக் கொள்கைபின் வெல்வ தாமே!

தானவர் கதையி தென்னச் சாற்றிய போக னாங்கே,
வான்பட கதனைத் தாழ்த்தித் "தானவம் வந்தோம்" என்றான்;
சூனியத் தீவு முன்னே, சுந்தர மொளிரக் கண்டு,
ஞானியும் வியந்து மெய்ய, நாமுளே புகுவோம் என்றான் !

7. நிசாசரப் படலம்

விண்ணிலே பறந்த நாவாய் விசையினை மடக்கி யாங்கே,
மண்ணிலே புதைத்துச் சென்று, மாவலி நாட்டுக் கேற்ற
திண்ணிய வேடங் கொண்டு, சித்தெலாம் உட்க ரந்து,
புண்ணிய சீலர் உள்ளே புகுந்தனர் பூனை போலே !

இசைவலோ னாக மெய்யன், இன்குழ லோனாய்ப் போகன்
வசையறு வேடம் பூண்டு, வளநகர் காணு முன்பே
விசையினிற் சுந்த ரிக்கு விருப்பமாம் கீத மொன்றை
இசைவுற மெய்ய னுக்குப் பயிற்றினான் இருடி யாங்கே !

அழலின்முன் குளிர்காய்ந் தாங்கே அமர்ந்தவர்,இடையர் இந்தக்
குழலிசை கேட்டு வந்து, குதூகலித் "தின்னும்" என்றார் ;
பழவுணா வளித்தார், கோரைப் பாயினில் இடங்கொ டுத்தார்.
எழுசுரக் கீத நாதம் எவரையும் இழுக்கு மன்றோ ?

தானவர் கூட்ட மான தடிமனக் குடிய ரேனும்,
கானத்தின் மயக்கத் தாலே கன்மனங் கரைந்து சொட்டுந்
தேனென நயந்து பேசித் தேசவி சாரஞ் செய்தே,
ஆனதங் கதைக ளெல்லாம் அளந்தனர் அளவி லாமே !

போகன்

ஊரெலாம் எங்கள் ஊரே, உலகெலாம் எங்கள் நாடே,
சாரமாய்க் கீதங் கேட்பார் சகோதர ராவார்; இங்கே
வீரராம் செல்வ ருள்ளே வியனிசைக் கலை விரும்பும்
பேர்களைச் சொல்லின் எங்கும் பேசுவோம் உமது நன்றி !

இடையர்

வீடெலாம் பாட்டே, எங்கள் விருந்தெலாம் பாட்டே; இந்த
நாடெலாம் பாட்டி னுக்கு நடம்புரிந் தினிய செய்யும்;
ஊடுவார் கூட லுக்கும் உவந்தன கள்ளும் பாட்டும்;
பாடுவார்க் கெங்கள் வேந்தன் பரிசினை யள்ளி யீவான் !

இல்லெங்கும் இசைமு ழங்கும் இப்பெருந் தான வத்திற்,
சொல்லிசை மிக்க செல்வி சுந்தரி எமது கோவின்
வல்லபி யாயி ருந்து, தனித்தின்று வாழு கின்றாள்;
அல்லலிற் கைகொ டுப்பாள் அவளைநீர் காணு வீரால் !

போகன்

"கேட்டுளோம் ஐயா அந்தக் கீர்த்திசேர் அழகி வீட்டைக்
காட்டுவீர்" என்னப் போகன் கனகமா வீதி சென்று
கேட்டிடின்உடனேசொல்வார்கிழக்குப்பார்த் தமைந்து முன்னே
தோட்டங்கொள் வீடஃ தொன்றே துன்னுவீர் என்றா ரன்னோர்!

"வந்தனம்" என்று போகன் மன்னனோ டூருட் சென்று,
முந்துள காவ லர்க்கு, முகமனும் விடையுங் கூறிப்
பிந்துதம் முடனே வந்த ஒற்றரைப் பிரிந்து சென்று,
விந்தையாந் தான வத்தின் விநோதங்கள் அனைத்துங் கண்டார்!

தெருவணி கண்டார் ; எங்குஞ் சித்திரக் கலைகள் கண்டார்;
இரவினைப் பகல்செய் கின்ற விளக்கணி யிலகக் கண்டார்;
வரையெனப் பளிங்கு மாட வரிசைகள் கண்டார்; எங்கும்
கரையிலாப் போக வாழ்வைக் கண்டனர் கண்க ளாலே;

கள்ளுண்டு பிதற்று வாரும், காமனார் குறிவைத் தெய்த
வில்லுண்டு பிதற்று வாரும், வெறிகொண்டகொடியைப்போலக்
கல்லுண்ட வூணர் தோளைக் கட்டியே பிதற்று வாரும்,

மல்லுண்டு பிதற்று வாரும், மருங்குண்ட காட்சி யம்மா !

உரையெலாம் போதை நாறும்; ஊனெலாம் புலவு நாறும்,
தரையெலாங் குருதி நாறும், தடம்பெறு கப்ப லோடுங்
கரையெலாங் கொள்ளை நாறும், காற்றெலாம் குண்டு நாறும்;
வரையிலாப் போக மெல்லாம் வஞ்சமே நாறு மம்மா !

நானெனுஞ் செருக்கி னுள்ளே நாத்திகங் கலந்து வீசும்,
தேனெனும் பேச்சி னுள்ளே திருட்டுணர் வொளிந்து வீசும்;
கோனெனுங் கொள்கை யுள்ளே கொடுஞ்சமர் கொளுவி வீசும்,
ஏனெனக் கேட்டால் வாளின் எரிநகை வீசு மன்றே !

பொன்னெங்கே, வெள்ளி யெங்கே, போகபோக் கியங்கள் எங்கே
மின்னிடை மாதர் எங்கே, வெறிதரும் குடிகள் எங்கே,
தன்னனப் பாட லெங்கே தாசியர் ஆட லெங்கே,
இன்னலைச் செய்யப் போர்கள் எங்கெனத் திரிகு வாரே !

விண்ணினைத் துருவிச் செல்வார்; வியன்பெருங் கப்ப லேறித்
தண்கடல் உழுது செல்வார்; தானவர் பகலு றங்கித்
திண்ணெனக் கிளம்பி, இன்பந் தேடுவார் இரவில்; அன்னார்
மண்ணிடை யின்ப மெல்லாம் மாதரார் இன்ப மென்பார்!

ஊன்மது முட்டை மீனுண் டுதித்தவர், திமிர் பிடித்தார்;
ஆனையும் பிடியும் அன்னார், அனங்கமா புரமுந் தோன்ற,
மானமில் லாமல் ஆடிப் பாடித்தம் அழகை யெல்லாம்
ஈனமாய் மினுக்க ரங்கம் எக்களித் திடுமிவ் வூரே !

பொறிகளைப் பெருக்கி, ஐந்து பொறிகளாற் போர்தொ டுப்பார்
அறிவினைப் பெருக்கிக் கொல்லும் ஆயுதம் பெருக்கு வார்கள்.
கறியினைப் பெருக்கித் தீய காமத்தைப் பெருக்கு வார்கள்;
வெறியினைப் பெருக்கி, மாந்தர் வேதனை பெருக்கு வாரே !

அலகறு கொடிய காட்சி அகந்துடித் திடவே கண்டு,
புலவரும், வண்டு நல்ல பூவினைத் தேடல் போலே,
இலகுசுந் தரியிருக்கும் இல்லத்தைக் கண்டு முன்னே
பலமலர் மணக்குந் தோட்டப் பந்தலிற் புகுந்தா ரன்றே !

மதிமிகு நல்லா ரேனும், வாழ்வகை யறிந்தா ரேனும்,
புதியரைக் காணின், ஊணர் புல்லியல் இடும்பை செய்வார்,
அதஞ்செயும் அரக்கர் கையில் அகப்படா திவரைக் காக்கப்
பதமுறுங் குளிர்வான் ஆங்கே பனித்திரை யிட்ட தம்மா !

கறைசெறி வாளுங் குண்டுங் கரதலத் தேந்தி, நாளும்
பறையடித் திடும்பைப் போர்செய் பதகரின் பாபக் காட்சி
பொறைமிகுமெய்யன்காணிற்பொறுமையையிழப்பான்என்றே,
உறைபனித் திரையால் வானம் உலகினைக் கவர்ந்த தம்மா !

கருக்கொளும் பதகர் காணிற் கடும்பகை தொடுப்பார் என்றோ
சுருக்கென விண்ணு மேகச் சுருளிலே மறைந்த தேயோ?
இருட்பனி புதைத்த தீவம் எழிலிழந் தொளிந்த காட்சி
அருட்பொலி வில்லார் நெஞ்சின் அகந்தையைப் போன்றதம்மா!

கௌவுவெம் புலியைப் போலக் கடும்பனி வாடை வீச
வெவ்விருட் குகையி னுள்ளே மேற்செல முடிகி லாதார்,
உய்விடம் இதுவே யென்றோர் உயர்நிலைப் படியி லேறித்
தெய்வமே யென்றி ருந்து சிறிதிளைப் பாறி னாரே !

பீரங்கிப் பவனி

*இடம்விரி திண்ணையில் இளைப்பு நீங்கினார்.
அடம்புரி வாடையின் ஆக்கந் தாழ்ந்ததும்,
கடம்படம் பும்மெனக் கனை முழக்கமும்
நடம்புரி பவனியுந் நண்ணக் கண்டனர் !*

*போரங்கி பூண்டவர், போற்றுந் தெய்வமாம்
பீரங்கிக் கணி செய்து பெரிய பேயர்கள்
ஆரங்கள் சூடிவெவ் வாயு தத்துடன்
"பாரெங்கள் பாரெ" னப் பாய்ந்து வந்தனர் !*

*"ஊழிக்கும் அஞ்சிலோம் உம்பர்க் கஞ்சிலோம்,
ஆழிக்கும் அஞ்சிலோம் ; அவனிக் கஞ்சிலோம்;
வாழிய மாவலி மன்னன் வாட்கொடி !
வாழிய பல"மென வலியர் கூவினார் !*

*"மணிமுடி மன்னரெம் மன்னன் சேவகர்;
அணிமணிப் பாவையர் ஆசை தீர்ப்பவர்;
பணிவுடன் பயந்தவர் பாரில் வாழலாம்;
துணிவுறு மாந்தரைச் சுடுவம்" என்றனர்.*

*குடிவெறி யேறிய குண்டர் கூச்சலைக்
கடிதினி லறிமுனி "கலியன் ஏவிடும்
கொடியவர் புண்ணியக் கொடி யறுத்திடும்
இடியினைப் போன்றவர்" என்று நொந்தனன் !*

*தப்பிய கலியனித் தான வத்திலே
இப்பொழு திருப்பதும், இகலைத் தூண்டலும்,
அப்பதர் மோகியின் அண்ணல் பொங்கிடச்
செப்பிடும் பொய்களுஞ் செய்யன் சிந்தித்தான் !*

*படபடத் திடமனம் பதறச் சத்தியன்
இடரினைச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும் போதொரு,
சுடரொளி தெரிந்தது ; சுருதி செய்திசை
யுடன்குழ லூதிட ஒத்தி சைத்தனன் !*

பாட்டு

*கார்மழை யிருட்டிலுங் கம்பி மின்னல்போல்
பாரெனப் பளிச்சிடும் பரம சக்தியே,
ஆருயிர்க் குயிர்தரும் அறிவென் றாய்ந்தபின்
யாரெவர்க் கஞ்சுதல்? அச்ச மில்லையே !*

*கரியிலும் வயிரத்தைக் காட்டுஞ் சோதியே,
எரியிலும் தங்கத்தை இலக்குஞ் சோதியே,
அரியநல் லன்பருள் அறியும் ஒன்றது,
பிரிவற நிற்கையிற் பேதுற் றஞ்சலேன் ?*

*சாளரந் திறந்தது; சன்ன மென்குரல்,
ஆளடை யாளத்தை அறியக் கேட்டது;
வாள்விழி பார்த்தது ; 'வணக்கம்' என்றது
நீளறி வாளனு நிலையி தென்றனன் !*

*மோகன ராகத்தில் உணர்ச்சி மூண்டிடப்
பாகிளந் தமிழிசை பாய்ந்து வந்ததும்,
சீகரச் சுந்தரி தெரிந்து கொண்டனள் ;
போகனும் அறிந்தனன் ; புகலுங் கண்டனன் !*

ஒற்றன்

சாடையாய் இருவருஞ் சரிதை பேசுழி,
பீடையாய் வந்தொரு பேய்க்கண் ஒற்றனும்,
வாடையின் ஒண்டிய வஞ்சங் காட்டியே,
கோடையின் இடியெனக் கூச்ச லிட்டனன் !

"யாரிங்கே அன்னியர் யாங்குற் றீ"ரெனப்
போர்செய் துப்பாக்கியைப் பூட்ட விழ்த்திடும்
கோரமா நிருதனைக் குறித்துப் போகனும்,
வீரமா மொழிகளை விளங்கப் பேசினான்.

"பாடகர் யாமிந்தப் பாரைச் சுற்றியும்
பீடுறு நாட்டினிற் பிரியங்கொண் டுற்றேம் !
ஆடலும் பாடலும் அழகும் வீரமுங்
கூடிய மன்னவன் கொலுவுங் காண்பமால் !

"அது சரி" அன்னிய ரான நீங்களெம்
முதல்மரி யாதையை முன்பெற் றென்னுடன்
பதமுற வம்மினென் றந்தப் பாதகன்
கதமுறச் சிறையினிற் கட்டிப் பூட்டினான் !

சிகையுறு தீபத்தைத் திருப்பிக் காட்டியே,
திகையுறு மிருவரைச் செங்கைச் சாடையால்,
வகையுறு தந்திரம் வகுத்துக் காட்டியே
தகையுறு சுந்தரி தாவிச் சென்றனள்.

கறையுண்ட கையினர் காக்குங் காரிருட்
சிறையுண்ட செவ்வியர், சிறிது நொந்தபின்,
பொறைமிகு புலமையாற் புகலி தென்றனர்.
அறைகுவன் விடுதலை யான தன்மையே !

8. மாவலி இசைந்த படலம்

கடுஞ்சிறை ; சுற்றிலுங் கண்ணுங் காவலும்;
இரும்புறு கையுமாய் இருக்கும் ஊணர்கள் ;
கரும்பெனப் பேசினுங் கடுக்குஞ் சொல்லினார்—
பெருந்தகை யாரிவர் பிடியிற் பட்டனர் !

சத்தியன் வருந்தல்

மண்ணினில் அறம்வளர் மங்கலப் பெரும்
புண்ணிய நாட்டினைப் புறம்விட் டிங்குற்றேன்;
கண்ணறு கொடியவர் கையிற் சிக்கினேன்;
எண்ணிய தெய்திலேன் என்ன செய்குவேன்?

திருட்டுறும் அரக்கரைத் திருத்த வந்தயான்,
இருட்டுறுஞ் சிறையினில் எய்தி வாடினேன் ;
மருட்டிடு வஞ்சர்கை மாளு முன்னிறை
அருட்டுணை தந்தெனை ஆத ரிக்குமோ?

சதிமிகு தானவர் சண்டை தீரயான்,
மதிமிகு முனியுடன் மகிழ்ந்து வந்தனன்;
விதியெனை யிப்படி விட்ட தேயினிக்
கதியளித் திறைவனும் காப்ப தாகுமோ?

இணங்கறு மவுணர்கள் இணங்கி, நல்லறம்
அணிந்திடப் பணிசெயும் ஆசை கொண்டனன்;
துணிந்தநல் வினைக்கொரு துணையுங் காணிலேன்;
பணிந்திடும் அடிமையாய்ப் பாரில் வாழ்வனோ?

போரையும் விடுத்தனன்; புனிதன் வாழ்கின்ற
ஊரையும் விடுத்தனன்; ஊர்த்தொண் டாற்றிடும்
சீரையும் விடுத்தனன்; சீக ரத்திலே
யாரையான் காத்திட விமானம் ஏறினேன்?

பொல்லவர் புரியினைப் புண்ணி யத்தினால்
வெல்லவும் வாய்ப்பிலை; வீறும் போர்முனை
கொல்லவும் வாய்ப்பிலை; கொடியர் காவலில்
அல்லலுற் றென்னுயிர் அழுங்க லாகுமோ?

செங்கதிர்க் கொடியுடன் சேமங் கண்டிடப்
பொங்கலை சூழ்ந்திடும் புவிகண் டிங்குற்றேன்;
மங்கல முயற்சியும் வாட்ட முற்றதே ;
என்கவ லைக்கினி யெல்லை யுண்டரோ?

செய்வதென் இனியெனச் சிந்தை தேக்கிடும்
மெய்யனைப் போகனு மெல்லப் பாடெனப்
பையத்தன் பூங்குழல் பண்செய் தானந்தப்
பொய்கைக்காற் றென்னக்காம் போதி ஊதினான் !

பாட்டு

மாநில மஞ்சிட வந்த மாவலி,
தானவர் காவலன் சபை சிறக்கவே
கானஞ்செய் பாடகர் கவலை கொண்டனர்
ஏனெனக் கேட்பவர் எவரு மில்லையோ?

தோளினால் உலகினைத் தூக்க வல்லவன் ;
வாளினால் விருந்திடும் வண்மை மிக்கவன்;
ஆளர சவையினில் அமரும் பாடகர்—
நீள்சிறை காப்பது நீதி யாகுமோ?

மாவலி எனவரும் மகிழ்சங் கீதத்தை,
ஆவலாய்க் கேட்டனர் அரக்கர் கூட்டமாய் ;
காவலர் களித்தனர், கைகள் கொட்டினார் ;
பாவமு தினிதெனப் பருகி யாடினார் !

ஓவிதென் புதுமையென் றொற்றர் தீட்டியே,
மேவினர் வேந்திடம் விளம்பிக் காட்டினார்;
மாவலி புகழென மகிழ்ந்து கூறினார்;
பாவலர் மீதொரு பழியுங் கூட்டினார்.

பொய்கல வாதுரை புகல வாயிலார்—
"ஐயநீ கடவுளை அஞ்சி னாயெனப்
பையத்தம் பாட்டுடன் பாடக் கேட்டனம் ;
தெய்வத்தை உன்னிணை செப்பினா" ரென்றார்.

"மன்னகோ சிறையுறு மனிதர் பாடிய
உன்னதத் தமிழிசை ஊரை யேய்த்திடும்
தன்னலச் சூழ்ச்சியித் தான வத்திலே
அன்னியர் இன்னிசை யாகுமோ" வென்றார்.

மாவலி

ஒற்றரின் குயுத்தியை உணரக் கேட்டபின்,
கொற்றவன் பாடலைக் குறித்து நோக்கியே,
வெற்றுரை யிலையிதில் விஷம மொன்றிலை;
கற்றவர் என்புகழ் கதைக்க லாமென்றான்.

"கடவுளைப் பாடிடிற் கைத்துப் பாக்கியாற்
சுடுவதைத் தவிரவோர் சொல்லு மில்லையே ;
மடவுளம் பிதற்றிடு மதமொன் றில்லையே;
அடிகளிற் பிசகிலை அறிஞர் பாட்" டென்றான்.

இகத்தினை மெய்யெனும் எனது நீதியாம்
பகுத்தறி வேதத்தைப் பயின்ற பாவலர்,
சுகத்தினை யென்னிடந் துலங்கக் காட்டியே
முகத்துதி பாடினு முறைமை யாகுமே !

ஆயினும் எவ்வகை அவரிங் குற்றனர்?
நேயரோ? பகைவரோ? நிருதர் அன்றியெத்
தேயரும் அறிகிலாத் தீவில் எங்ஙனம்
காய்சினக் காவலைக் கடந்துற் றாரென்றான்.

ஒற்றர்

தாடியை வளர்த்தவர் சாது வானவர் ;
பாடிடும் வாலிபன் பசுவைப் போன்றவன்.
நாடொறுஞ் சென்றிவர் நல்ல செல்வரை
நாடியே பிழைத்திடும் பஞ்சை நாட்டினார்.

வெருட்டினும் வெருண்டிலர் மெலிந்த மானிடர்;
அரட்டினு மரண்டிலர் அமைதி வேண்டினார்;
விரட்டினும் ஓடுவர்; வித்தை யிற்பொருள்
திரட்டினு நம்மவர் திருட்டை மீறிலார்.

தானவத் தீவிற்குத் தனிய ராகிய
மானிடப் பசுக்களால் வருவ தொன்றிலை;
ஏனிடர் என்றலும், இணையில் ஒற்றர்கள்,
கோனிடர் நீங்கிச்சுந் தரியைக் கூவினான்.....

சுந்தரி வருதல்

சந்தமென் றாலதைத் தணிக்கை செய்திடத்
தந்திர மாவலி தான ழைத்திடும்,
சுந்தரி வந்தொரு சுடரு மென்னகை
அந்தமா யவனுளம் அழிய வீசினாள்.

வாட்டத்தைப் போக்கிடும் வனப்பின் செல்வியே
பாட்டிதன் பதவுரை படித்துச் சொல்லெனக்
காட்டலும், சுந்தரி கருத்துள் இன்புற
நீட்டுரை இசையுற நிகழ்த்தி னாளரோ !

சுந்தரி

இத்தலந் தோளினில் ஏந்த வல்லநின்
சத்தியைப் பண்ணுறச் சாற்றும் இக்கவி ;
கத்திகொண் டுலகினைக் கடியுந் தானவா,
உத்தமர் வாக்கிதன் உண்மை பொய்க்குமோ?

விண்ணிலு மண்ணிலும் விளங்கு முன்புகழ்,
பண்ணினில் அமைத்தவர் பாழ்சி றையிலே,
கண்ணிலாச் சேயெனக் கலங்க லாகுமோ?
திண்ணென விடுதலை செய்க மன்னனே.

எம்மிடம் வீணையும் இனிது சேர்ந்திடப்
பொம்மெனக் குழலுடன் புலவர் பாடுவார் ;
நம்மகள் சக்தியு நாத வித்தையைச்
செம்மையா யறிந்திடச் செய்வ தாகுமே !

மாவலி

கானத்தைக் கேட்பதிற் களிக்கும் என்னுளம்;
வானகப் புரட்டினை வஞ்சந் தீர்க்குமால்,
தானவர் சட்டத்தைத் தழுவிப் பாடிடத்
தேன்மொழி யாய், அவர் தெரியக் கூறுவாய்.

கடவுளுங் கிடவுளுங் கலந்தென் காதினைக்
குடைந்திடின், அவர்களைக் கொன்று போடுவேன்.
திடமுறு லூஸிஃபர் செருக்கைப் பாடினால்,
அடைகுவர் மதிப்பென அறியச் சொல்லுவாய்.

சுந்தரி

கடுத்திலை; அன்னவர் கடவு ளோடும்போர்
தொடுத்தசைத் தானையே துணிந்து பாடுவார்;
விடுத்தவர் சிறையினை வெளிவந் தென்னிடம்
அடுத்ததும் பிடித்ததை அவருக் கோதுவேன். 120

முன்னரப் பாடகர் முறைமையாகவே,
என்னிடங் கற்றபின், ஏற்ற நாளிலே
உன்னிடம் இசைத்திட ஒழுங்கு செய்குவேன் ;
நன்மையி தாமென நயந்து கூறுவேன்.

மாவலி

தந்தனன் விடுதலை ; சாது மானிடர்
நந்திருக் கொள்கையை நன்குக் கற்றபின்,
எந்திருச் சபையிலே யிசைக்கச் செய்குவாய் ;
சுந்தரி, என்னுடற் சுகத்தின் பாவையே !

கவிகளும் வந்தனர்; காவல் விட்டதும் ;
தவங்கனிந் ததுவெனத் தக்க சூழ்ச்சியால்
அவம்பெறு தானவர் அதர்ம வாழ்வினைச்
சிவம்பெறத் திருத்திடத் திருவுஞ் சிந்தித்தாள்.

சுந்தரி, முனிவனைத் தூய மெய்யனை
வந்தனம் வருகென விருந்து வைத்தபின்,
அந்தரங் கத்தினை அவரி டஞ்சொலி,
விந்தைகள் செய்ததை விளம்பு வாமரோ. 136

9. அந்தரங்கப் படலம்

காரிருட் சிறையை நீத்துக் கட்டுகள் விலகச் செய்த
பேரருள் அழகி கேட்கப் பிதாவின்சே மங்கள் சொல்லிப்
பாரத நாட்டுச் செய்தி, முற்றிலும் பகர்ந்து, போகன்
"வீரசுந் தரியுன் காதை விரிவுறக் கூ"றென் றானே !

சுந்தரி

"கோனுடன் அருளின் வந்த குருமணி போற்றி! இந்தத்
தானவந் திருந்த நல்ல தருமமே போல வந்தீர் ;
யானெதிர் பார்த்தி ருந்தேன்; இன்றெனக் கின்ப" மென்றே
மான்விழி மலர நோக்கிச் சுந்தரி மற்றுஞ் சொன்னாள்:—

எந்தையே இந்த நாட்டில் இருசெவி சுவர்க்கும் உண்டு
சுந்தரி பட்ட பாட்டைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வேன் ; எல்லாம்
அந்தரங் கத்தில் வைத்தே, அருட்பணி செய்ய வேண்டும்;
இந்தரா க்ஷஸரை மாற்றும் மாற்றமும் இயம்பு வேனால்.

அன்னைபோல் எனைவ ளர்த்தாய்; அறிவுடன் கலைக ளீந்தாய்;
என்னையே எனக்க ளித்தாய்; இணையிலாச் சித்த ரேறே,
உன்னரும் பெயரான், ஆதி போகனால் உதித்த ஊணர்,

இன்னலே யானா ரிந்த உலகெலாம் இடும்பை செய்தார்...

"உண்மைகற் புயர்ந்த நீதி ஒப்புர வுயிரி ரக்கம்,
புண்ணிய மென்ப தெல்லாம் புராணிகள் புரட்டே" யென்பார்;
எண்ணத்திற் கொடியார், ஈசன் என்னினு நாசி கொய்வார்.
மண்வெறி கொண்டி ரத்த வாள்பிடித் தலைவா ரந்தோ !

ஈயென மொய்ப்பார்; ஈந்தால் இன்னமும் என்று நைப்பார்;
வாயினால் இல்லையென்றால், வயிறெரி பொறாமை கொண்டு,
நாயென விழுவார்; நாக்கில் நரம்பின்றித் தூற்றி, ஆளைப்
பேயெனப் படுத்து வார்கள்—பிரிவினைப் பித்தர் இன்னோர் !

அஞ்சினார்க் கழிவு செய்வார்; அடுத்தவர் வாழ வொட்டார்;
கெஞ்சினால் மிஞ்சு வார்கள்; எதிர்த்திடிற் கேடு சூழ்வார் !
துஞ்சினார் தலையிற் கல்லைத் துணிவுடன் உருட்டு வார்கள்;
கொஞ்சியுங் கழுத்த றுப்பார் குடிலுக்குக் கொள்ளி வைப்பார் !

போகன்

மின்னணி யன்ன மேநீ வெய்யர்கைப் பட்டிங் கேகி,
அன்னவர்க் கரசி யான செய்தியை அறிவோம்; சக்தி
உன்னரும் புதல்வி கௌரி உயிர்கலந் திலகும் பெற்றி
முன்னரே அறிவோம்; பின்பு முளைத்ததைப் பேசு வாயே.

சுந்தரி

அளவறு சித்தி வல்லாய், அரசியென் றென்னை யேற்ற
வளமைகள் யாவு, மின்று மறைந்தன; மாவ லிக்குப்
பளபளச் சாயம் பூசிப் பல்வைத்துச் சிரிக்கு மின்னார்
உளரவர் மோகம் பற்றி, என்னையும் உதறி னானே.

வேகமாய் எனைக்கொ ணர்ந்த வெறியனுக் கிணங்கி டாது,
மோகமாப் பிதற்ற லெல்லாங் கண்டித்து, முகந்தி ருப்பிச்
சோகமாச் சுழலி னீந்தித் தூயவென் கற்பைக் காத்தேன் ;
தேகமும் விடத்து ணிந்தேன் சேயிழை, தனியள் யானே.

சீதையைக் காவல் வைத்தும்செய்கையிற் சோடை போன
பேதையி ராவ ணன்போல் எண்ணினை பெண்ணே என்னை;
ஈதென தியற்கை யென்றே இருகையால் அள்ளிக் கொண்டென்
காதலின் உறுதி யின்றிக் கற்பினைக் கெடுத்தா னையா !

கதிரொளி தாக்கி டாது, கையவிழ் கமலம் போலச்
சதிபதி நேய மின்றித் தாமதக் காமத் தாலே,
விதிமுறை யின்றி, உண்மை விருப்பின்றி அணைந்த கைகள்
மதியிலார் நிதியைப் போல மாண்பறத் தேய்ந்த தம்மா !

படங்கிளர் பாம்பைப் போலும், பசிமிகு புலியைப் போலும்,
விடங்கிளர் வெறியி லென்னை வேட்டவன் கைவிட் டின்று
குடங்களை யுண்டு போக சாலையிற் பெண்க ளோடு
நடங்களைப் புரியுந் தன்மை நாளையே காண்பீ ரையா !

மனைவியிங் கிருக்க, கண்ட மாதரைச் சேரு வானை
இனியொருக் காலுந் தீண்டேன் என்றொரு விரதம் பூண்டேன்
எனக்கிந்த மனையுந் தந்தான்; இருமுறை உண்ணத் தந்தான்;
தனக்கினி யார்களோடு தாண்டவ மாடு கின்றான்.

என்னுடைச் செல்வி சக்தி, யியல்பையுங் கெடுக்க வேண்டித்
தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு தானவம் பயிற்று கின்றான்;
அன்னவள் ஒருநாள் "யானே கௌரியென் றறிவீர்" என்றாள்;
'என்னவன்சுத்தன்' என்றாள் இனும் பலமொழிந்திட்டாளே.

மெய்யன்

சித்திபன் எனது செல்வன் கலியினைச் செகுங்குங் காலை
பத்தினி கௌரி தானும் படுசமர்க் களத்திற் பட்டாள்,
அத்தினம் அவள்சுத் தாத்மா அழகியுன் அருமைச் செல்வி
சத்தியுட் புகுந்த துண்மை ; சகநலந் தழைக்க வேண்டி.

சுந்தரி

அறிகுவன் ஐய முற்றும்; ஐயநின் புனித நாட்டில்
வெறிகொளுங் கலியன் கொண்ட வீரியத் தினவி னாலே,
பொறிகொளுஞ் சண்டை செய்து புனிதனால் வீழ்த்தப் பெற்று
நெறியிலா முயற்சி செய்ய நிருதரை யண்டி னானே.

ஆயுதப் போரில் வீழ்ந்த கலியனிங் கவுணர் கூட்டால்,
மாயங்கள் புரிந்து, மாந்தர் வாழ்வினைக் கெடுத்து னாட்டைப்
பேயெனப் பிடிக்க வேண்டிப் பெருஞ்சதி செய்துன் செல்வன்
தூயனைக் கொல்ல நாளுந் துறுதுறுத் தலைகின் றானால்....

மெய்யன்

கலியனு மோகி யுஞ்செய் காதகச் சூழ்ச்சி யெல்லாம்
உலகறிந் தவையாம்; இங்கே ஊணரின் உதவி யாலே
கலகஞ்செய் தழிந்த பின்னர், கன்மனக் கொடுமை செய்து
நலங்களை யழிக்கப் புக்கான் மெய்யைப்பொய் நலிப்ப தாமோ?

கள்ளிடை மயங்கிக் காமக் களிப்பெனும் புளிப்பு மிஞ்சித்
துள்ளிடுந் தான வத்தைத் தூய்மைசெய் வழியைச் சொல்லாய்;
உள்ளிந்த ஊணர் மாறின், உலகமும் திருந்த லாகும்;
வெள்ளிடை மலையி தென்றே மெய்யனும் விளம்பி னானே.80

போகன்

கலகத்தா லில்லை; மீண்டுங் கத்தியா லில்லை; தக்க
புலவர்செய் கலையின் பத்தாற் புலன்களைக் கவர்ந்து, மெல்ல
நலங்களைப் பயிற்றி யிந்த, நாணமில் அவுணர் தீய
குலந்தனைத் திருத்தி னாலே குவலயந் திருந்த லாமே....

சுந்தரி

இதுசொல நினைத்தேன்; முன்னே இயம்பினை அறிவின்மிக்காய்;
மதுவெறி மண்ணின் ஆசை மாதரின் மயக்கங் கொண்டார்
புதுநலப் பாடல் ஆடல் கூத்துகள் புரியக் காண்பார்—
முதுபெருங் கலைக ளாலே முற்றிலுந் திருந்த லாமே !

மாதரை யிழிவு செய்வார், மமதையாற் பொறாமை கொண்டு
கோதையர் கற்பைப்போட்டிபோட்டவர்கொலையுஞ்செய்வார்;
காதலைக் காம மாக்கிக் காமத்தைக் குரோத மாக்கி,
மோதுவார் சண்டை யிட்டு, மோகப்பேய் கொண்ட ஊணர்.

காரியம் ஆன பின்பு, கைவிடும் வஞ்ச நெஞ்சப்
பூரியர் மோசத்தாலே புண்பட்டு மனது வேகும்
நாரியர் என்னைப் போன்றார் உள்ளனர் நமக்கி சைந்த
சீரிய பணிகள் செய்வார்; திருக்கலைச் சங்கங் காண்போம்.

மாவலி தம்பி யான அனலன்ஆ ணவத்தை யாள்வான்;
பாவலன்; என்னை வேட்கப் பறந்துபின் புறம்போந் துள்ளான்;
நாவலர் கலைஞர் கூத்தர் நல்லிசை வாண ருக்குத்
தேவையாம் உதவிசெய்வான்;திருக்கலைச்சங்கங்காண்போம்100

அண்ணனுந் தம்பி யாரும் அடிதடி வரைக்குஞ் செல்லும்
வண்ணமாப்பொறாமையாலேமமதைகொண்டொருமையற்றார்
புண்ணியப் புவியை யின்னார் பிரித்தறம் போக்க வேயின்
றெண்ணினார் பலனை யிங்கே இவரனு பவிப்பா ரன்றே !

ஒருவன்கொள் பெண்ணைமற்றோர்உடன்பிறந்தானுங்கொள்ளத்
திருகுதா ளங்கள் செய்வார்; சேயிழை மனம யங்கி
ஒருவனுக் கிணங்கின், மற்றோன் வாளினை உருவிக் கொல்வான்;
இருவருக் கிணங்கும் வாழ்வின் இறப்பதே யின்ப மாமே !

கலையினால் ஒருமை தன்னைக் காணலாம். கண்ட பின்பு
நிலைபெறு சன்மார்க் கத்தை நேயருக் குணர்த்த லாகும்;
கொலைகள வற்ப புத்தி, கொடுமைபொ றாமை காம,
வலைதருந் தீமை மாற்ற வல்லநற் பணிசெய் வோமே !

தினந்தினங் கற்ப ழிக்குந் தீயவர் திருந்தா ராயின்,
அனங்கனை யெரித்த தீயும், முப்புரம் அழித்த தீயும்,
சினங்கொளுந் தட்ச னாரைச் செகுத்தசெந் தீயும், என்றன்
மனங்கொளுந் தீயும் வூணர் நாட்டினை வாட்டு மன்றே !

மதிமலர் முகத்திற் செய்ய மலர்க்கர முறுத்திச் சற்றே
கதியிதென் றழகி செய்ய கண்பனிப் பெய்து நோக்கித்
துதிபெறுங் குருவே சங்கந் தொடங்கியிந் நாளைக் கேற்ற
விதியினைக் கடைப்பிடித்துவெல்லுவோம்என்றுசொன்னாள்.

கீதத்திற் காதல் கொண்டான் கேட்பனும் பாட்டை யோர்நாள்
மாதரைக் கூடும் போக மாளிகை தனிலே உங்கள்
நாதநல் விருந்தை நன்கு நடத்திட வேண்டும்; யானும்
மேதகு வீணை மீட்டி விருந்தினிற் கலந்து கொள்வேன்.

நாத்திகத் திமிர்பி டித்த மாவலி நயக்கும் பாட்டில்,
ஆத்திக வாடை கண்டால், அக்கணஞ் சினந்து கொல்வான்;
கூத்தினுக் கேற்ற வேடங் கொள்வதே கடமை யாகும்;
சாத்தனின் புரட்சிப் பாட்டைச் சபைக்குநாம் பாடு வோமே...

பாங்குற மில்த னோடு பைபிளும் பகரு கின்ற,
தீங்குறு சைத்தான், தேவ தேவனை எதிர்த்து, விண்ணை,
நீங்கியே நரகில் வந்து நெருப்பெழப் பேசு கின்ற
ஓங்கிய செருக்கை நாமும் உணர்வுற நடிக்க லாமே.

பாடலைச் செய்து முன்பு, பண்ணிசை யமைத்துப் பாடி,
நாடகந் தேர்ந்து நன்று நவரசங் காட்டி யிங்கே
ஆடலும் பயின்ற பின்னர், அரக்கனின் போக சாலை
நாடலாம் என்று நங்கை நவின்றிது வழியென் றாளே !

"அழகிசொல் வார்த்தையெல்லாம்அமுதமு"தென்ன மெய்யன்
குழலுடன் வீணை கொஞ்சுங் கூத்திசை யினிது பாடி,
முழவுடன் ஆடி, ஊணன் முகமலர்ந் திடச்செய் பாட்டைப்
பழகுவோம் "சரிகா ஸாபா பதநி"யென் றாரம் பித்தான் !

ஆவலோ டினைய நண்பர் பயின்றிடும் ஆட்டம் பாட்டம்
காவலன் போக சாலை காணுமுன், அரச மன்று
மேவியங் குலகை வெல்ல வெவ்விய சூழ்ச்சி செய்யும்
மாவலி யரக்க னாரின் மமதைநா டகத்தைக் காண்போம்!

10. அசுராலோசனைப் படலம்

மாவலி கொலுவீற்றிருத்தல்

மின்னலு மீன்களு மிளிரச் செம்மலை,
பொன்மலை மீதினிற் பொருந்தும் பான்மைபோல்,
கன்னகை பளிச்சிடக் கத்தி யேந்தியே
மன்னவை வகித்தனன் மாவ லாசுரன் !

வயிரங்கள் சூடிய வயிர மேனியான்;
வயிரங்கொள் வாளினான், வயிர நெஞ்சினான்;
வயிரத்தால் வயிரமே வளர்க்கும் சேனையான்,
வயிரப்பொன் முடியணி மன்னன் மாவலி.

வாளென மீசையும், வாள்வி ழிகளும்,
வாளென மின்னிடு வாய்மு றுவலும்,
தோளுயர் வீரத்தைச் சொல்லும் வாகையும்,
வாளுயர் வீரரும் வயங்க மேவினான்.

பற்றுறும் அமைச்சரும், படைத்த லைவரும்,
கற்றறி குருவுடன், கலியுங் காவலும்,
சுற்றிலுங் குன்றெனத் துலங்க மாவலி
பொற்றிரு மலையெனப் பொலிவு கொண்டனன்.

துன்மதி, வக்கிரன், தூம கேதராம்,
வன்மதி யமைச்சரும், வஞ்ச வெள்ளியும்,
கன்மதி நாசனுங் கலியு, மோகியும்,
தன்மனந் தழுவிடத் தானி ருந்தனன்.

காரிய தூதர்கள், கடமை காத்திடப்
போரியல் அரக்கர்கள் பொங்கி விம்மிடப்
பாரதிர் செருக்குடன், பதந்தெ றித்திட
வீரிய ராக்ஷஸன் விளம்ப லுற்றனன்:

மாவலி பேச்சு

என்னலங் கருதிடும் எனது தொண்டர்காள்,
என்மனம் புரிந்திடும் இனிய நேயர்காள்,
என்னறி வாகிடும் இன்ப வெள்ளியே,
மன்னவன் மாவலி மதிக்கும் அன்பர்காள் !

மண்ணுல கனைத்துமென் வாளி னாண்டிடும்
எண்ணமே கொண்டநம் இகல்கள் யாவையும்,
திண்ணமாய் வென்றிடுஞ் செய்தி கேட்கவே
அண்மையில் உங்களை அழைத்த தாகுமே.

பஞ்சபூ தங்களைப் பகுத்துப் பாரெலாம்
அஞ்சுறும் பொறிகளை அமைத்துப் போர்செய்தோம் ;
மஞ்சளும் பசுமையு மல்கு நாடெலாம்—
எஞ்சற நம்மிடம் இருப்ப தாகுமே !

புண்ணியப் புரட்டுகள், புராணக் கற்பனை,
கண்ணுக்குக் கண்ணெனுங் கடவுட் கற்பனை,
விண்ணகக் கற்பனை, வேதக் கற்பனை
திண்ணமா யிவைகெடச் செய்த சேவையென்?

நீதியுந் தெய்வமு நிலவு பாரதம்,
தீதுற நம்படை சென்று தோற்றதென்?
மாதவர் மல்கிய மாநி லத்திலே
பாதகஞ் செய்தது பயனற் றானதென்?

தானவர் தாசனெந் தங்கை காதலன்,
சேனையிற் சேர்ந்துநஞ் சேனை போர்செய்தும்,
ஏன்கலி தோற்றனன்? ஏனிச் சுத்தனாம்
ஞானவே தாந்தியே நம்மை வென்றனன்?

மாதவங் கீதவம் என்று மானிடர்
போதினைப் போக்கியும் போரில் வெல்வதேன்?
போதிய கருவியும் பொறியும் தானவர்
மேதையுந் துணைசெய்த கலியன் வீழ்ந்ததேன்?

அமரகம், ஐரகம், அதகம், ஆப்ரகம்,
எமதக மாதலில் இன்னும் ஏனிடர்?
நமனையும் வென்றிடச் சபதம் கூறினோம்;
நமதுவாட் கொடியினு நடுங்க வேண்டுமோ?

விம்முயர் தோளிற்கும் விமானக் குண்டிற்கும்,
பொம்மெனப் பொருதிடும் போர்ம தத்திற்கும்,
வெம்மனக் கொதிப்பிற்கும் வேலை யீந்திடின்—
நம்மதே உலகென நாட்ட லாகுமே?

பொன்மணி வளங்களும், பூவ ளங்களும்,
பெண்மணி வளங்களும், பிறவ ளங்களும்,
கண்ணினிற் காண்புவி கைக்கு வந்திடப்
பண்ணுறு வளங்களும் படைக்க வேண்டுமே.

வித்தகப் பௌதிகர், வியன்ர சாயனர்,
புத்தகப் பூச்சிக ளின்றிப் போரிலே,
சித்திகள் பெற்றிடச் செய்த யந்திரம்
எத்தனை எத்தனை இருந்தும் என்பயன்?

குண்டுகள் கண்ணிகள், கொல்லும் வெம்புகை,
அண்டமும் கிழித்திடும் அழி கருவிகள்,
பண்டிகள் சூத்திரப் படகு கள்விரி
விண்டல மளந்திடும் விமான ராசிகள்—

கரியிரும் பெண்ணெய்வெங் கனல்மின் சாரத்தால்
பெரியயந் திரங்களைப் பிழையி லாதுசெய்
அரியநற் கணக்கரும் ஆழ்ந்த சிற்பரும்,
எரிகுண்டு வீரரும் இருக்கத் தோல்வியேன்?

பரவுல கனைத்துமெப் பாஷை தன்னிலும்
விரவிய செய்தியை விரைந்து வீட்டிலே
தரவல வானொலி சமைத்த நம்மையும்
இரவினைப் பகலென இதரர் ஏய்ப்பதோ?

வெள்ளியுந் தங்கமும், விரிந்த போகமும்,
அள்ளிநான் உங்களுக் களித்த சீரெலாம்,
எள்ளிடுந் தோல்வியை யெய்த வேண்டியோ
கொள்ளையுங் கொடுமையுங் கொலையுங் கொண்டுளீர்.

நினைகுமின் சூழ்ச்சியை நினைந்து கூறுமின்—
அனைவரும் என்னர சடிமை யாகவே ;
புனையற மொழிந்திடப் பூமி யெங்குமே
எனைமிகப் பணிந்திடு மின்ப மெய்தவே !

துன்மதி

பஞ்ச பூதம் படைத்த உலகெலாம்,
அஞ்சும் உன்னை அரக்கரின் சிங்கமே ;
வஞ்ச மெத்தனை மானிடர் செய்யினும்,
மிஞ்சி யுன்னை வினைத்திறன் உள்ளதோ?

விரவு மின்சக்தி யின்விளை யாட்டினால்,
இரவி னைப்பக லென்றினி தாக்கினோம் ;
பரவை வான்புவி யெங்கும் பரவியே
அரிய தாகிடும் அற்புதஞ் செய்கின்றோம்.

ஓர் நொடியினில் ஊரை யழித்திடும்
பே ரணுவெடி பெய்ய வலியுளோம்;
யார் நமக்கிணை யிந்த உலகிலே?
போரும் வெற்றியும் போகமு நம்மதே !

இன்று தோற்றிடின் என்ன? நம் போர்வினை
நன்று செய்தினும் நாளைவெல் வோம்ஜய
தொன்று தொட்ட சுதந்தர பாரதம்
ஒன்றி வெற்றி யடைந்த துறுதியே !

ஒற்று மையை உலைத்தங்கு தெய்வத்தின்
பற்று தலைப் பயனறச் செய்திடின்—
சற்று நம்கலி தானவ வேலையை
முற்ற வைத்திடின் முற்றுமத் தொல்லையே.

ஏனை நாட்டில், இயந்திர வேலைகள்
ஆன போதிலும், அன்பைச் சிதைத்து, விஞ்
ஞான மெல்லாம் கொலையினை நாடவே—
போன நம்புகழ் பொங்கிப் பொலியுமே !

திங்கள் வான்கதிர் சென்றொளிர் திக்கெலாம்,
தங்கம் வெள்ளி தழைபசு நாடெலாம்,
எங்க ளுக்கென் றியம்பிய பின்னரும்,
பங்கு போடுவர் பாரினில் யாவரே ?

அண்ட கோளத்தை அம்மனை யாடுவோம் !
செண்டு ருட்டுவம் சேணொளிர் மீன்களை ;
வண்டி யாக்குவம் வான்வளை பூமியை;
உண்டு மெய்வலி ஊணர் தலைவனே ?

கந்த கமும் இரும்புங் கரியுடன்
சொந்த மான சுரங்கப் பொருள்களும்,
வந்து நம்மை வலுவில் அடைந்தபின்,
எந்தக் காரியம் எய்தற் கரியதே !

சோலைச் செல்வம், சுறுசுறுப் பாந்தொழிற்
சாலைச் செல்வம், சமர்க்களச் செல்வங்கள்,
வேலைச் செல்வம் வியாபாரச் செல்வங்கள்,
ஞாலச் செல்வ மனைத்து நமக்கரோ?

காரி லேறிக் ககன முலாவுவோம்,
நீரி னுள்ளு நிலமென் றுலாவுவோம் ;
பாரி னுள்ளம் பலவகுப் பாகியே
போரி னுள்ளம தாகப் புரிகுவோம்....

வருந்த லையநம் வாளுண்டு; நாளுண்டு ;
பருந்து போலப் பறந்துல கெங்குமே
விரைந்து குண்டெறி வேட்டை நமக்குண்டு ;
அருந்து போகம் அளவற்றுண் டாகுமே !

வீரியஞ் சரி சரி, வியப்பெ லாஞ்சரி ;
காரிய வெற்றியைக் காண வேண்டுமால்,
பாரத பூமியைப் பற்றி நங்கலி
கோரிய தாற்றமுன் கூறும் ஓர்வழி !

சுத்தனாம் அவன்பெருஞ் சூரனாந் தவப்
பித்தனாம் பேரின்பப் பிதற்ற னாம்அவன் !
சித்திப னாய்நமைச் செயித்த வெட்கத்தை
இத்தின மாற்றுதற் கேது சொல்லுவீர் !

வக்கிரன்

இத்திறம் தானவன் இயம்பக் கேட்டலும்,
குத்திரங் கோள்பொயின் குடித் தலைமகன்,
எத்திற நாட்டிலும் இகலை ஆழமாய்
வித்திடும் வக்கிரன் வெறித்துக் கூறினான்!

உக்கிர மாகிய உறுதி கொண்டுநம்
சக்கர வேகத்தைத் தடைசெய் பாரதம்,
எக்கிர மத்தினால் ஏற்றம் பெற்றது?
வக்கிரன் அறிந்ததன் வாய்மை கேட்டியால்.

புவியெலாங் கறங்கெனப் போந்து சுற்றினேன் ;
அவரவர் இயல்பினை அளந்து தீட்டினேன் ;
செவியிலும் விழியிலுந் திரட்டிச் சேர்த்ததை
அவிழ்த்துவிட் டமருவன் அரக்கர் மாசபை !

மாவலி என்றிடின் மாந்தர் மட்டுமோ,
தேவரும் அஞ்சுவர் திசைகள் எட்டுமே.
பூவினில் இதைவிடப் புகழுண் டாகுமோ ?
கூவிடுங் கூற்றுமுன் குண்டிற் கஞ்சுமே !

பிஞ்சிளஞ் சேயுமுன் பெயரைச் சொன்னதும்,
அஞ்சிடும் ; அன்னைசொல் அமையக் கேட்டுடன்
துஞ்சிடும் என்றபின், சுத்த னாட்டிலே,
நஞ்செயக் கொடியினி நாட்ட வேண்டுமோ?

மாவலி

வக்கிர தந்தநீ வாய்மை கூறினும்,
இக்கலி மோகியர் இழந்த மானத்தை
எக்கதி யாலினி எய்த வல்லமோ
அக்கதிக் கேற்றதை அறிந்து சொல்லுவாய் !

வக்கிரன்

பொறிகளைக் கடந்தொரு புலமை கண்டிடும்,
அறிவெனக் குன்னருள் அளிக்க வில்லையால்,
சுறுசுறுப் பாகநான் சுற்றுங் கண்டதே
மறுவறச் சொல்லுவேன் மற்ற துன்மனம் !

காற்றினைப் போலவுங், கன்றைப் போலவும்,
நீற்றணி பூனையை நிகரவும், கொடுங்
கூற்றினைப் போலவுங் குலவி, நண்பரை
ஏற்றிடு நாட்டினில் இருந்து சுற்றினேன் !

கண்டவர் விரும்பிடக் கதைகள் பேசினேன்;

சிண்டுகள் முடித்திடு நலமுந் தேடினேன்;
பெண்டுகள் கணவரைப் பிரிய வஞ்சித்தேன் ;
சண்டைகள் மூட்டியென் சபதஞ் சாதித்தேன்.

அழிவுசெய் கலியருக் காக்கந் தேடலே
தொழிலெனப் பூண்டுநான் சுற்றி, ஐம்பெரும்
பழிசெயும் பாதைக்குப் பரம்ப டித்தனன் !
வழிசெய்தும் வந்திலர் வம்பு நாட்டினர் !

மதுவினைக் குடியெனில் மாட்டுப் பாலுண்பார் ;
பொதுமகள் சுகமெனிற் கற்பைப் போதிப்பார் ;
எதுநலம் என்றுநாம் இயம்பு வோம்அதை
இதுமிகத் தீயதென் றெள்ளி வீசுவார் !

படுகொலை செய்வதைப் பார்க்கக் கூசுவார் ;
கடவுளைப் பழித்திடிற் காதைப் பொத்துவார் ;
உடலினில் ஆத்துமா உண்டென் றேமிகத்
திடமுள தியானங்கள் செய்து சிந்திப்பார் !

வாய்செயும் வாதத்தை மறுத்துக் கூறவே,
ஆயிரம் பாடல்கள் அடுக்கு நாட்டினார்;
தேயமுந் தெய்வமும் செறிசுத் தாத்தும
நேயமுங் கொண்டவர் நீடு வாழ்கின்றார்....

போகத்தை நாமெலாம் பொருளென் றெண்ணுவோம்
யோகத்தை யேயவர் உயர்வென் றோதுவார் ;
தேகத்தி னுள்ளொரு திறமை கொண்டுளார்;
ஏகத்தில் வாழ்ந்திடும் இவர்கள் சீரிதே.

இதற்குமேல் உரைப்பதொன் றில்லை ; பாரதர்
சுதந்தர சக்தியொன் றுடையர் ; சுத்தனே
அதற்கொரு நிலையமாய் அமைந்துளான் ; அதைப்
பதமுடன் ஒழித்திடிற் பரந்த வெற்றியே !

மாவலி

வக்கிரன் சொன்னது வாய்மை யாயினும்,
உக்கிர யோகத்தால் உள்ளு யிர்க்கனல்
மிக்கவர் பெற்றெனை வீழ்த்தும் பொய்க்கதை
அக்கிர மக்கதை ; அதனை நம்பிடேன் !

சுண்ணமு மஞ்சளுந் தொகுத்துச் செவ்விய
வண்ணத்தைக் காட்டிடும் வகையி லிவ்வுடல்
எண்ணுறு மூளையோ டிணைந்த தோற்றமே
நுண்ணிய மனத்தினு னுண்மை யில்லையே.

ஆத்துமப் புரட்டரின் ஆற்றல் யாவையும்
தீத்தணல் பெய்யுமென் சேனை யின்முனே
பூத்தணல் கொண்டதைப் போலத் தீர்வதை
ஆத்திரந் தீரயான் அருகிற் காண்பனே !

நேசனாங் கலியிசை நிலவ நாட்டுவேன்,
ஆசையும் தீர்ப்பதற் கடுச மர்ப்படை
நாசக நடத்தென நவில மாவலி,
வேசுறக் கலியனும் விளம்பு வானரோ.

கலியன்

இரணியன், கம்ஸன் முஞ்சன், இராவணன் ஆவி யெல்லாம்,
அரணெனப் புகுந்து வாழும் அரக்கனே அமைந்து கேளாய் ;
முரணிலா தோங்கு கின்ற முதுபுகழ்ச் சித்தி நாடு
மரணத்தை வென்ற ஞான மாசிலார் நாட தாமே !

காலபா சத்தைப் போலக் காசினி தன்னைக் கௌவிச்
சாலவுந் தொல்லை செய்யும் தானவர் தலைவா கேளாய்,
தோலுடல் வலியி னாலே துப்பாக்கிபீ ரங்கி யாலே
தோல்வியே கண்ட தல்லாற் சுகமொன்றுங் காண்கி லேனே !

எனக்குன தருளால் வந்த படைகளை யெல்லாம் அந்தக்
கனற்பொறிப் படைகள் வல்ல கடும்பயல் வீழ்த்தி விட்டான் ;
மனக்கிலே சத்தி னாலே மாநகர் புகுந்த போது,
தனிச் சமர் புரிந்து வென்ற சத்தியன் சிறைப்பி டித்தான் !

அப்பனும் பலவான் ; சுத்தன் அப்பனுக் கேற்ற பிள்ளை ;
ஒப்பறும் படைக ளோடும் ஒருவரும் அறியா வண்ணம்,
செப்பரும் பலமொன் றுள்ளே சேமித்து வெல்லு கின்றார்;
இப்பெரும் வீரர் தம்மை இனிப்படை செகுப்ப தாமோ ;
களத்தினைத் தோற்றேன் இன்பக் கலிநகர் தோற்று, வாழு
நிலத்தினைத் தோற்று வெய்ய நீள்சிறைப் பட்டுத் தப்பி,
நலத்தினைத் தோற்று நின்றேன், நலித்தினுங் கொல்லவந்தான்
புலத்தினும் வேக மாகச் சத்தியன் பொறியி லேறி...

காவல்செய் விமானந் தன்னைக் கடலினில் ஆழ்த்தி விட்டான்;
ஆவியைக் கொண்டு மோகி யளித்தநல் லுதவி யாலே
மேவினே னிங்குன் னாலே விடுதலை கண்டேன்; ஐயா,
நோவுறு போரின் பேச்சை நுவலினும் அச்ச மாமே !

சமயத்திற் கேற்ற சூழ்ச்சி தந்திர மாகச் செய்தே,
அமைதியாய் வெடிவைத் தாளை அடியுடன் அழித்து, மேலே
எமபுரம் அனுப்ப வல்ல சத்தியன் எங்கு ளானோ?
நமதிட மறிந்து வந்தால், நாளெலாம் நடுக்கந் தானே !

ஆதலால் இவரை வெல்லல் அரிதரி தாயு தத்தால்,
வாதிலும் தோலார் வாக்கின் வரம்பெற்ற கவிஞர் அன்னோர்;
பூதசக் தியிலுந் தோலார் புண்ணியப் புனித வாழ்க்கை
சாதலே அவரை வென்று தானவர் தழைத்த லாமே.

மாவலி

தோள்வலி யாலே, பூமி யஞ்சிடத் தூக்கி நிற்கும்
வாள்வலி யாலே, நாளும் வரிசையாய் அனுப்பும் ஒற்றர்
கோள்வலி யாலே, வெற்றி கொண்டிட முடியா தென்னில்,
ஆள்வலி தன்னை மற்றோர் அரங்கத்திற் கனுப்ப லாமே !

பல்கிடுந் தான வர்க்குப் பாரெலாம் வீடு வேண்டும் ;
கொல்கொலை கொள்ளைகொண்டுகொழுத்திடுமின்பம்வேண்டும்
இல்லெனின் மலட்டுப் பூமி இதிற்கரி யிரும்பே யன்றி,
நல்லதோர் பொருளு மில்லை; நாமிதை யறிந்து ளோமே !

பொன்செயவேண்டும்; பொன்னாற்பொருள்செயவேண்டுமிங்கே
மின்பொறி செய்ய வேண்டும்; வெவ்விய சேனை கூட்டி
மன்பதை பதைக்க வென்று, மாநில மாள வேண்டும் ;
என்கொடி யொன்றே வான்கீழ் இடமெங்கும் பறக்கவேண்டும்.

ஆழியின் செல்வம், சாமி ஆலயச் செல்வம், அஞ்சுங்

கோழையின் செல்வம், கைம்பெண்குவித்தசெல்வங்களெல்லாம்
சூழநஞ் செல்வ மாகத் துலங்கிட வேண்டு கின்றேன் ;
ஆழநீர் சிந்தித் தென்னை அகமகிழ் விப்பீ ரின்றே !

காதகக் கனக மேனுங் கனகமே எனது தெய்வம் ;
வீதம்வைத் ததனை வீசம் பொதுநலம் விளையத் தந்து,
மாதர்க்கும் போகத் திற்கும் மற்றொரு காலுந் தந்து,
மீதியைக் குண்டுபோடும் விருந்தினுக் கீவ தாமே !

புண்ணிய பூமி எங்கள் பொன்வெறி தீரா தாகில்
வெண்மதி நிலத்திலேனும் விதைத்துநங் கொள்கையெல்லாம்,
எண்ணத்தைநிறைவுசெய்வோம்; ஏற்றதோர்சூழ்ச்சிசொல்லாய்
அண்ணலே வெள்ளி யேயென் அறிவெனத் தக்காய் நீயே !

வெள்ளி

தேகமே மெய்யென் றெண்ணுந் தீவுடை யரசே, யுன்றன்,
மோகத்தைப் புனித நாடே முற்றுவித் திடுமென் றெண்ணாய் !
ஆகம வேதசாஸ்த்ர புராணமாம் அரிய நூலால்,
யோகத்தில் உறங்கு கின்ற ஒருமைசேர் நாடு மஃதே !

உச்சநா கரிகங் கொண்ட உலகிலே பெரிய நாட்டார்,
பச்சைபொன் வளமை யோங்கும் பாரத நாட்டார், நெஞ்சில்
அச்சமொன் றறியா நாட்டார், அடிமைசெய் யாத நாட்டார்,
மெச்சிசை விளங்கு நாட்டார், விண்ணவ ரென்ன லாமே !

வண்டுகள் பாடும் சோலை, மாபலா வாழை தென்னை
கொண்டொளிர் கனிவ ளங்கள் குடைநிழல் பரப்பு நாடே !
பண்டக சாலையாகப் பாரினுக் குதவு நாட்டைக்
கண்டனு பவித்த மோகி கவியென வருணிப் பாளே:

மோகி

இளங்குயில்கள் கூடியிசை பாடமயி லாட,
விலங்குகள் பழங்களை உருட்டிவிளை யாடும் ;
இலங்குமலை யாறுவன மின்னியல் வளத்தால்
உளங்கவரு மொப்புயர்வி லாதபசு நாடே !

தேன்மலர் மணம்பருகித் தென்றலினி தாடும்,
வான்மழை மிகப்பருகி மண்பயிர்கள் ஆடும் ;
கான்கனிக ளுண்டுகளி துள்ளிவிளை யாடும்
வான்பறவை கள்வளர் வனப்புமிகு நாடே !

வித்தகரும் வீரமிகு வேந்தரும்வே தாந்தப்
பித்தர்களும் சித்தர்களும் பேசுபுகழ் நாடே ;
முத்துநவ ரத்தின முகந்துலவுங் கப்பல்
இத்தலமெ லாஞ்செலும் இசைபெருகு நாடே !

நன்றுவளர் நால்வர்மறை நாதமறை நான்கும்,
இன்றுவளர் எம்மறையும் எண்ணரிய பாட்டும்
ஒன்றிவரு காற்றிசை யுடன்கடலிசைக்கும்
வென்றியிசை யின்பம்விளை யாடுகிற நாடே !

மாவலி

அத்தகை நாட்டினை இனிதென் ஆட்சியில்
வைத்திட வேண்டினேன் ; வகைசொல் வெள்ளியே ;
மெத்தவு மின்பங்கள் மேவு நாட்டில்வாழ்
வித்தகர் பெருமையை விளம்பக் கேட்பனால் ;

வெள்ளி

மன்னனே கேளாய் பஞ்சு, மயிர்பட்டு நூலி ழுத்துச்
சன்னமாய் ஆடை நெய்வார் ; சகமெலாம் விற்றுச் செல்வார்;
பொன்மணி யிரும்பு செம்பு, பொலிவெள்ளி மண்ம ரத்தாற்
பன்மணிப் பொருள்கள்செய்து பளிச்செனக் கடையில்வைப்பார்

அல்லிநூ லாடை நெய்வார், அழகணிச் சிற்பஞ் செய்வார் ;
நெல்கரும் பினைய செய்வார்; நிலத்தினைப் பசுமை செய்வார்;
கொல்லர்கள், குயவர், தச்சர், கொத்தர்கள், பத்தர், கூத்தர்,
மல்லர்கள் வில்லர் செல்வர் மல்கிய நாட தாமே ;

மந்திரம் மணிம ருந்து வானநூல், கணிதம் வல்லார்;
எந்திரம் இரதம், நாவாய் நம்மினும் எளிதிற் செய்வார் ;
அந்தர மளப்பர்; மண்ணை அகழ்ந்துபொன் மணியெ டுப்பார்;
கொந்தளி கடலில் முத்துக் குளிப்பரம் முதிய நாட்டார் !

மனைக்கொரு தரும சாலை; மருங்கெலாம் புலவர் சங்கம்;
முனைக்கொருமருந்துச் சாலை;முடுக்கெலாம்கலையின்வண்மை
வினைக்கொரு பயிற்சிக் கூடம், வெளியெலாம் வீர ராட்டம்;
தனைத்துய ரணுகா நாட்டின் சரித்திர மிதுவே கேளாய் !

முன்னவர் தமிழர் இந்த முதுநிலம் பரவி வாழ்ந்தார்,
பின்னர் ஆரியர்கள் வந்தார்; பிறகுற்றார் யவனர் சோனர்,
இன்னமும் பலரும் வந்தார் என்னினும் அவர்க ளெல்லாம்
பன்னெடுங் கால மாகப் பாரத நாட்டா ரானார்;

கங்கையின் செல்வர் சேதுக் கரையினில் அறங்கள் செய்வார்;
சிங்களத் தந்தஞ் செய்த சிவிகையில் கூர்க்கர் செல்வார்;
வங்கரின் கலையைக் கொண்டு வண்டமிழ் அமுத மீவார்;
மங்கல மருதப் பாட்டை மலைவளர் குறவர் கேட்பார் !

முகில்விளை யாடு மாடம், முத்தமிழ் ஆடுஞ் சங்கம்;
புகழ்விளை யாடும் வீரப் போர்பயில் மைதானங்கள் ;
சுகம்வளர் அருட்பா டல்கள் சுதந்தர இசைகள் ஆடும்
அகங்களே எங்குங் காணும் ஆத்தும நேயர் நாடே !

போர்முர சொலிக்கக் கேட்டுப் பொக்கெனத் தாய்தன் செல்வ
ஓர்மகன் கையில் வாளை உருவித்தந் தனுப்புங் காட்சி ;
மார்பிலே அம்பு பட்ட மகனைக்கண் டுவகை யெய்தும்
வீரத்தாய் மாரின் காட்சி வியன்பெருங் காட்சி யாமே !

ஒன்றிய சங்க வாழ்வும், உயிர்க்குயிர் உணர்ந்த பண்பும்,
குன்றெனக் குவிந்த தோளும், கோபுரத் தலைநி மிர்வும்,
வன்றிறற் படைச் செருக்கும், வளர்கனா யொளியும் கொண்டு
வென்றிமேல் வென்றி பெற்று விளங்கிடு நாட தாமே !

மாவலி

செவிவளர் காதற் பெண்ணைத் திருவிழி கண்ட தேபோல்
புவிவளர் காத லிந்தப் புண்ணியப் பூமி யாலே
அவிதலில் லாத தீபோல் ஆசையால் வளர்ந்த தம்மா !
இவளவு செழித்த நாட்டை எனதுநா டென்ப தென்றோ !

எனக்கெதி ராவ தெல்லாம் இடம்பெறு நாட்டிலேநீ
எனக்கினி தான தெல்லாம் இதம்பெறப் பரப்பு முன்னே
உனக்குநான் அரிய நண்பர் உதவியை அனுப்பு கின்றேன்
மனக்குவந் ததுசெய் என்றன் மாப்பிளை கலியே கேளாய் !

பால்வளஞ் சுரக்குங் காராம் பசுவினைக் கண்ட பின்பும்,
வாலிற்கும் உதைக்கும் அஞ்சி வாயினைக் கட்டு வோமோ ?

காலெட்டடவைத்து முன்னே, கற்பகச்சோலை சேர்வோம்
சேல்விழி மோகி நாதா செல்லினி வெல்வ தாமே !

கலி

அஞ்சிலேன் செல்வேன் என்றன் அரக்கமைத் துனனே கேளாய்,
சஞ்சல வலைவி ரித்துச் சன்னமாய் ஊசி வைத்து,
வஞ்சனைப் பிரிவு செய்துன் வருந்துணை பார்த்தி ருப்பேன் ;
மிஞ்சிடின் வாள்பிடித்தென் வீரத்தைக் காட்டி வெல்வேன் !

மாவலி

கொஞ்சிடு நேயம்போலக் குரல்வளை பிடிக்கக் கற்றாய்,
நஞ்சிலே வெல்லம் போட்டு மருந்தென நல்கக் கற்றாய்,
கெஞ்சிநீ புகுந்து மக்கள் குணத்தினைக் கெடுக்க வேண்டித்
துஞ்சற விழித்தி ருக்குந் துணையுனக் கனுப்பு வேனே !

திறக்கட்டும் போக சாலை; சேல்விழி மாதர் கள்ளைச்
சுரக்கட்டும்; ஆடல் பாடல் சுகமுறு நடந்து நாளை
மறக்கட்டுங் கலிய-மோகி களித்துநம் முடனே பாடிப்
பறக்கட்டுங் காலை நேரம் பாரத நாட்டின் பாலே.

வருகசுந் தரியும் ஆங்கே வந்தநல் லிசைஞர் கூடத்
தருகநஞ் செவிக்கின் பத்தைத் தாண்டவ மாடும் போது ;
திருவைய ருடன்சே ருங்கள் செழித்தபோ கங்கள் உண்ண
மருவுவீர் என்றெ ழுந்தான் மாவலிப் புலியு மாங்கே !

11. போக சாலைப் படலம்

சித்தி ரக்கலை சிற்பக் கலைகளில்
எத்தனை வகை இன்ப மிருக்குமோ
அத்த னையும் அமைந்திளங் காமுகர்
சித்தங் கொள்ளைகொள் சிற்றின்பச் சாலையே !

வான வில்லணி யென்ன வருணங்கள் !
தேன்ம லரணி தேக்கும் வனப்புகள் !
மீனணி யென மின்னும் விளக்குகள் ;
தான வர்களின் தாண்டவச் சாலையே !

திரைகள் பற்பல, திந்திம் எனக்குதி
துறைகள் பற்பல, காதலர் துய்த்திடும்
அறைகள் பற்பல, ஆட்டத்தை ஊக்கிடும்
பறைகள் பற்பல, பான்மை யிருக்குமே !

இந்தி ரர்க்கும் எளிதிற் கிடைத்திடாச்
சுந்த ராங்கிகள் சூடும் அணிமணி
சந்தி ரனுடன் தாரகைப் பத்திபோல்,
அந்த காரம் அழியச் சிரிக்குமே !

தட்டு தட்டாய்த் தசைவளர் உண்டிகள்,
புட்டி புட்டியாய்ப் போதைசெய் கள்ளினம்,
கட்டு கட்டாய்க் கரிய சுருட்டுகள்,
மட்டி லாத மருந்து வகைகளே !

நாண மற்ற நடனங்கள் ஓர்புறம் ;
காணக் கூசுங் களிச்சுழல் ஓர்புறம் ;
வாணம் போல வருதலும் ஓர்புறம் ;
கோண மாகக் குதித்தலும் ஓர்புறம்.

போக சாலையிற் புக்க நிசாசரர்
ஏக மாகி யினியன துய்த்த பின்,

தாகந் தீர்மது வுண்டு தலைசுழல்
வேகத் தோடு விரசமாய்ப் பாடினார்.

மட்டி லாத மதுவெறி கொண்டிளம்
பட்டி மாதரைப் பற்றி நடஞ்செய்வார்
கொட்டுக் கேற்ப குதித்துக்கை கோத்தவர்
வட்டஞ் சுற்றி மனப்படி யாடுவார்.

முத்த மிட்டு முகத்தைத் தடவுவார்,
அத்த மிட்டிரு மார்பும் அணைகுவார்,
பித்த முற்றி பிழைபல செய்குவார் ;
சத்த முற்றிய சண்டையுங் காணுமே.

கனவிற் காணினுங் காம நெருப்பினால்,
மனவலி கெட வாள்விழி வீசிடுந்
தனமலை தருந் தாசியர் கூட்டத்தைத்
தனமலை களைத் தந்து தழுவினார் !

வெறிபி டித்த விழைமனத் தானவர்
அறிவி ழந்தனர் ; ஆண்பெண் ணியல்புறும்
நெறியி ழந்தனர் நேர்மை யிழந்தனர் ;
பொறியி ழந்தனர் புட்டியின் வேகத்தால் !

இன்னு மின்னு மெனக்குடித் தூணரின்
மன்னன் மாவலி மங்கையர் தோளிலே
பின்னிக் கையைப் பிறரை நடத்தினான்—
மன்ன னெவ்வழி மக்களும் அவ்வழி !

சந்தி ரன்முகங் கண்டு மனக்கடல்
கொந்த ளித்துக் குதித்திட மாவலி
சுந்த ரிக்கொரு தூதை யனுப்பியே
வந்த பாடக ரைவரச் செய்தனன் !

ஆணை பெற்றதும் அக்கணம் பாடகர் தொடர,
வீணை யேந்திய சுந்தரி வியன்மக ளுடனே
நாண மேந்திய நாட்டத்தைக் குனித்துமன் மதனார்
பாண மேந்திய சாலைக்குப் பதைபதைத் தெழுந்தாள் !

கொடியர் நாண்மலர்க் கொடியெனு மாதரைக் கூடிக்
குடி வெறியினிற் கூச்சலிட் டோடுவார் பிடிப்பார் ;
தடியர் கூத்தினிற் கலியனைச் சத்தியன் கண்டே
இடிவி ழுந்தது போலுளந் திகைத்தவ ணிருந்தான்.

மாலுறு மனத்தினர் மடந்தை நாணத்தாற்
காலுற நோக்கிக்கண் கசியு மெல்லையில்,
வேலுறு விழியினள் வெறிகொள் மோகியும்
ஏலுமென் றினுமது வீந்து தூண்டினாள்.

ஊகமும் உள்ளமும் உயிரு மின்றியே
தேகமுந் தேகமும் தீண்டும் வீரிய
மோகமுந் தாகமும் முனிந்த மெய்யனிப்
போகமுங் கண்டுகண் புதைத்து நின்றனன்.

தசையலங் காரத்தைத் தழுவிப் பிய்த்தனர்
மிசைமிசை ஈர்த்தனர் மென்ம லர்களை.
வசைகளைக் கூவினர்... மெய்யன் வந்ததும்
இசையிசை யென்றனர் இணைந்த கையினார்.

சுந்தரீஇ எனமது சுழற்று மாவலி
தந்தகை உதறியே தாவி மேடையில்
அந்தநல் லழகியும் அகார மீட்டியே
சந்தமு மெடுத்தனள் போகன் சாடையால்.

சாத்தான் வீழ்ச்சி

வானத் தேபர மாத்துமத் தந்தை
        மகனை வாழ்த்தி மகுடமும் சூட்டி
'ஏனைத் தேவர் இவனைப் பணிக'
        என்று கட்டளை யிட்டனன் ஆங்கே.

ஞானத் தேவர் நயந்து பணிந்தார்
        நல்லிசை மலர் நன்றெனத் தூவி.
நானெனப் பகை ஆசை அகந்தை
        நாட்டிப் பேய்த்திமிர் காட்டி நடித்தான்.

அச்ச மில்லை அடிமையிங் கில்லை
        ஆண்டவன் அர சாட்சியும் இல்லை,
பச்சை யாகப் பகருவன் கேளீர் ;
        பகவ னுக்குப் பணிந்திட மாட்டோம் ;

நாமுந் தேவர் நமதிவ் வுலகே.
        நமக்குச் சட்டஞ்செய் நாயகன் இல்லை.
தீமை செய்திடுஞ் செந்நகை வாளால்,
        தேவதேவனை வென்றுல காள்வோம்.

நல்ல வானில் அவன்அர சாண்டால்
        நரகம் உள்ளது நாமதை யாள்வோம்.
மெல்ல ஈடன் வனத்தினைப் பற்றி,
        வீடு கொண்டு வினோதங்கள் செய்வோம்.

சாப மிட்டெனைத் தள்ளிய தந்தை
        தந்த மாநிலம் சத்தியங் கெட்டே
பாபக் காடெனப் பண்ணிநம் ஆட்சி
        பழுதி லாது பரவிடச் செய்வோம்.

வானடி மையாய் வாழ்வது சாவாம் ;
        வளர் சுயேச்சை நரகமும் வாழ்வாம்.
யான ரசன் எனக்கர சாரே?
        என்னை யன்றி யிறைவனும் உண்டோ?

அறிவை முற்றிலும் ஆயுதம் ஆக்கி,
        அரசுடன்அர சாட்சி பொருத
வெறியை யூட்டி விரோதங்கள் மூட்டி,
        விண்ண ரசினை வீணெனச் செய்வேன்.

மண்பொன் மாதர் மயக்குள மட்டும்,
        மமதை கோள்பொய் மனமுள மட்டும்,
விண்ண மைதி விளைவ தும் உண்டோ?
        வேற்று மைகள் விலகுவ துண்டோ?

"நல்ல பாட்டு ! நடனத்திற் கேற்ற
        நல்ல மெட்டு ! நடக்கட்டும் ! " என்றே
சொல்லி மாவலி சொக்கினில் ஆழ்ந்தான்
        சுந்த ரியைச் சுடர்பெறநோக்கி.

இன்னு மின்னுமென் றூணர்கள் ஊக்கி,
        இடிகரம் அடித்தார் இசை யின்பால்.
இன்னல் செய்யும் இழிமனச் சாத்தான்—
        இழிந்த காதை யிசைத்தனர் மேலோர்.

பாடகர்

இன்பமுள்ள ஈடன் வனம், ஏவாளுடன் ஆதாம்
இதயமொன்றி வாழ்ந்திருந்தார் இறைவனரு ளாலே.
அன்புமிக்க வாழ்வினிலே அமைதியொளி சேர
அமரரெனக் கவலையின்றி அழகினிலே திளைத்தார்.
பெண்மையுடன் ஆண்மகனும் பிறந்தபடி திரிந்தான்
பேதமன மில்லையந்தச் சோதிவன வாழ்வில்
உண்மையறி வின்பமுள்ளார் ஒருகுறையும் இல்லார்
உள்ளுருகப் பாடுகின்றார் புள்ளினத்தைப் போலே.
இருவர் வாழ்வை இழிவுசெய் யத்தன்
இயலு ருவைக் கரந்தர வாகி
இருவி காரக் கனியினை ஏவாள்
இன்பனுக் கதை ஈந்துணச் செய்தாள்.
மனவி காரத்தி னாலிந்த மண்ணில்
மமதை காம மயக்கம் பரவி,
இனிய ஈட னிழந்து மனிதர்
இன்ன லுற்றனர். ஏழைய ரானார்.
கொலை களவு பொறாமை கொடுங்கோல்,
கோப தாபங் குலவிய போரால்
அலை யுலகில் அதர்மப் பிசாசே
அரசு செய்தனன் ஆணவத் தாலே ! *140*
வஞ்சப் பேயின் வலிவை யொடுக்கி,
வானரசைப் புவிமிசை நாட்டப்
பஞ்ச பாதகம் பட்டெனத் தீரப்
பரமனின் அருட் பாலகன் வந்தான் ;
பெத்தல் ஹாமில் பிறந்த கிறிஸ்து,
பெருந் தவங்கள் இயற்றிய பின்னர்,
சித்தஞ் சோதித்த தீமனப் பேயைச்
“சீபின் போ” வென ஓட்டிச் செயித்தான்.
மடைய ராக்ஷஸன் ஆட்சி மண்ணாக,
வாய்மை யன்பு வழியில் வளரும்
கடவு ளாட்சி கதிர்விட் டொளிரக்
கண்டு லகிற் களித்திடு வோமே !

மாவலி

வெறுத்த பேச்சை விளம்பினிர் சீ சீ !
நிறுத்தும் பாட்டை நிசமறி யாதீர் !
அறத்தை ஈசனை அன்பைப் புகழ்ந்தீர்—
துரத்துவேன் சுடுவேன் உமைப் பாரீர் !

மாவ லியின் மனத்தை யறிந்தே,
காவ லன்று கதைத்த கவியைப்
பாவ லர்களும் பாடிய பின்னர்—
போவி டுத்தனன் புண்ணிய வாளன் !

விரிகலைப் புலவர் தம்மை வெறுங்கையோ டனுப்பி மீண்டும்,
பரிவிலா நெஞ்சன், போகப் பணியினில் ஈடுபட்டே
அரிவையர் நடுநடுங்கும் அக்கிர மங்கள் செய்தான் ;
இரவருள் உறக்கம் வாழி ! இல்லெனில் இன்னுந் தீதே !

காட்டுக்கூப் பாடு போட்டுக் கட்குடி வெறிக ளேறி
ஆட்டுமட் டாடி ஓடி அயர்ந்துபின், சாத்தான் பாடும்
பாட்டினை உளறிக் கொண்டான் அதன்பயன் அழகி சக்தி
வீட்டினிற் காண்போம் வாரீர் வித்தகக் கலைவல் லீரே ! *168*

12. சக்தி விருப்பப் படலம்

இனைய ஊணர் இராவினிற் செய்ததீ
வினையை மெய்யன் வெறுப்புடன் எண்ணியே,
தனையு மெண்ணிக் கலியன்செய் தந்திரந்
தனையு மெண்ணி முனியிடஞ் சாற்றுவான்:

மெய்யன்

வன்ற வக்கதி ரேயிந்த மாவலி
கொன்ற ருந்திக் குடித்துக் களித்திடும்
பன்றி வாழ்வினைப் பார்த்தபின் எப்படி
நன்று செய்திட நல்லவர் வல்லரே ?

நீச னான நிருதக் கலியனும்
பாச மோகியும் பாரத பூமியை
நாச மாக்க நடந்தனர் காலையே ;
ஊச லாடுமென் உள்ள உறுதியே ;

பஞ்ச பாதகன் பாரத நாட்டிலே
வஞ்ச மற்ற மனிதர் அழியவே
நஞ்ச மாகிய நானெனு மாயத்தால்
பஞ்ச ரித்துப் பழங்கதை செய்குவான்.

மதம் பிடித்து மதுவெறி யேறிய,
அதர்ம சேனை அவனுடன் செல்வதை
கதி ரெழுந்ததுங் கண்டவென் ஆத்திரம்,
கொதி யெழுந்து குமைத்திடத் துள்ளுமே !

உலக மெங்குமிவ் வூணர் படையுடன்
நலிய நன்மை, நடந்திடத் தீமையே
கலகஞ் செய்யக் கலித்தெழு மாவலி
வலியொ டுக்க வகையுமுண் டாகுமோ?

பாந்தள் போலப் படமெடுத் தாடிடும்,
மாந்தர் சத்துரு மாவலி ஆணவந்
தேய்ந்தித் தீவு திருந்த இருவரின்
சாந்தச் சேவையுஞ் சாதக மாகுமோ?

ஆண்ட வனை அணுவு மதித்திலான் ;
ஈண்டு நாம்சொலும் இன்சொலைக் கேட்பனோ?
பூண்ட நம்வினை பூத்துக் கனியுமோ?
தாண்டிச் சென்று தருமத்தைக் காப்பதோ?

போகன்

தனிய னென்றினிச் சஞ்சலங் கொள்வதேன்?
இனிய சுந்தரி பக்க மிருக்கின்றாள் ;
புனித சக்தி யுனக்கெனப் போந்திங்கே
தினமும் சுத்தனைச் சிந்தித் தொழுகுவாள்.

ஆண வத்தில் அனலன் முதலியோர்
வேண துன்பம் விளைத்திட வல்லவர் ;
ஊணர் தீமையவ் வூணர் செருக்கினால்
வாண மென்ன வயங்கிக் கரியுமே !

நாட்டுவோம் சபை ; நல்லசன் மார்க்கத்தைக்
காட்டுவோம் ; இவர் கல்வி யறிவினைத்
தீட்டுவோம் ; சமர் செய்யும் வெறியினை
ஓட்டுவோம் ; மன முண்டு வழியுண்டே.

சக்தி வருதல்

முத்த னிச்சொல் மொழிந்திடும் போதிலே,
சுத்த ஓமெனச் சொல்லி யுளத்தெழும்
பத்தி கண்ணிற் பளிச்சிடக் கௌரியாம்
சத்தி வந்து சரண்என நின்றனள்.

புகையறப் பொலிதீ யன்னாள் ; பூரண மதி முகத்தாள் ;
பகைசுடும் பாலைத் தீவிற் பரிவுள சோலை போன்றாள் ;
முகமலர் மூர லென்னும் முத்துதிர் அமுதச் செல்வி ;
அகமலர் அன்புத் தேனால் அளாவிய செம்பொன் வல்வி ;

சுந்தரி யழகுங் கௌரி-சுத்தனின் எழிலுங் கொண்டாள் ;
பந்தெனத் துள்ளுங் காலும், பரபரப் பான கையும்,
சிந்தையிற் கருணை யூற்றும், செஞ்சொலில் வஞ்ச மற்ற
மந்திரத் திறமை கொண்ட கன்னிகை வாழி மாதோ !

யாவரும் விரும்பு கின்ற எளிமையும் தெளிவுங் கொண்டாள் ;
தேவருக் கரிய கற்புத் தெய்வம்; இத் திருவின்சேயை
மாவலி தானும் அன்பு வைத்திட மதித்தான் என்னில்,
பூவினில் யாரே யிந்தப் புனிதையை மதித்தி டாதார் ?

"வணக்கம் ஓம்" என்று நின்ற மலர்நகைச் செல்வி தன்னை
இணக்கமாய் மெய்யன் போகன், இருவென அருக மர்த்தி,
நுணுக்கமாய் நோக்கி நோக்கி, நுவலரு மின்ப மெய்தி,
அணுக்கமாய்ப் பேசிப்பேசி அந்தரங் கத்தைக் கண்டார்.

போகன்

செல்வமே கௌரி தன்னை எப்படி தெரிந்து கொண்டாய்?
எல்லையில் ஆழி தாண்டி எப்படிச் சுத்த னையுன்
அல்லிமென் விழிகள் கண்ட ; எனமுனி அவளைக் கேட்க
முல்லையின் முறுவல் காட்டி மொழிந்தனள் அமுத வாயாள்.

சக்தி

புண்ணிய பூமி யென்றாற் புத்துணர் வடையும் உள்ளம் ;
விண்ணியற் காட்சி கண்டேன்; விழியயர் கனவில் வந்து,
தண்ணருட் சோதி யாகத் தவத்தணல் வீசி யென்னுள்
பெண்ணுயிர் புகுந்து, கௌரி யெனப்பெயர் பேசிற் றம்மா !

அத்தையின் கணவன் செய்யும் அதர்மப்போர் கண்டேன்; வீர
சுத்தனின் வெற்றி கண்டேன்; சுதந்தரப் போரிற் கௌரி
பத்தினிக் கடமை காத்துப் பளிச்சென உடலை விட்டென்
புத்திளம் உயிர் கலந்து பொலிந்திடக் கண்டேன் ஐயா.

அருணனே முகமாம்; காலை அருமறை விழியாம்; ஆழ்ந்த
கருணையே மனமாம்; வீரக் கனலுறு செவ்வேள், அந்தக்
கரணத்திற் புகுந்தென் வாழ்வைக் கனிநகை யுடனே ஏற்றான்;
கிரணமும் சுடரும் போலே கெழுமிய நேயங் கொண்டோம்.

உள்ளத்திற் கோயில் கொண்ட சுத்தனின் முகத்தைக்கண்டேன்
தெள்ளிய ஒளிப்பி ழம்பாய்த் தியானத்தில் வருவான் என்று
விள்ளரும் இன்ப மூறச் சக்தியும் விளம்பும் போது,
மெள்ள 'நீ கௌரி' யென்று விளம்பினான் மெய்ய னாங்கே !

மீளவும் கௌரி சக்தி "விசனமேன் கலியன் பூமி
ஆளவு மாட்டான் ; தீமை அளவில செய்து வீழ்வான் ;
ஆளுநா யகனைப் பாட யாழிசை அறியச் செய்வாய் ;
நாளுமுள் ளன்பு செய்தால் வெற்றியே நல்கு" மென்றாள்.

சுந்தரி

வியப்புடன் சக்தி பேச்சை விருப்புடன் கேட்டு வந்தே,
“தயக்கமில் லாது நீவிர் தானவன் கீதம் பாடீர் ;
மயக்கமேன்? இசையைக் கேட்க மாவலி வந்து விட்டான்—
நயக்கநான் உள்ளேன்” என்று நன்மன வழகி வந்தாள்.

(போகன், மெய்யன் பாடல்.)

பாரே ஈவீர் ! பணமே ஈவீர் ! படியீரேல்,
போரே ஈவீர் ! புவியீர் உம்மைப் புறங் காண்பேன் ;
யாரே நிற்பார் என்படை முன்னென் றவுணர்கோன்
பேரோ சைசெய் பேரிகை கொட்டிப் பெயர்ந்தானே.

சுந்தரி பாட்டு மிக்கச் சொகுசென நடன மாடி
வந்தனன் அவுணர் கோனும், வாஞ்சையாய்ச் சக்தி தன்னைச்
சிந்தனை குளிரப் புல்லிச் “செல்வமே” என்ற போதே
சந்தமார் கீதங் கற்பேன் சம்மதி யென்றாள் சக்தி.

கண்டனன் அவுணர் வேந்தன் கவிகளைக் கள்ளும் ஊனும்
உண்டதன் மயக்கமின்றி, உளமுற ஊன்றிப் பார்த்தான் ;
கண்டனன் போகன் கண்ணிற் கனலுறுங் கதிரை; இன்பங்
கொண்டனன் இவன் எமக்குக் குழலிசை யடிமை யென்றே !

வெண்ணகை முகமும் வீர விறுவிறுப் பொளிரு ஞானக்
கண்ணொளிக் கனலும், நீண்ட கைகளும் இருபு யத்தின்
திண்மையும் இளமை சொட்டுந் திருவுடன் பொலியு மெய்யன்
உண்மை நம் அடிமை யென்றே உவந்தனன் அவுணன் ஆங்கே.

மாவலி

தாண்டுதற் கரிய ஆழி தாண்டினை; கண்ணு றங்கா
நீண்டவென் காவல் மீறி எப்படி நீயிங் குற்றாய்?
காண்டலுக் கரிய இவ்வூர் கண்டதெவ் வாறு சொல்லாய்
ஈண்டென ஊணன் கேட்க இனியனும் இதமாய்ச் சொன்னான்;

மெய்யன்

முகைவிரி முறுவல் காந்த, மொழிமொழி கனிவு கூறத்
“தகைவிரி யவுணர் கோனே, தாரணி முழுதும் அஞ்சப்
பகைவிரி புகழோய், உன்னைப் பார்ப்பதற் கென்றே நாங்கள்
சகவிரி வெல்லாங் கண்டு தானவம் வந்து சேர்ந்தோம்.

பாட்டுடன் குழலு மூதிப் பரிவுள ரசிகர் தந்த
கூட்டுற வாலே நாங்கள் கோமளத் தீவில் வந்த
நீட்டநல் விமான மேறி நின்னர சுற்றோம்; எம்மை
வாட்டிய வருத்தம் இங்கே வந்ததுந் தீர்ந்த தையா !

இசையின்பக் கடலென் றுன்னைப் புலவர்கள்இயம்பக்கேட்டோம்
வசையறும் அரசி யான சுந்தரி வளமை கேட்டோம்,
திசைதிசை சுற்றி யின்றே தெரிசனங் கண்டோம்; ஐய
அசைவறும் உன்றன் ஆணை அளித்திடின் அதுவே செய்வோம்.

மாவலி

எனதருஞ் செல்வி சக்தி இசைத்திடக் குழலும் யாழும்
இனிதுறப் பயிற்றி நாளும் என்புகழ் ஒன்றே பாட
மனதுவைத் திடவே செய்வாய்; மானிடர் போற்றுகின்ற
புனிதமும் தேவும் ஏழாம் பொருத்தமென் கொள்கைக் காமே !

போகன்

சித்தமே சித்தம் ; இந்தச் செல்வியின் விருப்பும் அஃதே ;
வித்தகர் கண்ட காந்தம், மின்னணு, வெப்ப மான
சத்தியை இயற்கை தந்த சராசர வியப்பைப் பாட

உத்தர வுண்டோ சொல்லாய் ஒப்பிலா ஊணர் கோனே !

மாவலி

பொருளென முன்னே காட்டும் போதிவே தியரின் கொள்கை
மருளிலா உண்மை ; அந்த வாய்மையே சக்தி யென்பேன்.
அருளிறை அருவென் றோதி ஆட்களை யேய்க்குங் கொள்கை
இருளென வெறுப்பேன் ஹெக்கல் இங்கர்ஸால் நண்பன் யானே.

சக்தியைப் பயன்ப டுத்திச் சகத்தினை வெற்றி கொண்ட
வித்தகர் சரிதை, குண்டு வீரரின் சரிதை, எங்கள்
உத்தமப் பெரியா ரான தானவர் உயர்ந்த காதை
மெத்தவும் இனிய பாட்டாய் விளங்குதல் விருப்ப மாமே.   140

"அன்னதே அமைதி" யென்று மெய்யனும் அன்பு காட்டிக்
கன்னியின் முகத்தை நோக்கக் கருத்தறிந் தவளும் சென்று,
தன்னிக ரற்ற நல்ல தங்கயாழ் எடுத்து வந்தே,
மின்னகை புரிந்து மீட்டி, மெட்டினைத் தடவி னாளே.

மாவலி

பொங்கிய உவகை கொண்டு "பூமுகச் செல்வி யேநீ,
இங்குவந் திருக்கும் இந்த எளியநல் லிசைவா ணர்கள்
எங்குண மறிந்து வாழு மட்டுமென் னிசையை மீட்டாய்
மங்கல முனக்குண்" டென்று மாவலி வாழ்த்தி னானே !

சக்தி

"சரிசரி அப்பா" வென்றே சக்தியும் புன்ன கைத்துச்
சரிகம பதநீ யென்று தடவிடும் போது, வெள்ளி
"அரசவை வருக" வென்றோர் அவசரச் செய்தி விட்டான்;
பரிசனத் துடனே யூணன் பாட்டையுந் துறந்து சென்றான். 152

13. வெள்ளி நீதிப் படலம்

காற்றுடன் கதிருமே கடந்து சென்றிடாக்
கூற்றிற்கும் புகலரும் குகையில், வெள்ளியும்
ஆற்றல்சால் அமைச்சரும் அமரின் வீரனும்
வீற்றிருந் தினையன விளம்ப லுற்றனர்.

துன்மதி

ஒற்றர்கள் கூறிய உண்மை நோக்கிடின்,
கற்றநம் இயந்திரக் கனற்ப டையினும்
பற்றலர் படைமிகப் பலமென் றாய்தகும் ;
வெற்றியின் முன்னொரு வேலை யுள்ளதால்.

வரையெனப் பெரும்பெரும் வங்கம் பாரதக்
கரைகரை சூழ்ந்தன கடிய காவலாய் ;
விரைபகைக் கலங்களை விழித்த வீரர்கள்
திரைக்கிரை யாக்கிடுஞ் செய்தி கேட்டனம்.

தந்திரச் சூழ்ச்சிகள் சமைந்த பின்னரே,
நந்திறப் படைகளை நடத்த வேண்டுமால்,
யந்திரக் கலைகளில் இணையில் வீரனே
கந்தகப் புகையுடன் கனலைச் செய்வமால்.

பொட்டிலுப் புடன்புணர் பொலிவுக் கட்டிபோல்,

பட்டென வெடிக்குதென் பாறை நெஞ்சமே !
கட்டிய கனிக்கரி கந்த கப்புளி
அட்டிய தெனப்புகை அகத்தில் ஏறுமே !

தைரியப் புலிகளாந் தான வர்களும்,
வைரிமுன் குருவிபோல் வணங்கி நிற்பதோ?
வைரத்தை அறுத்திட வைரம் வந்ததோ?
கைரியம் வேண்டிடிற் கடுமை வேண்டுமால்.

சினப்படை மிகப்பல கொண்டு செல்லுமின் ;
வனப்புடை நாட்டினை வளைத்துப் பற்றுமின்.
தனக்குவை கொணருமின் ; தான வர்க்கதே
இனக்குறிப் பாகிடும் - இகல்வி ளைப்பதே ;

கலிமுதற் சென்றுபோர்க் கனலை மூட்டுக ;
புலியெனச் சென்றந்தப் புலியை வீழ்த்திநான்,
கிலிபிடித் திடநரர் கிடுகி டுக்கமண்
வலிமையைக் காட்டலே மதிப்ப தாகுமே !

எனையறி யாமல்என் இயற்கை யின்வலி
தனையறி யாதுநீர் சாந்த மாகிய
வினையினைச் சாற்றினீர் ; விரும்புஞ் செய்கையை
அனைவரும் அழியினும் அடைந்து தீர்வனே !

அருநிதி யளித்திடும் அந்தப் புண்ணியத்
திருவுறு நாட்டினைச் செயிக்க வேண்டினேன் ;
உருவுள சூழ்ச்சியை உடனு ரைத்திடாய்
குருவென நான்மனங் கொண்ட வெள்ளியே !

வெள்ளி நீதி

பூவுக் கிப்பெரும் புண்ணிய பூமியே,
ஆவி யாகும் ; அத் யாத்தும சக்தியே
மேவு மாற்றலும் வீரமுங் கொண்டது;
தேவர் நாடெனச் செப்பிடத் தக்கதே !

வாய்மை, யன்பு, மறுவறு நன்னடை
தூய்மை வீரத் துணிவுள ஒற்றுமை ;
நேயங் கொண்ட நிகரறு வித்தகர்
மேய நாட்டினை வெல்வது மாகுமோ?

சீதை வேண்டித் தசமுகன் சீர்கெட்டான்;
மாதை வேண்டி மடிந்தனன் கீசகன் ;
ஈதல் வேண்டி மகாபலி யீறுற்றான் ;
ஆத லால்அரக் கர்க்கழி வானதே !

நீறு செய்தவர் நீறுபட்டார்; மிக
ஊறு செய்தவர் ஊறுபட்டார் ; நம்மைக்
கூறு செய்திட வேடங்கள் கொண்டுநல்—
வீறு பெற்றுறு விண்டுவின் சூழ்ச்சியால்.

இல்லை யென்ற இரணியச் சிங்கத்தைக்
கொல்ல வந்த கொடும்நர சிங்கமே
தொல்லை செய்திடத் தோன்றினுந் தோன்றுவான்—
அல்லல் கோடி அரக்கருக் காகுமே !

மாவலி

அஞ்சிலேன் அவன் அப்பன்வந் தாலுமே !
வஞ்சித் தென்குல வாழ்வைச் சிதைத்தவர்,

எஞ்சி நிற்க இதயம் பொறுக்குமோ?
நெஞ்சில் வேகு நெருப்பும் அணையுமோ ?

வெள் ளி

உலகை ஆளும் உபாயம் கேளாய் ;
பலமும் படையும் படைத்தமா வலியே !
அருள்பொருள் என்னும் இருதிறன் உலகை
ஆளும் வகையை அறிவாய் நீயும்.
பாரத சக்தியே தீரரை ஆக்கும்
ஆத்தும சக்தியாம் அருளொளி யாமே.
பொருளுறு சக்தி பௌதிக சக்தியாம்.
போதி வேதி பொருளா தாரம்,
கணிதம் யந்திரம் காட்சி யறிவாம்
அனைத்துந் தேர்ந்தே, அரும்பொரு ளாக்கிப்
போகந் துய்க்கும் வேகம தாகும்.
இரண்டும் சேர்ந்தால் இப்புவி வாழ்க்கை
யோக போகமாய் ஒளிருமெந் நாளுமே.
அருளும் பொருளும் அமைந்த பாரதம்
அசுர பலத்தையும் அடித்து வீழ்த்துமே.
இரண்டையும் பிரித்தலே இரண்டு பக்கமும்
சுரண்டி நம்மிசை துலக்கும் வழியாம்
பாரத சக்தியாம் பரமாத்த ஞானம்
உதவுந் தவமும் யோகமும் அழிந்தால்,
புண்ணிய பூமி புகலற் றுப்போம்.
இறைவன் ஆன்மா என்பது பொய்யே,
உடலே உண்மை உலகே உண்மை
என்னு முணர்ச்சி எழுந்தால், ஆங்கே
வேதக் கூச்சல் விழலுக் காகும்.
தொல்லற மெல்லாம் அல்லற மாகும்
சொல்லற மெல்லாம் மல்லற மாகும்.
இல்லை என்னும் எமது கொள்கையை
அன்பு கொண்டநம் அடியான் கலியால்,
எங்கும் விதைத்திடின், ஏளனஞ் செய்து,
நாட்டிற் குரிய நல்லறஞ் செகுத்திடின்,
இல்லறந் துறவறம் இரண்டுந் தேய்ந்து,
மக்கள் வாழ்க்கை துக்கமே யாகும் ;
அறிவொளி யவிந்தால் அகவிருள் சூழும்,
சிந்தனை யெல்லாம் பந்தனைக் குள்ளாம்,
நாமே என்னும் நாப்பறை யாலே
உலகாய தத்தை உள்ளுற வளர்த்தால்,
கலகக் கட்சிகள் கணக்கறக் கிளம்பும்.
போக வாழ்விலே புலன்கள் புகுந்தால்,
யோக சித்திகள் உருப்படி யாகா.
ஆதியில் ஓர்குல மாகிய மக்களைச்
சாதிப் பித்தந் தலைக்கே றிடவே,
பிரித்து வைத்துப் பிணங்கச் செய்தால்,
அன்னிய பலத்திற் காதர வாமே.
தத்துவப் பித்தர் தத்துப் பித்தைப்
பத்திரி கைகளிற் பச்சை பச்சையாய்,
எழுத வைத்தலே, இரண்டுங் கெட்டுப்
பொதுசன மூளை புரட்சியின் பெயரால்,
பண்டை நலமும் இன்றைய நலமும்
அழிந்தொழிந் தடிமை யாகிட வழியாம்.
மாதவ சீலரை மடையரென் றேசி,
நவீன மான நாக ரிகமெனும்

மயக்கை யூட்டி, மாந்தரை யிழுத்தால்,
தயக்கமில் லாதறந் தட்டழிந் தொழியும்.
பிரிவினை செய்த பிறகுநும் மிடையே
ஒற்றுமை யிலையெனும் ஓயாப் பல்லவி
பாடினால், என்றும் பயமிலா தாளலாம்.
வகுப்பும் கட்சியும் வளர்த்தே நாட்டில்,
ஒன்றிற் கொன்று சண்டை வளர்த்தே
அச்சும் மேடையும் அதிரப் பேசி,
நாச்சி லம்பமும் பேனாச் சிலம்பமும்,
காகிதப் போரும், கண்டனப் போரும்
வளர வசைநா உளறச் செய்தால்,
வெற்றுவா தங்கள் வேதனை செய்தால்,
ஒற்றுமை முயற்சி உதவா தொழியும்.
இரண்டு கட்சிகள் இணைந்து வந்தால்,
இருபது கட்சிகள் எதிர்க்கச் செய்வோம்.
அதுவே நாட்டை ஆளும் சூழ்ச்சியாம்.
தொல்பெருஞ் சுவடிகள் செல்லரித் தொழிய,
அனுட்டா னங்கள் அலங்கோல மாக,
பிழைக்கும் வழியெனப் பெயரினை வைத்து,
வசைநூல் பரவினால் அசையா திருக்கலாம்.
கள்ளுங் கொலையும் காமமும் சூதும்,
களவும் புதிய வளமுடன் வளர்ந்தால்,
புண்ணிய மெல்லாம் கண்ணீர் சிந்தும்.
சைவ உணவே சன்மார்க்க உணவெனப்
புகலும் மாந்தர் புலாலுணச் செய்தால்,
இயற்கை யழிவார் ; இகலை வளர்ப்பார் ;
இரக்க மொழியும் இராக்கதம் பெருகும்.
ஆட்டை யறுத்தகை ஆளை யறுக்கும்.
கொலைமதம் பெருகிக் கொடுமை பெருகும் ;
கொடும்போர் நமது கொடியினைத் தாங்குமே.
ஆத்தும ஞானமே பூத்திட லின்றி,
சுத்தசன் மார்க்கந் தூருடன் ஒழியச்
சாரு வாகமே தழைத்திடக் குறித்துக்
கல்வியை வகுத்துக் கலைகளைத் திருத்தினால்,
பொறிகள் பாழாய், அறிவும் பாழாம் ;
மடமையும் வறுமையும் அடிமைத் தனமும்,
தாண்டவ மாடித் தானவர்க் கிதமாம்.
என்மதம், என்வகை, எனதே கட்சி
எனதியான் என்னும் இறுமாப் போங்கின்,
பொதுநல மென்பதும் போலித் தனமாம்,
பிரம சரியப் பேச்சே யின்றி
ஆண்பெண் காமம் அளவறப் பெருகி,
மனையறஞ் சிதைந்து, மாதர் கற்புங்
குலைந்திடின், அசுரக் குலமே தழைக்கும்.
பொன்விலை பேசிப் பொய்மணம் புரிந்து,
கன்னி யழியக் கைம்பெண் பெருக,
இளமணத் தாலே வளமெலாம் வற்றக்
களவியற் காமம் கண்கெட் டலைய,
காதல் மணமெனுங் கதையெலாம் ஒழிந்தே,
மணவினை யெல்லாம் பணவினை யாகி,
பணவினை யெல்லாம் பகட்டுக ளாகி,
வீட்டறம் உண்ணும் விடுதிக ளாகி,
பலமணத் தாலே கலகம் வளர்ந்து,
வலிவிழந் தாண்மை மெலிந்தே தேயும் ;
அழகை நாமே அனுப விக்கலாம்.

ஆண்பெண் வாழ்வை அல்லற் படுத்தலே,
அசுர நீதியின் ஆரம்ப மாமே.
நாட்டின் விளைவை நாமே பறித்துச்
செய்பொரு ளாக்கிச் சிக்கென விற்றால்,
பணமெலாம் இங்கே பறந்துவந் தோங்கும்.
வறுமையே அங்கே வளர்ந்து பெருகுமே.
சகமெலாம் நமது சந்தையே யானால்,
தராசெலாம் நமது தனிக்கையி லிருந்தால்,
வாணிகம் பெருகி, வளமை பெருகித்
தொழில்கள் பெருகிச் சுதந்தர மாகப்
புதுப்புதுக் கருவிகள் கதுமெனப் பெருகிச்
செல்வம் பெருகிச் செல்வாக் கோங்கிப்
பாரின் பத்தின் பயனெலாங் காண்போம் ;
பணமும் நமதாம் ; படையும் நமதாம் ,
பொறாமை கொண்டு போட்டி போடுவார்,
போர்க்களத் தழியப் புதுப்பொறி காண்போம்.
மண்வெறி கொண்டார், மண்வெறி கொண்டே
நம்மை யெதிர்த்தால், இம்மெனச் சுடுவோம்,
வெம்மையே நமது வேதவே தாந்தம்.
இன்ன சூழ்ச்சியால் இவ்வுல கெல்லாம்,
தானவ மயமாய்த் தந்திரம் பயின்று,
மாந்தரைக் கெடுத்து மாவலி மதத்தை
மெல்லப் புகுத்தினால், வெல்லுந் திறமாம்.
மெலித்த பிறகு வலிமை காட்டுவோம்.
நட்பு நடித்தே நமனெனப் பாய்வோம் ;
பிரிவினை செய்தே பெருவினை தொடர்வோம் ;
வேரைப் பறித்தே போரிற் சாய்ப்போம் ;
ஒற்றுமை யழித்தே பற்றுவோம் நாட்டை ;
ஒருவரைத் தாங்கி, ஒருவரை நீங்கி,
இருவரும் நமக்கே இணங்கச் செய்வோம் ;
அவர்வலி வாலே அவர்வலி வுடைப்போம்;
அவர்மெலி வாலே அவரை மெலிப்போம் ;
அவர் வாளாலே அறுவடை செய்வோம் ;
அவர்துணை யாலே அவர்புவி வெல்வோம் ;
அவர்பிரி வாலே அவரைநாம் ஆள்வோம்.
அவரவர் வேற்றுமை அவரவர் பகையாம் ;
அவரவர் மடமையே அவரவர் விலங்காம் ;
அவரவர் இருளே அவரவர் நரகமாம் ;
அவரவர் உறக்கமே அவரவர் வீழ்வாம்.
பயந்தவர் மீது படைவலி காட்டிச்
சகமெலாம் ஆள்வோம் தானவர் வேந்தே !

மாவலி

இதுவே சூழ்ச்சி இதுவே நம்வழி !
நன்றாய்ச் சொன்னாய் நானினி வெல்வேன் !
மாவலிக் கெதிரே மனிதர் நிற்பரோ !
பொன்னுரை யெல்லாம் பொருந்தக் கூறினை ;
கலியுடன் அதர்மக் கடும்படை சென்றது ;
போதா தின்னும் சாதிவேற் றுமையும்,
துன்மார்க் கங்களும் தோன்றிப் பரவக்
கால பாசன் கனத்த படையுடன்
மோகிக் குதவ முன்னே செல்கவே !
அதர்மம் வளர்க அசுரர் ஆளுக,
அரக்கத் தோழர்காள் ! அடுத்த வினைக்குத்

தந்திரப் படையைத் தயார்செய் தங்கே
சிற்றர சர்க்குட் சிதைமனப் பிரிவினை
மூட்டிப் போர்வலி காட்டிட நாடுவோம்...
வையகம் புரக்க வருவீர் தோழரே ;

14. கலை வழிப் படலம்

புண்ணியப் பூமியைப் புலிகள் பற்றிடப்
பண்ணிய சூழ்ச்சியைப் பகரக் கேட்டதும்,
திண்ணெனச் சத்தியன் செருவை வேண்டியே
அண்ணலுக் கினையவை அறைகு வானரோ !

மெய்யன்

போயுடன் கலியினைப் போரில் வென்றுநான்
ஏயநற் கடமையை யியற்றுவே னிந்தப்
பேய்நிலந் திருந்திடப் பிறகு காணுவோம்,
தாய்நிலம் உயிரினுந் தக்க சீரன்றோ ?

திடமுறு வீரர்கள் சொந்தத் தேசத்தின்
இடர்களைத் தவிர்ப்பதும் இகலை வீட்டலும்,
அடிமையை யகற்றலும் ஆண்மை கொண்டுநங்
கொடியினைக் காப்பதுங் கொற்ற மாகுமே.
என்முது நாட்டினர் இன்றும் என்றுமே
அன்னியர்க் கடிமைக ளாகி வாழ்வதோ ?
ஒன்னலர் தந்திரம் ஊன்று முன்னரே
என்பணி செய்குவன் ஏகிப் போகனே.

போகன்

செய்ய வீரச் சிகாமணி யேமிகத்
துய்ய வீரத் துணிவுரை சொல்லினை ;
மெய்ய, உன்னிசை மிக்கதெ னினுமே,
கையிற் கொண்ட கடமையிங் குள்ளதே.

நரிபுலிக் குழுவென நாடுந் தானவர்
எரியினைப் பொருதிடும் விட்டில் என்னவே,
அரியநல் லாற்றலும் அருளுங் கொண்டநம்
பரிவுள சுத்தன்முன் பணியக் காணுவாய்.

அங்குறு கடமையைத் தூயன் ஆற்றுவான் ;
இங்குறு கடமையை இனிது காத்திடின்,
மங்கிய தருமமு மலர்ச்சி பெற்றிடும்
பொங்கிடும் உலகினிற் புனித வாழ்க்கையே.

தடித்திடும் ஆணவத் தான வர்குலம்
பொடித்திட உலகினைப் புரியும் போர்களால்,
வடித்திடும் பூமகள் வாட்கண் ணீரெலாம்
துடைத்திட மெய்வழி துலக்கி வாழுவோம்.

உலகினைக் கெடுத்திடும் ஊணர் மாறியே,
நலவழி நின்றிட நயமி குந்திடுங்
கலைவழி யுள்ளது ; கடிய தானவர்
கொலைவழி தவிர்த்திடுங் குணம தாகுமே.

அலைமனம் அடங்கிடும், அழகின் பத்தினால்,
விலையறு நன்மைகள் விளைந்து, வாழ்விலே
நிலைபெறுந் திருந்திய நேர்மை யாதலாற்

கலைவழி யிங்குநங் கடமை செய்வமே.

சுந்தரி

கலையி னால்உல கொற்றுமை காணுவோம் ;
கலையி னாற்கருத் தைவிரி வாக்குவோம் ;
கலை மகளின் கவின்பெருங் கோயிலில்,
கைகள் கோத்துக் களிநட மாடுவோம்,
விலையி லாமல் விரைந்திடுங் காலத்தை
வீண்செ யாது கலைவிளை வேற்றுவோம் ;
நிலையி லாநதி நேரிய வாழ்க்கையை
நீண்ட காவிய மாக்குவந் தோழரே !
இய லழகை இலக்கியம் ஆக்குவோம் ;
இயற்கை உள்ளத்தில் இன்னிசை காணுவோம் ;
இயலு ணர்வைச் சிலையில் இலக்குவோம்,
எழுது வோம்பட மாயியல் வாழ்க்கையை ;
கயல்விழி கனிவாய் மலர்க் கைகளால்,
கருதும் பாவனை காட்டி நடஞ்செய்வோம் ;
செயல்கள் ஆயிரஞ் செய்வோங் கலைகளாற்
செகத்தி னிற்புதுச் சிற்பிக ளாகுவோம்.
அழகுத் தெய்வத்தை வாழ்த்தி வணங்குவோம் ;
அழகுச் சோலையில் அன்புறக் கூடுவோம் ;
அழகின் இன்பத்தை ஆருயிர்க் கூட்டுவோம் ;
அழகை வாழ்வெனும் வீணையில் மீட்டுவோம் ;
அழகு செய்கலை அத்தனை யுங்கொண்டே
அரக்கர் தம்மை அமரர்க ளாக்குவோம் ;
பழகும் ஐம்பொறி பண்புறின், வாழ்க்கையும்
பண்பட் டன்பு பழுப்பதைக் காணுவோம் !

மெய்யன்

மந்திர முனிவநின் மணிமொழி நன்றே ;
சுந்தரி யமுதச் சொல்லும் இனிதே !
கலைவழி பற்றிக் கடமை செய்து,
நிலைபெறும் பயனை நேர்மையாய்க் காண,
விரும்பினேன் அதற்கொரு வினைமுறை வகுப்போம் ;
கரும்பினும் இனிய கனிவுரை யீரே !
விரிகலை பொலிய விளங்குமே புதுமை ;
சரித்திரங் கண்ட சத்திய மிதுவே.
கான்ஸ்தாந்தி னோபிளிற் கனிந்த கலைமலர்
தேன்மணம் பரப்பித் திருந்திவெண் ணாடு
புதுவாழ் வெய்தப் பொலிந்ததை யறிவோம் ;
பொதுநல மெல்லாம் புரிந்தது கலையே.
ஓமர், விர்ஜில், ஒப்பிலாத் தாந்தே,
ஷேக்ஸ்பியர் மில்தன், ஷெல்லிபோற் கவிகள் ;
வியாசர்வான் மீகி, வள்ளுவர் கம்பன்,
காளிதா ஸர்போற் கவியருள் பெரியார்,
வள்ளலார் போன்ற வரமிகு மகான்கள்,
ஆஞ்சிலோ போலும் அமரச் சிற்பிகள்,
மானிட வாழ்க்கை மறுமலர்ச் சிபெறத்
தோன்றிப் புதுமை துலக்கிய தறிவோம்.
பாட்டுங் கவிதையும் படமுஞ் சிற்பமும்,
கூத்தும் தகுமுறை குலவிய நாடுகள்
அழகின் சக்தியால் அன்புறக் கண்டோம்,
ஆதலால் அருங்கலை அனைத்துந் தேர்ந்தோய்,
செயல்முறை வகுத்துச் செய்வன செய்வமே.

போகன்

எங்கும் பசுமையுந் தங்கமும் பொலியக்
கங்குலை விழுங்கிக் கனிமுகங் காட்டும்
அருணோ தயம்போல் அருங்கலை யெழுந்தே,
கருணைக் கதிர்களைக் கவின்பெற வீசவே,
கவலை யுள்ளமுங் கனிநகை புரியும்,
புவியினில் எத்தனைப் புத்திபே தங்கள்
சாதி மதநிறச் சண்டைகள் இருந்தும்,
கலைஅனை வரையுங் கட்டுப் படுத்தும் ;
சோர்ந்த நாட்டிற் சுதந்தர வீறும்,
வீழ்ந்த நாட்டில் வீரக் கனலும்,
ஆண்மையுந் தூண்டும் அழகுக் கலையே.
ஒவ்வொரு நாட்டின் உயர்நலப் புகழும்
கலைஞர் தந்த கவின்பெறு வரமாம் ;
ஆதலாற், கலையை ஆருயிர் போலப்
போற்றி வளர்த்துப் புதுமை துலக்குவோம்.
சக்தி, கௌரி சரஸ்வதி போல
யாழை மீட்டி ஏழிசை பாடுக !
நவரஸ நடனமும் நன்றாய்ப் பயில்க !
அவளைக் கொண்டே அசுரர் கோனை
இசைமகிழ் வூட்டி, இந்த நாட்டிலே,
கலைகளை வளர்க்கக் கட்டுவோம் கோயில்.
உலகெலாம் பொலியும் புலவர் மணிகளை
இங்கே கூட்டி இயல்புற நாளும்
அருங்கலைக் கோயிலை அழகு செய்து,
பெருங்கலைப் பணிகள் பிழையறச் செய்வோம் ;
காவியம், இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம்,
பாட்டு, நாடகம், பரத நாட்டியம்,
யாழ்குழல் மத்தளம் இனையவாத் தியங்கள்,
இவற்றால் அரக்கர் இனத்தையே ஈர்ப்போம்.
ஆடல் பாடலில் ஆண்மையும் வீரமும்
காதலுங் கற்பும், கல்வியும் ஒழுக்கமும்
அன்பும் பண்பும் அமையக் காட்டுவோம்.
பெண்களைத் திருத்திப் பெண்களைக் கொண்டே,
ஆண்களைத் திருத்தி, அழகு செய்தபின்,
பண்புள தானவ நண்பரைக் கூட்டிக்
கல்வியும் ஒழுக்கமும் பல்கிய நாடகம்,
நாட்டியம் பழக்கி ஆட்டுவோம் வாரீர்.
தானவம் ஆணவம் சார்ந்தபட் டினங்கள்
எல்லாம் கலையில் இணைந்திடச் செய்வோம்.
இம்முதற் படியை எட்டிய பிறகே,
செம்மனந் தழைக்கத் தீயது விலகச்
சுத்தன் கண்ட சுத்தான்ம யோகச்
சமாஜ மிங்கே தழைத்திட லாமே.
கலைப்பணி முடிந்ததுங் ககனமார்க் கத்திற்
சென்றதற் கிசைவன செய்வேன் அன்பீர்.
சன்மார்க்க யோகம் சரிவர நடந்தால்,
தம்போற் பிறரைத் தானவர் மதித்தால்,
ஆன்ம நேயம் அன்புட னெழுந்தால்,
புலாலுண வொழிந்தே போர்வெறி தணிந்தால்,
அரக்க வியல்பிலும் இரக்கம் புகுமே.

சத்தியன்

வந்தனம் முனியே, வழியைத் துலக்கினை;

முன்கலை வெற்றியை முழங்குக யாழே !
சக்தியின் பாட்டு சயங்கூ றுகவே !

15. யாழிசைப் படலம்

அமுதப் பொன் அலைகள் வீசி, ஆனந்த கான வெள்ளம்
குமுதமிட் டெழுந்த தொப்பக் குளிரிளந் தென்ற லொப்பத்
தமிழ்கனிந் தருளு கின்ற சன்னதப் பாட லொப்பக்
கமகங்கள் இனிது பேசுங் கனகயா ழிசைய தாமே.

மனிதரைப் போலே பாட வல்லநல் வீணை தன்னில்,
இனிதமை ஏழு தந்தி, இருபத்து நான்கு மெட்டு,
கனிவுள மேளஞ்செய்து மீட்டிடுங் கலைக ளெல்லாம்
தனித்தனி குறித்துச் சொல்லிச் சரளிகளிசைத்தான் மெய்யன்
எழுவகை யிசையின் ஏற்றம் இறக்கமும் காட்டிக் கையால்,
எழுவகைத் தாளங் காட்டி இயங்குநாற் காலங் காட்டிப்
பழுதறு குரலி ணைந்து பாடிடும் பான்மை காட்டி
விழுமிய மெய்யன் முன்னே வீணையை மீட்டி ஈந்தான்.

"சுத்தஓம்" என்று சக்தி தொழுதியாழ் வணங்கி, யேந்திப்
பத்தியாய் மேளஞ் செய்து, "ஸரிகம பதநி" என்றே
ஒத்திசைத் தமைதி யாக உள்ளத்தில் ஆர்வம் பொங்கத்
தத்தையுங் குயிலும் போலத் தமிழிசை மீட்டி னாளே !

பன்னிரு சுரமும், நான்கு ஸ்தாயியும், பன்னி ரண்டு
பின்னுறு செண்டை, எட்டுச் செய்யலங் காரங் கற்று,
முன்னிய கீதம் வர்ணம் முற்றிய பிறகு, சக்தி
தன்னுளங் குளிரக் கான சாதனஞ் செய்தாள் மாதோ !

பாட்டுடன் கவியுந் தேர்ந்தே பதம்பல புனைந்து நாளும்,
ஏட்டினில் எழுதி டாமல், இதயத்தில் எழுதி வைத்தே,
வாட்டமு மகிழ்வு மெய்திச் சுத்தனின் வரவு வேண்டி,
மீட்டினாள் மின்னைப்போன்று விரல்களில் வேகங் கொண்டாள்

அருணன் அகாரங் கேட்கும் ; ஆதவன் வேதங் கேட்கும் ;
குருதிவான் மாலை ஊணர் குலந்திருந் திசைகள் கேட்கும் ;
கருமணி யிரவு தூய கடவுளைப் பாடக் கேட்கும் ;
அருமணி சக்தி வாழ்க்கை அருளிசை யான தம்மா !

சுந்தரி குரலும், போகன் சுதந்தரக் குழலும், சக்தி
தந்திடு மதுர மான யாழிசை தானும், வேந்தன்
சிந்தையில் உயர்ந்த பாட்டும், சேர்ந்துமத் தளமுங் கூடிச்
சந்தமார் அருவியாகத் தழைத்தது கலையின் வாழ்வே.

அட்டதீம் பாலுடன் அளைந்த தேனும்போல்,
ஒட்டிய உடலுடன் உயிரும் போலவே,
மெட்டுடன் சொல்லணி மிடைந்த தென்னவே,
நட்டன பத்தியு நாத வேதமும்.

உண்மையுள் ளன்புடன் ஒருமை நெஞ்சமும்,
செம்மையும் ஒழுக்கமும் சித்த சுத்தியும்,
கண்மையுங் கலைவளர் கருத்துங் கொண்டுளம்
பெண்மையும் ஆண்மையைப் பெருமை செய்ததால்.
சத்தியக் கீதமும் சக்தி வீணையும்

வித்தகக் குழலுடன் விரவிக் கோகிலம்
ஒத்திசை நாளெலாம் உயிர் சிலிர்த்திடும் ;
நித்திய வசந்தமாய் நிலவும் வாழ்க்கையே.

தேனுறு குரலுடன் விரலுந் தேர்ந்தபின்,
தானவன் மகிழ்ந்திடுஞ் சரிதைப் பாடலை,
ஞானியும் பயிற்றிட நங்கை யாழுடன்
மேனியி லுணர்ச்சியு மேவக் கற்றனர்.

அழகியின் அழகிதன் அருமைச் செல்வியின்
பழகிய வித்தையைப் பார்க்க வேண்டியே,
விழைவுறு மாவலி "வீணை மீட்" டென்றே
நுழைந்தனன் ஒரு பகல் கேள்வி நூறுடன்.

"நமதிளஞ் செல்விக்கிந் நண்பர் போரிசை
அமைவுறப் பயிற்றினர் ; அரிய ஓமரின்
விமரிசைக் காவிய வீரக் காட்சிகள்
தமையினிக் கேளென அழகி சாற்றினாள்....

எலனைப் பாரிஸ் எடுத்துவந் தின்புற்ற
பலனைப் பாடுக பாடுக வென்னவே,
புலனில் ஆசை பொருபொருத் தேறமா
வலி விளம்ப மகளிசைத் தாளரோ !

திராய்ப் போர்

தங்க மேனி தழைத்த எலனாள்,
தளிரி ளந்திருத் தாமரைக் கண்ணி ;
அங்க மெங்கும் அழகொளி வீசும்
அரசன் மேனலன் வேட்கும் அரசி.
வீர மேனலன் ஸ்பார்ட்டர்க் கிறைவன்
விரும்பி திராயினிள வரசான
பாரிசுக்கு விருந்தளி செய்தான் ;
பாரி ஸின்விழி பாய்ந்த தெலன்மேல்.
தீபம் போன்ற வசீகரச் செல்வி,
செங்கண் மூடி யுறங்கிய வேளை,
பாபஞ் செய்திடப் பாரிஸ் எழுந்தான்,
பதறக் காலமும் தேசமும் ஆங்கே.
காரி ருளிற் கருமனப் பேயன்
கற்பின் பாவையைக் கள்ளம தாக,
வாரிச் சென்று திராய்நக ரேகி
வலியக் கற்பைக் கெடுத்தனன் அந்தோ !
கண்ட கிரேக்க ரின் கண்கள் சிவந்தே
காமுகனைக் களத்தினில் வீழ்த்திப்
பெண்பெ ருமையைப் பேணிட வேண்டிப்
பெரிய சேனைகொண் டூரை வளைத்தார்.
அச்சில், யூலிஸ், அஜாக்ஸ், அகமம்னன்
அனைய சூரர்கள் ஆயிரங் கூடி,
எச்சி லுண்ட இகலவன் ஊர்மேல்
எரிம லையென ஏவினர் பாணம் !
மாதின் இன்ப மயக்க வெறியால்
மதியி ழந்த மடையனப் பாரிஸ்
தீதை நன்மை யெனச்செயும் தீயன்
செருக்க ளத்தினிற் சீறி யெழுந்தான்....
ஏழு வெம்புலி யின்பலங் கொண்ட
எக்த ரென்னும் இணையறு வீரன்

வாழ்க த்ராயென வாள்பிடித் தேகி,
வலிய அச்சிலின் வாளையெ திர்த்தான்.
காற்றுந் தீயுங் கடற்புயல் வீறுங்
கலந்து மோதிய காட்சியைப் போலே,
கூற்றும் அஞ்சக் கொடுஞ்சமர் செய்தார்
கொலை யுடலங் குவிய மலைபோல் !
கணைப றந்த ; கனல்கள் பறந்த ;
கற்பு யங்கள் கதமுற முட்டி
மணி முடிகள் உருண்டன மண்ணில்,
மல்லர் இன்னுஞ் சலித்திலர் மாதோ !
உண்ட வீட்டிற் கிரண்டகஞ் செய்தும்,
உடைந்தி டாது சமர்புரி வோனைச்
சண்டை நின்றொரு தந்திரத் தாலே,
தகர்க்க ஓர்மர வாசியைச் செய்தார்.
குதிரை தன்னைத்தங் கோட்டையி னுள்ளே,
கொண்டு சென்றனர் கோதுறு மாற்றார்.
அதிசயம் ! நிசியில் அதனின்றே
ஆயு தத்துடன் வீரர் குதித்தார்.
குதித்த வீரர் கொடுங்கொலை செய்தே
கூற்றைப் போலத் திராயைக் குமைத்தார்.
கதித்தெ ழுந்த திராயினர் தாமும்,
கனலெ றிந்து கடுஞ்சமர் செய்தார்.
ஊழித் தீயெனப் போரிட யூலிஸ்,
ஓங்கும் அச்சிலும் பைரசும் பாய,
ஆழி யுண்டிடும் ஆற்றினைப் போலே
ஆண்மை யுண்ட தறத்தின் பகையை !
வீர எக்தர் விழுந்து மடிந்தார்,
வீம்பு செய்த திராயினர் நீத்தார் ;
பாரீஸ் வீழ்ந்தனன் ; பாழு நகரும்
பற்றுந் தீச்சுடப் பாழ்ந்தது பின்னும்.....
மேன லன்பர மானந்த மெய்த
வெற்றி பேரிகை விம்மிட வீரர்,
மான்வி ழியினள் மானத்தைக் காத்தார் ;
வாழ்க பெண்மையை வாழ்த்திடும் வீறே ....

சேட்டைவிட் டமைதி யான சித்திரப் பாவை யாகிக்
கேட்டனன் அரக்கன் ஓமர் கிளத்திய கதையின் சாரம் ;
ஊட்டிய அமுத மென்ன உள்ளூறக் கிளர்ந்த கீதம்,
வாட்டமுஞ் சினமுந் தீர்த்து, மமதையை இளக்கிற் றம்மா !

இளமையின் காதல் பேசும் இசைமணிக் குரலோ! சேயின்
களைபெறு நகையிற் பூத்த கனிவுறு மழலை தானோ !
ஒளிமிகு வெண்ணி லாவில் உண்டிடும் விருந்தோ! காலை
தெளிவுறப் பொழியுங் குன்றின் அருவியோ தெவிட்டாக் கீதம்.

வெம்மையைத்தண்மையாக்கும்; வெறுமையைவளமையாக்கும்;
வன்மையை மென்மை யாக்கும்; மமதையைச் சமதையாக்கும்;
இம்மையில் அம்மை தோற்றும்; முதுமையை இளமையாக்கும்;
தன்மய மாக்கும் இன்பந் தழைத்திடத் தவழும் பாட்டே !

செவிவழி யமுதுண் டென்னச் செவ்விய மதுரக் கீதம்,
கவிநய முடனே மாந்திக் களித்தமா வலி "என்சேயே
நவம்பெறு நாத சக்தி நயத்தினை யின்று கண்டேன்—
இவளவு கற்றநீயுன் இச்சையொன் றியம்பாய்" என்றான்...

தானவர் வேண்டாக் கற்பின் சங்கடந் தவிரப் பாட்டில்
ஏனைய பகுதி நன்றே எலனப கரமும் சீரே ;

யானெனில் ஸ்பார்ட்டா தன்னை எலனுடன் ஆண்டி ருப்பேன்,
நானிலக் கவிகள் என்னை நவின்றிடப் பணமும் ஈவேன் !

என்சமர் முரசிற் கீடே இல்லையிங் கெனினும் வீணை,
தன்சரி கமபதாவிற் சஞ்சரித் திடலும் இன்பே ;
பொன்செயு மகிழ்ச்சி, வெய்ய போர்செயு மகிழ்ச்சிக் கப்பால்
இன்சொலார் குழலும் யாழும் இசையமு தின்ப மாமே !

சக்தி

எனதுள விருப்பங் கேட்டாய்; இயம்புவேன் எந்தை கேளாய்;
மனதினை மகிழச் செய்யும் வளமிகு சங்கீ தத்தை,
இனமுறு கலைக ளோடும் இந்தநா டெளிதிற் கற்கக்
கனிமிகு புலவர் கூடக் கலைவளர் கோயில் வேண்டும்.

பார்ப்பதற் கின்பமான பசுவளஞ் சூழ, நல்ல
பேர்ப்புதுக் கல்வி கற்கப் பெரியமா ளிகை யெழுப்பி,
ஆர்த்திடுங் கீதங், கூத்து, நாடகம், அரிய சிற்பம்,
சேர்த்துநாம் பயிற்ற வேண்டுஞ் செய்கலைக் கோயி லிங்கே.

மாவலி

புலன்களுக் கின்பமான புகழ்பெறுங் கலைக ளெல்லாம்
துலங்கிட வேண்டி நாளைத் தொடங்குவேன் கலையின் கோயில்,
இலங்கிடு மலையா றோடும் இயற்கையில் அமைப்பேன் சேயே;
நலங்கெழு பணிசெய்திந்த நாட்டையின் புறுத்தாய் நன்றே.

16. கலைக்கோயிற் படலம்

தன்னை யொப்பவ ரிலையெனுந் தானவன் வெட்க,
உன்னைக் காட்டிலும் உயரியற் படைப்பைக்காண் எனவே,
முன்னி ருந்துல கிறைவனின் பெருமையை மொழியும்,
பொன்மலை யெனும் பொற்புறும் சிற்பமார் மலையே.

அம்ம லையினில், அருந்தவ யோகியின் அகம்போல்,
செம்மை யாய்த்தெளிந் தோமெனத் திருமறை பாடிப்
பொம்மெ னத்தவழ் பூமணி யருவியின் பொழிவால்,
எம்ம ருங்கினும் எழில்பெறும் பயிர்வள மிலகும் !

அனைய பூமணி யாற்றரு கமைந்தநற் சோலை ;
இனம லர்களுங் கனிகளும் புட்களும் இலகும்
தனி வனப்புறு சோலையின் தண்ணிள மார்பில்
இனிய நற்கலைக் கோயிலை யெழுப்பினான் அரக்கன்.

செய்ய புண்ணிய வினைகளைச் சிரித்திழி வுறுத்தும்,
வெய்ய மாவலி விமரிசை யாகவே விரும்பி
மெய்யன் வேண்டிய கோயிலை வியனுறச் செய்த
செய்கை யேகலைச் சிறப்பினைச் செப்புவ தாமே !

சக்தி யுள்ளம்போல் வெள்ளையாம் சலவைக்கல் லாலே
நித்தி லக்குல மலையென நிலவுற வமைத்தே,
சித்தி ரங்களுஞ் சிற்பமும் கலையெழில் செப்பப்
பத்தி பத்தியாய் எழுந்தது பலகலைக் கோயில்.

பாடலுக் கொலி யடக்கமாய்ப் பரவிடுங் கூடம் ;
ஆடலுக் கணி யரங்குநல் லதிசய மான
வேடங் கள்புனைந் தபிநய விளக்கமோ டாட
நாட கத்திரை மன்றுடன் அமைந்தன நனியே !

மான மோங்கிய மானவர் மதிக்குநல் லொழுக்கம்,
ஆனவை யிவை யெனச்சொலும் அழகிய படங்கள்,
ஈன மாகிய தீமையை எடுத்துரைச் சிற்பம்
தான வர்க்கொரு படிப்பினைத் தந்துநின் றனவே !

கொலைக்கு வேண்டிய கருவியே கொள்ளையாய்க் குவித்து,
நலிக்கு மாவலி நன்மனம் வைத்திந்த நாளில்,
கலைக்கு வேண்டிய கோயிலுங் கருவியு மளித்த
நிலைக்கு வந்ததும் பாட்டினால் என்றனர் நிருதர்.

இந்த மாளிகை யெழுப்பிடும் போதுநம் போகன்,
சுந்த ரிக்கருந் துணையெனத் துலங்கிய கலைஞர்
இந்தி ரையறி கலைஞர்,இ ரோப்பியக் கலைஞர்,
வந்து சேர்ந்திட வகைசெய்து பாடங்கள் வகுத்தான்.

இனைய காரியம் இனிதுற இயங்கிடு மெல்லை,
தனையொத் தூணர்கை தவித்திடுந் தானவ மாதர்,
அனைவ ரும்அரு ளிசையினை யருந்திட, அழகி
மனையிற் காலையு மாலையும் வந்தனர் மகிழ்ந்தே.

இனிய கீர்த்தனாஞ் ஜலியினை யிசைத்திடு மியல்பால்,
புனித வாழ்க்கையும் புன்மது ஊன்கொலை தவிர்த்த
மனிதத் தன்மையாம் இரக்கமே மல்கிய நடையும்,
சினமில் சாந்தமும் செழித்தனர் சீரிய மாதர்.

நறும ணத்தொடு நட்டது நறுமணம் பெறுமே !
அறம ணத்துடன் அன்புறப் பொருந்தியோர் வாழ்க்கை
சிறும னத்தின வின்றியே தீஞ்சுவை யேறி,
மறுவி லாதநன் மாற்றத்தை யடைந்ததென் வியப்பே !

சுத்த னன்பினிற் சுகித்திடுஞ் சுடர்மணிப் பாவை,
சத்தி கீதத்தை மடுத்தவர், தானவர்க் குரிய
பித்து மாறினர், மனவெறிப் பிதற்றல்கள் இன்றிப்
பத்தி செய்தனர்; பரம்பொருள் ஒன்றெனப் பணிந்தே.

பாடுவார்; கதை கேட்டதன் பயன்பெற முயல்வார்;
ஆடுவார் நடனாஞ்சலி யதன் பொருளுணர்ந்தே
தேடுவார்; தமர் திருந்திடத் தெளிவுரை சொல்வார் ;
வீடு நன்றுற வீதியு நன்றுறு மன்றோ !

இசைப யின்றனர், இலக்கியம் பயின்றனர் இளைஞர் ;
அசைவி லாதகற் பொழுக்கமும் அருளுடன் பயின்றார் ;
வசை யொழிந்தநல் வாழ்வினைக் கணவரும் பயிலும்
விசைக ளாயினர் ; வெறியிருள் கெடுவிளக் கானார்.

ஊணக் காமமும் கோபமும் ஊர்கெடு கொலையும்,
ஆணவத் திமி ராலவர் அறமழிப் பதுவும்,
மாண்மை யாகிய மன்னனின் மங்கலப் பாட்டால்—
வேணு கானத்தால் அரவென வெறியடங் கினவே !

கலையின் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் கள்வினை நீத்தார் ;
கொலை யுணவையு நீத்தனர்; கொண்டொரு மனைவி
விலையின் மாதரை நீத்தனர், வீட்டறங் காத்தார்,
அலைம னத்தையும் அடக்கினர் ஆத்திகர் ஆனார்.

கண்க ருத்தினைக் கற்புறக் காத்தரு ளின்பப்
பண்க ளாலுயர் வாழ்க்கையின் பண்பினைப் பகர்ந்தே,

திண்கொள் வாய்மையும் தெள்ளிய கருணையுங் கொண்ட,
பெண்கள் ஆண்களைப் பீடுறப் பெருமைசெய் வாரே !

திருந்தி வந்தவர் யாவருந் தினந்தினம் பயின்றே
அருங்க லைகளை வளர்ப்பதில் ஆர்வங்கொண் டமைந்தார் ;
பெருங்க லைப்புல வர்களும் பிரியமாய்ச் சேர்ந்து
வருங்க லைத்திருக் கோயிலுக் காவன வகுத்தார்.

செங்கல் செங்கலாய் உயர்ந்திடுஞ் செழுமணிக் கோயில்,
இங்கெந் நாளிலே முடியுமென் றேங்கிய கலைஞர்
தங்க மாமுடி பொலியுமித் தரளவெண் கோயில்
"நன்க மைந்தது நயனத்தின் விருந்" தென நவின்றார்.

மறப்பி லாதருங் கலைகளை வளர்த்திடும் புலவர்,
திறப்பு நாளினை நடத்திடத் திருவணி செய்தார் ;
சிறப்பெ லாம்எனக் கேயென மாவலி திறந்தே
முறுக்கி மீசையை இடிகுரல் முழக்கினா னாங்கே :—

மாவலி

மேனிலை பெற்ற தானவ மக்காள் !
ஆளப் பிறந்த வாள்வீ ரர்காள் ,
போரே நமக்குப் பொருந்திய கலையாம் ;
முரசே நமக்கு முன்னணி யிசையாம்.
விஞ்ஞானப் போர் வீரர் வெறியை
ஊக்கும் பாண்டிலே உணர்ச்சிப் பாட்டாம்.
போரெலாம் வென்றபின் பொழுதினைப் போக்கவும்,
சுகபோக வாழ்விற் சொக்கவும் வேண்டியே,
யாழ்குழல் பிடிலுடன் இயங்கும் இசைகளை
நாமும் போற்ற நாடினோ மிங்கே.
எம்மகள் சக்தி இவ்விரு புலவரால்,
இசைக்கலை தேர்ந்தாள் ; இனும்பலர் கற்றார்.
அருமை மகளினும் அருங்கலை வளர்க்க
விரும்பிய தாலிவ் வியன்பெறுங் கோயிலை
அழகிய காட்சியாய் அமைத்தவட் கீந்தோம்.
கோயில் என்றாற் கோவாம் யாமே
அமைத்த மாளிகை யாமென்றறிவீர்.
இக்கலை வீட்டில் இசை யாழுடனே
குழலும் பிடிலு முழவும் கூத்தும்,
நடமுஞ் சிற்பமும் படமும் வளர்கவே !
பயில்வோர் பயிற்றுவோர் பணிகளைச் செய்வோர்,
அனைவரும் எம்மை அண்டிய தொண்டரே.
எம்மர சிற்கும் எமது விஞ்ஞானப்
போரின் கலைக்கும் பொருந்தா விட்டால்,
நாமே இதனை நலிப்போம் அறிவீர்.
கோயிற் புலவர் கொள்கை முழுதும்
தானவ மயமாய் ஆனதன் பிறகே,
நிலைப்பிதற் குண்டென நிகழ்த்துவோம் யாமே.
சாமி சடங்கு, சாத்திரம் சகுனம்
பகுத்தறி விற்குப் பற்றாச் செயல்கள்
கண்மூடித்தனமெனக் கண்டனம் செய்வோம்.
எல்லாம் எங்கள் உல்லாச வேளை
ஏவிய கலைப்பணி இயற்றுதல் கடனே....
கலைகளை யெல்லாம் விலையாக் கிடவும்,
வந்ததிற் பாதி வரியாய்க் கொள்ளவும்,
பாதி கோயிலின் பாதுகாப் பிற்கும்,
உத்திர விடுதல் உரிமை நமக்கே.

தனமிலா முயற்சி தானவர்க் கில்லை.
விலை யாகாத கலைக்கிட மில்லையே.
ஆதலால் மாணவர், ஆசிரி யர்கள்
பயின்ற கலையைப் பணமாக்குகவே.
இனிய மாதரும் இளந்திரு வாளரும்,
காதலும் வீரமும் கலந்தநா டகங்கள்
பழகிநா டெல்லாம் பயனுற நடித்துப்
பொருட்குவை சேர்த்தெம் போருக் குதவினால்,
கோயிலும் எனது கொடியும் சிறக்குமே.
புலவர் இந்தப் பொன்மொழி போற்றி,
அழகுடன் பொருளும் அளிக்கும் கலைகளை
நம்மனங் களிக்க நாளும் வளர்மினோ !
என்று மாவலி இயம்பி யமர்ந்ததும்,
குன்றுத் தோளான் கோபுரச் சிரத்தான்
சபை நிரம்பிய சங்கீத மெய்யன்,
போக முனிவன் பூங்குழ லூத,
இசையின் கருத்தை இசைத்தா னாங்கே !

இசைக் கலை

"ஆர்வத் தீயால் அன்புள் ளுருகி,
அருவி போல வருவது பாட்டாம்.
குரலும் சுருதியும் கூடிக் குழைந்து,
கமகமுந் தாளமுங் கனிவுறப் பொருந்திப்
பாட்டின் கருத்து பளிச்செ்ன விளங்கக்
கேட்டா ருள்ளங் கிளர்ச்சி கொள்ள,
உணர்ச்சி ததும்ப உள்ளங் குழைய,
நவரஸ பாவனை நயமுறக் காட்டிப்
பரவையும் வசந்தப் பறவையும் போலக்
கலையின் உள்ளங் கடவுளைக் காட்ட,
வீடு திருந்த, நாடு சிறக்கவே
இயல்பாய் இசைத்தல் இசையென லாமே ;
இன்பப் பொருளே இசையின் பயனாம் !"

மாவலி செல்லல்

"நவரஸ பாவனை நயமுற" என்னப்
பாடும் பொழுதே பாய்ந்து வந்தோர்
ஒற்றன் ஏதோ ஓதினான் காதில்...
உடனே மாவலி உடைவா ளுறுவிக்
கோயிலி னுள்ளே குணுக்கெனச் சென்றான்...
அவையும் சற்றே அஞ்சிநின் றதுவே !
சுந்தரி உடனே முந்திநின் றுரைப்பாள் :

சுந்தரி

"கலைவளர் நண்பீர், கலக்கமொன் றில்லை !
அரசியற் காரியம் அழைக்கும் போதே
இயல்பாய் மன்னன் ஏகி, வருவான்.
பாட்டு முடிந்தது ; பண்புள கலைஞர்
நாட்டியத் திறமை காட்டிய போதே
கண்கா தினிக்கும் கலையை நுகரவே
மாவலியாங்கே வந்தமர்ந் தானே

நடனம்

ஞால வாழ்க்கையே நவரஸ நடனம்,
முதலில் எழுந்த மொழியா மொழியே
அபிநயமாகும் ; அங்கஹா ரத்தால்

*முகபா வத்தால், முத்திரைக் கையால்,
பாட்டுந் தாளமும் பண்புறத் தழுவி,
இன்பம், கருணை, இழிவு, சாந்தம்,
அற்புதம், கோபம், அகந்தை, குற்சிதம்,
கருணை, வீரம், காதல், சாந்தம்,
அச்சம் உவகை ஆகிய உணர்ச்சிகள்,
விளங்கக் காட்டி உளங்கொள நடிப்பதே
நடனம் என்று நன்றறிந் தாடும்
சக்தியும் ஐந்து தானவப் பெண்களும்,
தந்தநாம் தாமெனச் சதிமிதித் தாங்கே
அழகுத் தெய்வம் அணிசெயும் பாட்டைப்
பாடி நிருத்தம் ஆடித் திளைத்தார்.*

*கார்புயலை வெட்டு கின்ற கம்பிமின்னல் போலே,
கவலையிருள் ஓட்டி யென்னைக் கண்பார்த்து நின்றாள் ;
ஆரென்றே அதிசயித்தேன், அழகுமணித் தெய்வம்
அன்னை சக்தி வாழ்கவென்றே பொன்னடியிற் பணிந்தேன்.
காலைமலர்த் திருமுகத்திற் கருணையமு தீந்தாள் ;
கத்துகுயில் ஓசையிலே பத்தியங்கள் படித்தாள் ;
சோலைவளப் பொலிவினிலே சொக்குநகை புரிந்தாள்;
சுரும்புகளின் பாட்டினிலே சுருதியெனக் களித்தாள்.
பளபளக்கும் பச்சைவளக் கம்பளத்தின் மீது,
பாய்ந்துநட மாடுகின்றாள் பண்ணருவி பாட ;
உளமகிழத் தென்றலிலே, இளந்தமிழ்யாழ் மீட்டி,
உருக்குகின்றாள் இன்பவெறி பெருக்குகின்றாள் அன்னை...*

நாடகம்

*நடன மானதும் நாடகக் கலையின்
பிறப்பும் பெருமையும் பேசினார் சற்றே.
உலக வாழ்வே ஓயா நாடகம் ;
குணதொந் தங்கள் குமுறும் வாழ்வில்
கதையைக் காட்டிக் கண்ணும் செவியும்
உள்ளமும் உணர்ச்சி கொள்ள நடித்து,
நல்லுணர் வளித்தலே நாடக மாமே
அத்தகை நாடகம் அளவில நடத்திப்
பொதுநலப் பணிகள் புரிவோம் எனவே
உறுதி கொண்டபின், உருவைச் செதுக்கி
அற்புதங் காட்டும் சிற்பப் புலவர்
சீவக் களையுறச் சித்திரம் வரைவோர்,
வசீகர மாக வருணந் தீட்டுவோர்
அஜந்தா, எலோரா, அன்ன வாசல்
மதுரை தஞ்சை மாமல்ல புரத்தில்,
இலகும் சிற்பச் செல்வ மிலக்கி,
உளியும் பீலியும் அழியா உருக்களைக்
கண்கவர் வனப்புடன் கருத்துடன் அமைக்கும்
கலையின் பெருமையைக் காட்டினா ராங்கே.
போகர் முடிவிற் புன்னகை பூத்துக்
"கலையால் வாழ்வைக் கவின்பெறச் செய்து,
நலத்தைப் புகட்டி, நடையைத் திருத்தித்
தனக்கும் புவிக்கும் தருமநி யாயமாய்
நடக்கும் வழியை நயமுற வகுப்போம் ;
பாட்டும் பரதமும் படமும் சிற்பமும்
கவியும் எல்லாக் கலைகளும் பொருந்திய
நாடகக் கலையே நடுநா யகமாம்.
பெரியார் வாழ்வைப் பிழையற நடித்துப்*

பொதுசன சேவையாம் புண்ணியம் புரிவோம்.
தானவம் ஆணவம் ஏனைநா டுகளில்
கலைத்திறங் காட்டி நலப்பணி செய்வோம்....
கலைக்கோ யிலிலே கருத்துறும் அன்பர்
ஊன்மது விலக்குமின், ஒருமனை யாளுடன்
இல்லறங் காமின்" என்று மொழிந்து
மழலைபோ லினிய குழல்விருந் தளித்து
மங்கலப் பாட்டுடன் மகிழ்விழா முடித்து,
மன்றிற் கினிய நன்றிகள் கூறி
ஓமெனப் பாடம் ஓதத் தொடங்கி
மாணவ ருக்கு வளர்கலை யளித்தான்.
மாவலி மனமும் மகிழ்ந்திட வாங்கே
போதிய மட்டும் ஓதினான் அறிவே.

17. குரல் கேட்ட படலம்

என்னையுன் கையில் ஈந்தனன் இறைவா
        எண்ணம் வேறெண்ணமும் இல்லை
உன்னையுள் ளுணர்ந்தே உலகினில் வாழ்ந்தேன்
        உய்நெறிக்கே யெனை நடத்தாய்
தன்னிகரில்லாத் தனிப்பெருங் கருணைத்
        தடங்கடலே சரண்புகுந்தேன்
அன்னையேயப்பா அன்புவைத்தாளாய்
        ஆனந்த சுத்தனே சரணம்

என்று சக்தி இன்னிசை மீட்டித்
தேனொலி போல வானொலித் துள்ளே
ஒள்ளிய கவிதை உயிர்த்தனள் அதனை
அள்ளிப்பருகி யணுவின் அலைகள்
இமாலயத் தினிலே இணைத்த வானொலியில்
சுத்தன் கேட்கச் சொன்னதும் உள்ளம்
உருகிய குருசம யோகி மடுத்தே
சக்திக்குள்ளே சாற்றிய திசைப்பாம் ;
காட்சிக் கவிதையின் மாட்சியைக் காண்மோ ;
ஏதோ கவலை யாதோ துயரம்
யாரோ என்னுள் யாதோ சொல்லி
முன்னே செல்கிறான் பின்னே செல்கிறேன்
விருப்பம் எதையோ வேட்டை யாடவே
வேட்கை கொண்டே விரைகிறேன் முன்னே ;
மனச்சிக்கலான வளைவுகளூடே
வழிதெரியாதே வாவிச் செல்வேன்.
கும்மெனும் அச்சக் குகையிருளூடே
அஞ்சியஞ்சி அயர்ந்தயர்ந் தேகினேன்
உலக வரம்பை உயரத் தாவி
விண்மீன் மிளிரும் வெளியே சுழன்றேன்
விண்மதியான வெள்ளிக் கதவைத்
தட்டினேன் ; மேலும் எட்டிச் சென்றேன்
பொன்னிளங் காலைப் புன்னகைக் குள்ளே
அமைதியைத் தேடினேன் அகப்படவில்லை.
கதிரவ னுள்ளே கரந்து சிரிக்கும்
புதிரை யறியேன் புந்தி மயங்கினேன்
அந்தர வானின் அணுக் கதிர்களை
யந்திரத் திறக்கி இமைப்பினிற் பறக்கும்
தந்திர விமானம் விந்தையாய்ச் செய்தே
சுக்கிரன் புதன் சனி சுற்றி யலுத்தேன்.

காற்றினுங் கடிய கனவேகத்திற்
கூற்றுல கத்திலும் குலவிப் பார்த்தேன்
சுவர்க்கமும் நரகமும் துளாவிப் பார்த்தேன்
கம்பிமின்னல் களுக்கெனத் தெறிக்கும்
மேகப் படலம் மேவித் தேடினேன்
அமைதி காணேன் ஆண்பெண் ணுலகின்
காம மயக்கிலே கவலையே கண்டேன்
இயற்கை முகத்தின் எழிலுக் குள்ளே
யாதோ நகைக்கும் சூதை யறியேன்
படிக வூற்றிற் படிந்தேன் ; பளிச்சிடும்
அணிமணி விஞ்சையர் அன்போ டீந்த
அமுத விருந்தை அருந்தினேன் அவருடன்
சல்லாபித்து மெல்லத ரத்திலே
முத்தமிட்டேன் ; முரட்டுவண் டொன்றென்
உதட்டைக் கடித்த வுடனே வலி வலி !
ஐயோ பொறேன்என வெய்துய ருற்றேன்
குமுறி நுரைத்துக் கொந்தளித் தோடும்
கடலில் ஆவிக் கப்ப லூர்ந்து
வட்டவானடியைத் தொட்டிட முயன்றேன்
வடக்கா தெற்கா கிழக்கா மேற்கா
திசைப் பெயர் ஆங்கே தீட்டிய தறியேன்.
எழுந்தும் விழுந்தும் எறிகடல் என்னை
இடிநகை யுடனே ஏளனஞ் செய்தது
பருவகாலப் பவனியுடனே
பல்லாண்டலைந்தேன் கல்லாண்டு முதலே
கறுத்த தலைமயிர் வெளுத்ததே கண்டேன்
காலம் என்னும் பீலி பிடித்து
முக்குண நிறங்களைப் பக்குவமாகத்
தீட்டி யியற்கை சித்திரம் எழுதி
இன்பமும் துன்பமும், இழவும் வளமும்
காட்டிய கவினிலும் கவர்ச்சி யறியேன்
காலமா றுதலுடன் ஞால மாறுதலை
வானுடன் யானும் வளமுறக் கண்டேன்
உலையா இன்ப ஊற்றைக் காணேன்
அலையா அமைதியின் ஆழியைக் காணேன்
மேகத் திரையிலா விண்ணைக் காணேன்
மோகம் படரா முகத்தைக் காணேன்
கவலை கலக்காக் கருத்தினைக் காணேன்
காலை யியற்கைக் காட்டிய பசுமையில்
துன்பப் பனிராத் துளிகளைக் கண்டேன்
இளந்திருக்காலை உளந்திறந் தாங்கே
கதிர்மணிப் பதக்கங் காட்டி நகைத்தாள்
பதக்கம்பெற்றும் பதைப்பு நீங்கிலேன்.
பரிதிமார்பிலே பால்சுரக் கவிலை
தாகம் தணியாத் தத்தளிப்புடனே
மனம்வெடித் தாங்கே மாழ்கி யழுது
ஜீவச் சிற்பியே செக சிற்பியனே
சிற்பத்திற்குள் அற்புதக் கள்ளனே
உருவும் கருக உன்னைத் தேடினேன்
இழிகண் ணீரால் ஈர நினைவால்
உன்முகம் பார்த்தேன் என்முகம் பாராய் !
உனையகங் கொண்டேன் எனையகங் கொள்ளாய்
இன்றேல் இறப்பேன் இறுதி மூச்சுடன்
காதலா வாவெனக் கதறினேன் பதறி
மண்ணை மறந்தேன் விண்ணை மறந்தேன்

என்னை மறந்தேன் என்னுளக் கதவு
பட்டெனத் திறந்து பாய்ந்ததோர் நாதம்.
ஆழிமுழக்கெனச் சூழும் அவ்வொலி
எக்களித் தெங்கும் எதிரொலித்ததுவே
"ஓம் என உன்னை உள்ளே யழைத்தேன்
வெளியே ஓடினை வெறுமையே கண்டாய்
என்னைத் துறந்தனை எல்லாம் உலகில்
உன்னைத் துறந்தன ; உண்மை யறிவாய்
என்னை நம்பா வுன்னையார் நம்புவார்?
என்னை மதியா வுன்னையார் மதிப்பார்?
என்னை மறந்த ஏழையே மோழையே
அன்னியர் யாரே அன்னைபோ லாவார்?
மானிடக் களிமண் ஊனிடைத் துடிப்பு
உள்ளத் துடிப்பை ஊக்கிய என்னை
உணரா திங்கே திணறித் தேடினை
என்குரல் கேட்டாய்; இன்னல் கெட்டாய்
என்னைக் கண்டாய் இன்பங் கண்டாய்
அன்பைத் தருவாய் ; அன்பைப் பெறுவாய்
ஆணவந் துறந்தாய் ; அள்ளியணைந்தேன்
நீ என் சக்தி ; நானுன் சுத்தன்
சுத்தஓம் சக்திச் சுடரொளி வாழ்கவே !
என்னுடன் ஒளிவழி ஏகுக நன்றே
என்றே சக்தி இசைகவி மடுத்தே
நன்றெனச் சங்கம் வென்றி கூறியதே
வானொலி யிந்த வகையெப் போதும்
உள்ளமும் உள்ளமும் ஒருமை கூடத்
தெள்ளறி வைத்தினம் உள்ளறி வித்ததே
மெய்யனும் போகனும், துய்ய சக்தியும்,
சுந்தரி தேவியும் சுற்றிநா டெல்லாம்,
தமது கருத்துத் தழைத்திடச் செய்தார்
ஆணவந் தன்னில் அனலனும் அவரை
நல்வர வேற்று நற்கலை கண்டு,
தானுங் கலைவளர் ஞானம் போற்றிக்
கோயி லெழுப்பிக் கொழுங்கலை வாணரை
மெய்யன் அனுப்ப விருப்புடன் ஏற்றுப்
பாட்டும் அரங்கும் பரதமும் சிற்பமும்
யந்திரக் கலையும் இனிது பயிற்றினான்.
மெய்யனுக் கனலன் மெய்த்துணை யானான் ;
கலையின் வெற்றி கண்டபின் போகன்
இமயத் துடனே இணைத்து வானொலியைத்
தூயனுடனே தொடர்பு கொண்டானே.

18. சங்கப் படலம்

அருவி யார்க்கும் அழகிய பாங்கரில்,
குருவி யார்க்கக் குரலுடன் இன்னிசைக்
கருவி யார்க்கக் கலைச்செய லார்த்திடத்
திருவ ளர்ந்தது தீங்கலைக் கோயிலே !

மலர்கள் கொஞ்ச, மணத்தென்றல் கொஞ்சிடப்
பலநி றங்களும் பார்வையைக் கொஞ்சிடக்
கலக லென்னக் கருங்குயில் கொஞ்சிட
இலகு சோலையின் இன்பம் வளர்ந்ததே.

பாரை வெல்லும் பதற்றத்தில், மாவலி
போரை வெல்லும் புதுப்புதுச் சூழ்ச்சியால்,
நேரும் போது நினைப்பதல் லாலிங்கே

காரி யத்தினைக் காணக் கருதிலான்.

மனந் திருந்தி, மமதை திருந்தித்தம்
இனந் திருந்தி, இயற்கை திருந்தியே
சினந் திருந்தித்தம் செய்கை திருந்திடத்
தினந் திருத்தின செய்ய கலைகளே.

புண்ணி யத்தைப் புரட்டெனுந் தானவர்
பண்ணின் பத்திற் பழுத்தறஞ் செய்தனர்,
மண்ணின் பத்தை மதிக்கும் அரக்கர்கள்,
பெண்ணின் பத்தினும் பேரின்பம் உண்டென்றார்.

பன்றிக் கிட்ட பதக்க மெனச் செஞ்சொல்
ஒன்றிலும் பொருந் தாத உலுத்தர்கள்,
இன்று நற்கலை எய்திய மெய்வழி
நின்று நல்ல நினைவுட னோங்கினார்.

மெல்ல மெல்லநம் மெய்யனும் போகனும்,
அல்ல லாக்கும் அரக்கர் திருந்தவே,
நல்ல நல்ல நடந்த கதைகளாற்,
கொல்லு நெஞ்சிற் குலவருள் ஏற்றினான்.

திருந்த ரக்கர் திசை திசை கூடியே,
மருந்தி னும்இனி தானசன் மார்க்கத்தைப்
பொருந்தி யன்பு பொலிந்திட முன்வந்தே,
பெருந்து ணையுற மெய்யனைப் பேணினார்.

யோக சக்தியி னாலிணைந் துள்ளத்தில்,
வேக மாக விமலன் கருத்தினைப்
போகன் கண்டு புகல்பெறத் தானவர்
ஏக மாகச்சன் மார்க்க மியற்றினான்.

திருந்து தானவ சீலரை நாடெங்கும்,
அருந்துணை பெறுஞ் சங்கம தாக்கியே,
பொருந்து சாதன மார்க்கம் புகன்றனன்,
வருந்து ஞாலம் வசையற வாழவே.

சங்க விதி

உள்ளமும் உலகும் எங்கும் ஓங்கிய உண்மை யின்பம்
ஒள்ளிய கடவு ளென்போம் ; "ஓம்சுத்த சக்தி" யென்றே
தெள்ளிய உள்ளந் தன்னில் தியானிப்போம் அன்பர் கூடி ;
எள்ளருந் தூய வாழ்விற் கிதுமுதற் படியும் ஆமே !

கட்கொலை, காமஞ் சூது களவு பொய் யகந்தை நீத்து,
வெட்கிடத் தக்க மோக வெறிகளை அறவே போக்கி,
உட்கிட வரும் அதர்ம உணர்வினை உடனே மாற்றிப்
பெட்புடன் உயிர்க்கு லத்தைப் பிரியமாய்ப் பேணுவோமே.

வீரியத் தினவில் ஊறும் வேட்கைகள் அமைதி தன்னைக்
கூரிய கத்திபோலக் கொலைசெயும் கொடுமை கண்டே,
சீரிய சன்மார்க்கத்திற் சிந்தையுஞ் செயலும் ஊன்றி,
நேரிய நிமல ராக நிலத்தினில் வாழுவோமே.

ஆணவப் பேய்கள் போலே, அடுபுலி நரிகள் போலே,
காணுல கத்தைத் தீய காமத்தாற் கலக்கி வாழோம் ;
ஊணுடைக் குழைப்போம் இந்த உலகினைக் கவரோம்; இங்கே
ஆணுடன் பெண்ணும் கற்பை ஆருயிர் போலக் காப்போம்.

ஒருமனை யாளைக் கூடி, ஒருமைகொண் டின்பங் காண்போம்;
திருவரு ளன்னை யென்றே சேயிழை யாரைக் காண்போம்;
உருபெயர் அனைத்தும் ஒன்றன் உடலென உணர்ந்து நாளும்,
கருணையே கொண்டு தூய மனையறங் காத்து வாழ்வோம்.

மெல்லியர் தம்மைக் காம வெறியுடன் கள்ளு மேற்றிப்
புல்லியே நடனமாடும் போகசா லைக்குப் போகோம் ;
தொல்லைகள் வரினுந் தாங்கித் தொல்புவி யுயிர்க்கு லத்தைக்
கொல்லு மதர்மப் போரின் கொடுமையை எதிர்த்துவெல்வோம்.

தானவந் திருந்தி நல்ல தருமத்தைப் போற்றி, எல்லா
மானவர் குலமும் இன்ப வழியினில் அச்ச மின்றி
ஞானத்தால் ஏக வேண்டி, நாட்டிய சங்கம் இன்று
மோனத்தால் வெற்றி யோங்க முயற்சியை அடங்கிச் செய்வோம்

இந்தச்சன் மார்க்க சங்கம் இறைவனைத் தலைமை கொண்டு,
சிந்தனை செய்து தூய செயலுடன் ஒழுக வேண்டும் ;
அந்தரங் கத்தில் ஊன்றி, அவரவர் உள்ளத் துள்ளே
முந்திது வளர்ந்து, பின்னே முளைகிளை பரவ வேண்டும்.
வெளிப்படைக் கூட்ட மில்லை, விழாவணி யெதுவும் இல்லை,
களிப்புடன் கைகோத் தாடக் கனவிருந் துகளும் இல்லை ?
புளிப்புடன் கட்சி யாடும் பொறாமையு மில்லை; தன்னை
அளித்தருள் வழியே சென்றிவ் வறக்குழு வாழ்வ தாமே.

பணிவதும் பகவா னுக்கே, பார்ப்பதும் பரமன் ஒன்றே,
துணிவதும் அவன றத்தைத் துலக்கிடு முயற்சி யாமே ;
அணிவதும் அருளை; உள்ளே அறிவதும் அருளை; பேசு
மணிமொழி யருளே, நாங்கள் வாழ்வதும் அருளி னாலே !

உலகெலாங் குலமொன் றாகி, உட்சினம் பொறாமை தூண்டுங்
கலகங்க ளின்றி, ஆன்ம சமரசங் கடைப்பி டித்து,
நிலவிடச் சாந்த மாக நினைவினை உயர்த்த வேண்டி,
இலகுமிச் சங்கம் வாழ்க இதயத்திற் கிதயந் தாவி.....

கொல்லறம் ஒழிக ! ஞாலக் கோயிலில் அமைதி யாகப்
பல்லுயிர்க் குலமும் தெய்வ பணிநலம் புரிந்து வாழ்க ;
அல்லல்கள் ஒழிக ! வெய்ய அதர்மங்கள் ஒழிக ! தூய
நல்லறம் பொலிக வென்றே நாடொறுந் தியானிப் போமே !

இவ்வகை போக னோத, மெய்யனும் இதைவி ளக்க,
உய்வகை யிதுவே யென்ற உத்தமச் சங்க நேயர்,
செய்வகை யறிந்து செய்து, சிந்தையில் உயர்ந்து, தத்தம்
மெய்வகை நண்பர்கூட வீடொறும் பயின்று வந்தார்.

குணங்கெழு மாதர் தங்கள் கொழுநருக் கினிது சொல்லி
மணங்கெழும் அருளில் வாழும் வழியினை வாழ்ந்து காட்டி,
இணங்கிலார் இணங்க வைத்தார், ஏந்திழை யாரின் அன்பை
வணங்கியே திருந்தி னார்கள் மாதரை மதிக்கும் ஊணர்.

கண்ணினாற் கருத்தைச் சொல்லிக் கனியித ழாலே தாங்கள்
எண்ணிய தினிது பேசி, இயம்பறு காந்தத் தாலே
உண்ணிய வந்த கூற்றும் உள்ளிரங் கிடவே வெல்லும்,
பெண்ணியல் மின்சா ரத்திற் பிடிபடா மனமும் உண்டோ?

மெய்யறி வின்ப வாழ்வை விரும்பிய காத லர்கள்
துய்யமின் மீட்டி யுள்ளே தொகுமிரு திறமும் போன்று,

தெய்வபக் தியிலே கூடித் திருவரு ளுக்கே இந்த
வையத்தில் அறமும் அன்பும் பொருளுடன் வளர வாழ்ந்தார்.
சத்தியன் அறிவே யாகச் சவுந்தரி ஆற்ற லாக,
உத்தம சக்தி அன்பின் உள்ளமாய்ப் போகன் யோக
சித்தியே ஒளியாய், மாந்தர் சேமமே செய்கை யாகச்
சுத்தனே உயிராய்க் கொண்டு துலங்கிய தறவோர் சங்கம்.

மல்லியல் மதமே கொண்ட மாவலி யாளு நாட்டிற்
கொல்லியற் கொடுமை போக்கிக் குணமுறு சாந்த மூக்கி,
நல்லியல் அறம்ப யிற்றி, ஞானவா சனையி னாலே
அல்லியல் வாடை மாறி அருளியல் பூத்த தம்மா !

நுண்கலைக் கோயில் உள்ளே நூறுநல் லறிஞ ருக்கு
விண்கலை தெரிந்த யோகி, வியனுறு பொறிக ளாய்ந்து,
கண்வெகு தொலையிற் காணக் காதுல கெல்லாங் கேட்கப்
பண்படு கருவி செய்து பாரத நிலையு ணர்ந்தான்....

தனதுநுண் கருவி யாலே தானவர் செல்லும் தேசம்,
மனதிலே நினைக்கும் எண்ணம், வாயுரை அந்த ரங்கம்,
புனிதனின் போக்கு, செய்கை பொருளுரை யனைத்துந்தேர்ந்து,
நினையுமுன் அததற் கேற்ற நிலைகளை மாற்றி னானே.... 120

தாகசோ கங்க ளற்ற தடம்பெறுந் தூய சாந்த
யோகியின் உள்ளந் தன்னை யோகிநன் றறித லாலே,
போகனும் இமயம் வாழும் பூரண சுத்த னான
யோகியும் உள்ளத் தாலே உலகெலாம் உணர்ந்தார் மாதோ !

கோல்கொளுங் குதிரை ஓட்டம், கொளுவுமின் சார ஓட்டம்,
வால்கொளு மின்ன லோட்டம், வானணு மின்னின் ஓட்டம்,
தால்கொளும் சொல்லி னோட்டம் தடையிலா மனத்தின் ஓட்டம்
மேல்கொளும் ஆன்ம ஓட்ட வேகத்திற் கிணை யொன் றாமோ?

யாவர்க்கும் அன்பு மிக்க வள்ளலாம் இனிய சுத்தன்,
மேவிய நிலையும், ஊணர் விளைத்திடுந் தீதுங் கேட்டே
காவலன் பட்ட நெஞ்சக் கவலைகள் மாறப் போகன்,
பூவிளை யாடல் போகும் போக்கினை விளக்கி னானே.

சுத்தனின் யோக சக்தி சூட்சும மாக நாளும்
இத்தல மெங்கும், காணா எலக்ரனின் கதிர்போற் சென்றே
உத்தமச் செயலை ஊக்கி ஊணரின் கொடுமை வீழும்
சத்தியாய்த் தழைத்த தென்று சத்தியன் அறியச் சொன்னான்.

ஒன்றுபட் டொன்றைக் கண்ட யோகியர் ஒருமை தன்னில்,
நின்றிடு மோனா னந்த நிலையிலே பரவிப் பாரில்,
இன்றியல் செயல்க ளெல்லாம் இயம்பிடற் கரிதாம் ; அன்பீர்
நன்றெனைத் தொடர்ந்து வாரீர் நடப்பதைப் பார்க்க லாமே 140

தானவந் தன்னி லூன்றி ஆணவந் தன்னி லோங்கி,
மோனமாய் வளர்ந்த ரக்கர் மூலத்தை மாற்று கின்ற
ஞானமா சக்தி யாலே நற்பயன் விளைந்த தெல்லாம்
ஈனமா வலிக்குச் செய்த இடர்களைச் செப்பு வாமே ! 144

19. ஆத்திரப் படலம்

மண்ணின் ஆசைகொண் டுருவிய வாளினைப் பிடித்தோர்,
பெண்ணின் ஆசைகொண் டலைபவர், பெரும்பணத் தாசை
உண்ணுந் தீயவர், அமைதியும் உறக்கமும் அறியார் ;

அண்ண னாயினுந் தம்பியின் ஆக்கத்தைச் சகியார்.

அன்ன தன்மையின் மாவலி அவனியை ஆளத்
தின்னும் ஆசையால் சினவெறி யேறித்தன் இச்சை
முன்செ லாவண முயன்றிடுந் தம்பியை முனிந்தே
தன் பெருமையை நாட்டிடச் சதிமிகச் செய்தான்....

ஒத்த தானவத் தன்மையும், ஒப்பறு மதியும்,
ஒத்த சக்தியும், உலகினைப் புரந்திடும் உளமும்,
ஒத்த சேனையும் இயந்திர பலங்களும் உடையான் ;
எத்தி சையிலும் அண்ணலின் எதிரியாய் இருந்தான்.

எங்கு மாவலி சென்றனன், அங்கெலாஞ் சென்று,
நன்கு வாணிக முடன்பல தொழில்களை நாட்டி,
அங்குள் ளார்களைத் தந்திர முறைகளால் அடக்கிச்
செங்கு ருதியிற் சிங்கமார் கொடியினை நட்டான்....

சினமும் ஐயமுஞ் சிறுமையும் தீமையுஞ் செறிந்த
மனமுஞ் சேனையின் பெருக்கமும் வாய்ந்தமா வலியும்,
தனது தானெனும் ஆணவத் திமிரினால், ஒத்த
இனங்கொள் தம்பியை எதிர்த்திடச் சூழ்ச்சிகள் வகுத்தான்.

மாவலி

வானுல கெல்லாந் தானவ மாக்கப்
புகுந்த நமக்குப் போட்டியாய் வந்த
தம்பி செய்யும் வம்புக ளெல்லாம்
போருக் கிழுக்கும் பொறாமைக ளாகும்.
கலியன் ஆங்கே கலகந் தூண்டியே
புண்ணிய பூமியின் புண்ணியங் கெடுத்துத்
தருமஞ் சிதைத்துத் தானவக் கொள்கையை
நாட்டி நமக்கே நன்மைசெய் தானே.
அதர்மப் படையும் அவனுட னிருந்து,
போக விலாச மோக மெழுப்பி,
ஞான நாடு தானவப் பான்மையாய்
எனக்கு வழியை இனிது துலக்குமே.
வணிகக் குழுவும் அணியணி யாகக்
கற்ற தொழிலைக் கடும்பொன் னாக்க
எல்லா முயற்சியும் இயற்றுத லறிவோம்.
கலியனைப் பற்றிக் கடுஞ்சிறை யிட்டுப்
போட்டியில் லாமற் புண்ணிய பூமியை
ஆயுதப் படையால் ஆளுங் காலமும்
வந்தது சுத்தன் மறைந்து விட்டதால்....
சத்தியன் கடலிற் சாய்ந்தே யிறந்ததால்....
சித்தி யரசியைச் சித்திமா னுடனே
எளிதாய் வென்றுநம் இச்சையைப் பெறலாம்,
என்றிருந் தேனே ; இன்றுநந் தம்பி,
கலியன் மனதைக் கலைக்கப் புகுந்தான்.
எதிர்ப்பைத் தூண்டி இன்னல் செய்தான்.
ஐந்துகண் டத்தும் ஆணவக் கொடியை
நாட்டச் சூழ்ச்சி நாளும் செய்தான்.
ஐரோப் பாவில் அரசியற் புரட்சியும்,
அமெரிக் காவில் அளவறு வணிகமும்,
ஆப்பரிக் காவில் அம்பொற் குவையும்,
ஆசியா முழுதும் ஆக்கமும் பெற்றான்...
போட்டி போட்டுப் புதுப்போர்க் கருவிகள்
சேர்த்துச் சேனை திரட்டு கின்றானே.
கப்பல், பறவைக் கப்பல், விசைரதம்

நாச காரிகள், நச்சுப் புகைகள்,
பறக்கும் வெடிகள், பாயும் வெடிகள்,
ஊர்களை ஒழிக்கும் பேரணு வெடிகள்,
இளைக்கா துழைக்கும் இயந்திர மனிதர்,
இறந்தவர் பிழைக்கவும் இரத்த மருந்துகள்,
புதுவா னொலிகள், புதுத்தொலைக் கருவிகள்
செய்து குவிக்கிறான்... சேனை யணிகளைப்
பயிற்றிப் பயிற்றிப் பலதிசை யனுப்பினான்...
நாமினி உறங்கவா? நண்பீர் உடனே
பெரும்படை திரட்டி, இரும்பும் எண்ணெயும்,
கணக்கறச் சேர்த்துக் கருவிகள் ஓட்டி,
முன்னேறு வோனை முட்டித் தள்ளி,
ஆணவந் தனையும் அடித்துப் பறித்துத்
தம்பியின் செருக்கைத் தகர்த்திடு வோமே.
துன்மதி, என்ன சொல்லு கின்றாயே !

துன்மதி

அரசே, நாமும் ஆயுத பலத்தில்,
சேனைத் திரளில், செருக்களச் செருக்கில்,
அனலனைக் காட்டிலும் அதிகமே யாவோம்.
தம்பி ஆயிரம் டன்குண் டெறிந்தால்,
அண்ணன் இருபதி னாயிரம் போடலாம்.
குண்டுச் சாலை சண்டைத் தினவுடன்
ஒருசிறு தீப்பொரி வரவைப் பார்க்குமே
அதர்மப் படைகள் அன்புக் கலியுடன்
புண்ணிய பூமியிற் புரட்சி விதைத்தபின்,
ஏணியைத் தட்டிவிட் டெதிர்செய லினிதாம்.
ஆயினும் இடர்கள் அளவில வாமே.
வக்கிரன் சொல்லும் வக்கணை பார்த்தால்,
சுத்தன் ஏதோ சூழ்ச்சி யாகவே
ஒருமலை மேலே ஒளிந்திருக் கின்றான்...
சத்தியன் எங்கோ தப்பித் திரிகிறான்.
அதனினும் தீமை அருங்கலைக் கோயிலில்
பாட்டும் ஆட்டமும் பழகுவோ ரெல்லாம்,
சமயோக சங்கமாம், சாதன வாழ்வாம்
ஊன்குடி தவிர்த்தலாம், ஒருமனை யாளுடன்
இல்லறங் காத்தலாம், இன்ப மளிக்கும்
போக சாலையைப் புரையென நீத்தலாம்—
தியானமாம் மோனமாம் தவமாம். ஆத்தும
ஞானமாம் இரக்கமாம் தானமாம் இன்னும்
அதானவக் கொள்கைகள் ஆயிரம் விதைத்துப்
புலிகளைப் பசுக்களாய்ப் புரட்டப் பார்க்கிறார்....
பாடகர் இருவரும் பதுங்கிப் பதுங்கி,
ஆணவ னுடனே அன்புகொண் டங்கும்
கலைப்பணி போலே கத்திப் பணிக்கும்
வழிசெய் கின்றார்... பழிசெய் கின்றார்...
எப்படி யோநம் இரகசிய மெல்லாம்
எதிரிகள் உடனே இன்னதென் றறிந்து
மாறு செய்யும் வஞ்சனை அறிகிலேன்.
சுந்தரி சக்தி தந்திர மாக
சன்மார்க் கக்கலைச் சங்கத் திற்கே
உன்பண மெல்லாம் உதவுகின் றாளாம்...
ஆதலால் அரசே, அன்னியப் பாடகர்
வஞ்சனை யின்னமும் வளரா வண்ணம்
அடக்கு முறைகள் சடக்கெனப் போட்டுச்

சிறையிட வேண்டும்.... சிறையிட் டாலே,
பகைவன் பிடியிற் பாடகர் சிக்கார்.
சன்மார்க் கத்தைச் சவுக்கடி கொடுத்தலே
நம்மார்க் கத்தை நடத்திட வழியாம்
ஆணவன் தடுப்பான் ; அக்கணம் போரில்
நாண வைப்பதே நல்வழி யாமே !

மாவலி

களிப்புற நாட்டிய கலைக்கோ யிலிலே
எனக்குத வாத ஏட்டற மெல்லாம்,
நாட்டிய பாடகர் நலியச் செய்வேன்....
சுந்தரி சூழ்ச்சியும் வந்தது வெளியே
காண்கிறேன் அவளை...காண்கிறேன் கோயிலை...
என்னுடன் வருக இரண்டுபீ ரங்கிகள்
ஒற்றர்முன் சென்று தெற்றென ஆங்கே
நடப்பதைக் கொணர்க ! நானுடன் வருவேன்...
என்றுமா வலியும் இறுமாந் தெழுந்து
சினப்பசிப் புலிபோற் சீறிப் பாய்ந்து
கலைக்கோ யிலிலே கடுமையாய்ப் பேசிய
கடிய விந்தையைக் காண்போம் வாரீர்.

20. தெய்வ வாதப் படலம்

"உள்ளன்பர் சங்கந் தன்னை உருப்படி யின்றி யின்றே
கிள்ளுவேன் முளையி" லென்று கிளம்பிய ஊணன் ஆங்கே,
முள்ளடர் வேலி போன்று மூர்க்கசட் டங்கள் போட்டான் ;
கள்ளரிற் கரந்து வந்துங் கலகங்கள் செய்தா னம்மா !

காவல்கள் பலமாய் வைத்தான் ; கடுவரி மிகவி தித்தான் ;
தேவெனப் பேசு வோரைச் சேவகம் விலக்கிப் பூட்டி
"மாவலி சரணம்" என்னும் வரையிலும் விளாசித் தீர்த்தான்;
மேவிடும் இடர்கள் அன்பு வீரத்தை வளர்த்த வாறே.

அகந்தையின் உச்சிக் கேறி, ஆசையின் இரத்த வாளால்
சகந்தனை ஆள நின்ற தந்திரச் சாத்தான் அன்னோன்,
உகந்ததைச் செய்யா நல்லோர் ஒழிந்திடச் செய்த தெல்லாம்
தகர்ந்ததைக் காணக் காணத்தணலெனக் கொதித்தான் மாதோ

கெடுமதி யரக்கர் வந்து, கேடுகள் சூழச் சூழ
விடுதலை பெற்ற நெஞ்ச வீரராம் சன்மார்க் கத்தார்,
படுதுயர் பட்டுப் பட்டுப் பளிச்சிடும் பொன்போ லின்னும்,
சுடுதுயர் பொறுத்து வெல்லச் சுத்தயோ கமும்ப யின்றார்...

காவல்செய் அரக்கர் தாமும் கருணைகொண் டுள்ளம் மாறத்
தூவியல் கொண்ட நல்லார், துகளறு நடத்தையாலே,
மாவலி நாட்டி லோங்கி அனலனின் மனதி லோங்கித்
தேவைக ளெல்லாம் பெற்றுச் செழித்தனர் விழித்திருந்தார்.

பனிமலைத் தவத்தி லோங்கும் பழுதறு சுத்தன் சக்தி,
இனிதுளம் எழுந்து வீச, இயம்பறு மோனந் தன்னில்
மனதினும் அதிக நுட்ப வானொலிப் பொறியில் ஆங்கே,
தினந்தினங் கேட்கும் ஆணை தினந்தினந் திருந்தச் செய்தார்.

சுத்தனை யறிந்தவர், சுத்த யோகத்தில்
ஒத்துயர் அன்பர்கள் ஒன்று கூடியே,

இத்தினம் அரக்கர்வந் திடர்செய் வாரென்றே
சத்தியன் உரைத்திடச் சாற்றன் மேயினார்.

அன்பர்

வஞ்சருக் கஞ்சிலம் ; வாளுக் கஞ்சிலோம்,
வெஞ்சிறைக் கஞ்சிலம் ; வெடிக்கும் அஞ்சிலோம்,
நஞ்சிற்கும் அஞ்சிலம் நமனுக் கஞ்சிலோம் ;
தஞ்சமென் றிறைவனைச் சரண்பு குந்தயாம்.

ஆண்களின் ஆண்மையும் பெண்கள் பெண்மையும்,
பூண்டுல காடலைப் போற்றும் புண்ணியன்,
ஆண்டவன் ஒருவனை அன்பு செய்பவர்
ஈண்டிடர்ப் படுவதும் இறைவன் இச்சையே !

எல்லையில் லாமலே இரக்க மற்றவர்
தொல்லைகள் யாவையுந் தொடர்ந்து மோதினும்,
அல்லலை நீக்கிடும் அருளி ருக்கையில்,
இல்லையோர் குறையெமக் கென்று மெங்குமே.

மெய்யன்

ஊனுடல் இருவினை உலகப் பாவையே ;
தேனுடன் ஈக்கடி செறிந்த தொப்பவே
மானிட முயற்சியை மமதை யோடெதிர்
தானவர் இன்னலுந் தடுப்ப தாகுமே !

இருவினை தாண்டியே இயற்கை யாகிய
திருவுறு சாந்தத்தைத் தியான யோகத்தாற்
குருவரன் அருளினாற் கொண்ட கோதிலார்
பொருவினை யுலகினைப் பொறுத்து வெல்வரே !

ஆதலால் மெய்ந்நெறி யன்பர் யாவரும்,
ஏதமொன் றின்றியின் றிறைவன் சக்தியைப்
போதமொன் றின்றியே பெறத் தியானத்தாற்
போதனை புரிகநம் போக யோகனே !

போகன்

அடலரிய மனக்குரங்கை அடக்கி னாலே,
அமைதிவரும் என்றெண்ணி அன்ப ரானோர்,
திடமுடனே சிவ விஷ்ணு பக்திசெய்வார் ;
தீர்த்தமுடன் மூர்த்தி தலம் சேவிப் பார்கள் ;
உடல் மடக்கிக் குடல் குலுக்கி உயிர்ப்பைக் கட்டி
உரையடக்கி உணவடக்கி, மலைகான் ஓடி,
அடராஜ யோகங்கள் அமர்ந்து செய்வார்,
அவற்றாலே நாடிசுத்தி யாவ தாமே !

இயல்பான மூச்சினை "ஓம் சுத்த சக்தி"
என்றெண்ணிக் கவனிக்கப் பிராணாயாமம்,
செயலான பலனாகும் ; சித்தம் ஊன்றும் ;
செயல்விளைவைத் தெய்வநி வேதனமே யாக்கிப்
பயனுள்ள பொதுநலங்கள் பரிந்து செய்தால்,
பார்வடிவாம் பரமனருள் பெறுத லாகும் ;
அயலெண்ணா துள்ளத்தில் அடங்கி விட்டால்,
அறிவான பரமாத்மன் அருளுவானே !

நான் நானென் றகங்கரிக்கு நச்சுப் பேயாம்,
நலந்தீதி லலைகின்ற நாசப் பேயாம்,
போனதையும் வந்ததையும் புரட்டும் பேயாம்,
பொல்லாத குரங்குமனப் போக்க டங்கி,

தானான தலைவனடி பணிந்து நின்றால்,
சகவிவகா ரங்களறச் சாந்த மான
மோனானந் தக்கடலில் மூழ்கி மூழ்கி,
முத்தான ஞானத்தை முகக்க லாமே !

பதரான நாருரித்துப் பகுத்தே ஓட்டைப்
பருப்படையும் பாங்காகப் படர்ந்த சித்தப்
புதர்நீக்கிப் பொய்யகந்தை ஓட்டை விண்டே
பொருளான தனையறிந்து பொருந்த லாமே
அதுமயமாய் அனைத்தினையுங் காண லாயின்,
அவனியெலாந் தானென்றே அறிதலாகும் ;
பொதுவினிலே யொருமித்து வாழு கின்ற
பூரணவாழ் வெய்துமிந்தப் போதத் தாலே.

பாழான பகையின்றிப் பொறாமை யின்றிப்
படுநாசப் போரின்றிப் பங்க மின்றிச்
சூழுலகம் சுத்தான்ம சித்தி பெற்றே,
சுதந்தரமாய் முன்னேறுஞ் சூட்சு மத்தை
ஆழந்துள்ளே அறிந்துணரத் தியானம் ஒன்றே
அறபுதமாஞ் சாதனமாம் ; ஆத லாலே
வாழுலக நேயர்காள், மனத்தைக் கட்டி
மாசற்ற பரம்பொருளைத் தியானிப் பீரே !

எல்லாரும் தியானித்தல்

பதுமவா தனத்தில் ஊன்றிப் பங்கயக் கைகள் கோத்தே,
முதுவினை நினைவ டங்கி, முன்னிலை யுலக டங்கி,
எதுபொரு ளென்று நாடி இதயத்தி லாழ்ந்து தேடிப்
பொதுநிலை யான ஒன்றைப் புனிதருங் கூடி நின்றார்...
சக்தியின் தியானந் தன்னிற் சந்ததம் வந்தளிக்கும்,
சுத்தனின் சோதி யுள்ளே சுடரொளி பரவும் போது,
மெத்தவும் இன்ப மெய்தி விரதியர் இருக்கு மெல்லை,
சத்தமொன் றெழுந்த தாங்கே தடதடத் திடியைப் போலே

அரக்கர் புகுதல்

கதவு டைந்தது ; கட்டிட முற்றிலும்
அதிர்ந்த தாயிரம் பேய்க்குர லார்த்தன ;
முதிர்கள் வீச்சமும் மூச்சை யடைத்தது,
பதற நல்லவர், பாதகர் வந்தனர் !

அரக்கர்

மண்ண டுங்கிடு மாவலி யாட்சியிற்
புண்ணி யப்பொய் புகல்பவன் யாரடா?
கண்ணிற் காணக் கடவுளைக் காட்டடா?
பெண்ணை யன்றியோர் பேரின்பஞ் சொல்லடா !

சுட்டு லகைச் சுதந்தர மாகநாம்
கட்டி யாளக் கடவு ளெதற்கடா?
மட்டி ஞான மடையரின் கும்பலைக்
கட்டிக் கல்லைக் கடலினில் ஆழ்த்துவோம்....

திட்டி எள்ளிச் சிரித்துத் தடிகளாற்
பொட்டுப் பொட்டெனப் போட்டுப் பகாசுரர்
அட்ட காசங்கள் ஆயிரம் செய்யக் கை
கொட்டி நன்றெனக் கொற்றவன் வந்தனன் !

மாவலி

ஒண்ட வந்தவன் ஊரைக் கலக்கினாய் !
அண்டி வாழும் அடிமைக்குக் கூட்டமேன் ?
பெண்டிர் இத்தனை பேருனக் கேனடா ?
கொண்ட கொள்கையென் கோபத்தைத் தூண்டுதே !

கொற்ற லங்கையிற் பூந்த குரங்கின்று
மற்றும் ஓர்முறை மானிடங் கொண்டதோ?
ஒற்றைக் கிங்கிரட் டைக்கவி யுற்றிங்கே
பற்ற வைத்தன பத்திக் கனலையே !

அடநின் ஆத்தும ஞானப் புரட்டெனுட்
சுடருந் தீயினிற் சுள்ளி செருகுதே ;
இடத்தைத் தந்த இரக்கத்தி னாலன்றோ
மடத்தைக் கொண்டனை மானிட மெய்யனே !

அந்த மான அரசியென் றுன்னை நான்
சொந்த மாகச் சுகமுற வைத்தனன் ;
சுந்த ரிக்குச் சுதந்தர மீந்ததும்
விந்தை யாகவென் வீட்டைக் கெடுத்ததே !

சுந்தரி

கறந்த பாலெனக் கடுவிடக் கசடரை நம்பிப்
பறந்து வந்தநல் லன்பரின் பத்தியைச் சிதைத்தாய் ;
அறந்த விர்ந்தநின் அவலவாழ் வருள்வழிச் சென்று
சிறந்து வாழவே திருச்சபை சேர்ந்திடாய் அரசே !

மாண வித்தகன் வாய்மையே உருவென மற்றுன்
ஊண நாட்டினுக் குற்றனன், உயர்நலம் புரிய ;
காணரிய சிந் தாமணி கைவந்த தனையான்,
காணவன் முகம் ; உன்வெறி முகத்தையுங் காணாய் !

ஐயநீ செருக் காற்றலை அணுவெனக் காட்டத்
தெய்வ சக்திகொண் டுற்றனன் சிறந்தநல் யோகி;
வையம் வாழவே வாழ்கின்ற மாதவ முடையான்,
வெய்ய பாலையிற் பசுநில விளைவென விளைந்தான்.

பருந்தைப் போற்சுழல் விழியினாய், பகர்வதைக் கேளாய்,
வருந்தத் தக்கன பலபல வரம்பின்றிச் செய்தாய் ;
மருந்தெ னத்தகும் அறநெறி மதித்துநீ யினியுந்
திருந்தின் எம்முடன் சேர்ந்துநீ சீர்பெற லாமே

மாவலி

விற்றி றத்திலும் வீரப் படையிலுங்
கற்ற என்முன் கலைப்புல வர்களின்
சொற்றி றத்தைச் சொரிந்தனை சுந்தரி ! —
மற்றி றத்தினை வார்த்தை மயக்குமோ?

இன்ப மென்றுன் இளமையிற் கொண்டுவந்
தன்பு செய்தொரு சக்தி யளித்தனன் ;
பின்பென் ஆசை பிறரிடஞ் சென்றுமே
உன்பெண் சேயை உயிரெனப் போற்றினேன்....

அட்ட திக்கையும் ஆளும் அரக்கனின்
சட்டந் தன்னை அசட்டைசெய் தாயதேன் ?
மட்ட மான மனிதரைச் சார்ந்துநீ

கெட்டென் செல்வ மகளைக் கெடுத்தனை....

கண்ணை மீறினை காதினை மீறினை,
பண்ணை மீறினை பாரினை மீறினை,
பெண்ணை மீறினை ஆணெனப் பேசினை,
எண்ணை மீறி யியற்றினை தீமையே !

கடவு ளென்றுங் கதியற மென்றுமென்
உடலெ ரிச்சலை ஓங்க வளர்த்தனை ;
விட லரிய விருப்பத்தை விட்டுநீ
கடமை யென்று கலைகளைக் காத்தனை.
தேக மன்றியோர் தெய்வமுண் டென்றனை ;
போக சாலையைப் புல்லென நீத்தனை.
தாக மாகிய தானவ நெஞ்சத்தின்
மோக வேட்கை அழிய முயன்றனை.

மதுவை யுண்டிலர் மாமிச முண்டிலார் ;
பொது நடஞ்செயும் போகமும் உண்டிலார் ;
எதுவென் இன்பம் அதனை இகழ்ந்தனர்
புதுமை பெற்றுனைப் போற்றிய தானவர்.

தேடி வந்த தெருவிசை வாணரை,
வீடு தந்து வியன்கலைக் கோயிலில்
ஆடல் பாடல் அழகுகண் டானந்தங்
கூடி யென்னைக் குமைத்திடச் சூழ்ந்தனை...

மன்னு லகமும் மானிடர் கூட்டமும்
என்ன டிமைகள் ; என்சுக மோங்கவே
மின்ன டிமைகள் வீங்கிளங் கொங்கையர்
என்னும் பேச்சை யெதிர்ப்பவன் யாரடா ?

மெய்யன்

நிறுத்துன் பேச்சை நிருத நிருபனே
உறுத்து வெஞ்சொல் உளறியெம் உள்ளத்தை
ஒறுத்தனை உனக் குண்மை விளையுமோ
வறுத்த நெல்லும் வளர்பயி ராகுமோ ?

மடமை கொண்ட மமதைக் கடிமைநீ
குடமு லைக்குங் குடிக்கும் அடிமைநீ ;
படைக்க லத்திற்கும் பாழ்செயுஞ் சண்டைக்கும்
விட மனத்திற்கும் வெய்ய அடிமைநீ.

கொடிய சொற்களைக் கொட்டினைக் கோபத்தால்,
கடைய ருங்கரு தாதன செய்தனை ;
படையினும் பல மிக்கப் பகவனின்
அடியர் யார்க்கும் அடிமைக ளல்லரே.

கோளைக் கேட்டுக் குதிக்குஞ் சினமிகு
வாளைக் காட்டினை ; வாளுக்கு வாளுண்டு ;
தோளும் உண்டு ; சுதந்தர வீரமெந்
நாளும் உண்டுன் செருக்கை நலிக்கவே !

மாவலி

மண்ணை யாண்டிடு மாவலிச் சிங்கமுன்
புண்ப டுஞ்சொல் புகன்றனை புல்லனே !
கண்ணி மைக்குமுன் கண்டதுண் டஞ்செய்வேன்...
பண்ணென் றென்குடில் பாழ்செயும் ஒற்றனே !

மகி நடுங்கிடு மாவலிச் சிங்கத்தைப்
புகல டைந்த புழு, விட நாகமாய்
அகந்தை கொள்ளுமென் ஆணவத் தம்பியின்
இகலைத் தூண்டினை இன்கலைத் தீயினால்.

மெய்யன்

இல்லை யில்லை எமக்குக் கலையலாற்
சொல்லு மில்லையுன் சோதர நண்பன்பாற்
செல்லுங் காரியம் சேமக் கலையினால்
வெல்லுங் காரியம் வேறொன்று மில்லையே !

பொய்யர் சொல்லும் புளுகுணிக் கோள்களை
மெய்யென் றேற்று, மிகைபடப் பேசினை ;
ஐய மாவலி அன்புடன் கூறினேன்—
மெய்யன் சொல்லுமுன் மேன்மைக்கென் றெண்ணுவாய்.

நல்ல தூய நடுநிலை யாளரின்
சொல்லைக் கேட்டுச் சுருதியைக் கேட்டெல்லாம்
வல்ல தெய்வத்தை வாழ்த்தி வணங்கியே
வெல்லு மாண்மை விளைந்திட வாழுவாய்.

வேறு நாட்டை விரும்பியம் மக்களைக்
கூறு செய்திடுங் கூற்றெனப் பாய்வதேன்?
ஊறு செய்திட உன்னலை ; நீபெற்ற
பேறு நிற்கப் பெருநலம் பேணுவாய்.

ஊர ழிய உயிர்கள் அழிந்திடப்
பார ழியப் படுகொலைப் பாவத்தாற்
சீர ழியத் திருவழியப் பெரும்
போரி ழைத்தனை பூவுல கெங்குமே.

சீரு யர்ந்தநற் சிந்தனை யாளர்கள்,
பாரு யரப் பெருநலம் பாலிப்பார்.
ஆரு யிர்களை அன்புயிர் என்பவர்,
தீரர் அன்னவ ரேசெய மன்னராம்.
தொல்லு லகிற் சுதந்தர மூச்சினை
வல்லவன் வகுத்தான் வளர் நாட்டிற்கே !
அல்லல் செய்தத னைக்கவர்ந் தாட்களைக்
கொல்லுங் கொற்றவன் கூற்றினுங் கூற்றனே !

ஆளு நாட்டை அறவழியாண்டு நீ
தோளைக் கொண்டு சுதந்தரந் தாங்கியே,
வாளைக் கொண்டு வரும்பகை ஓட்டியே,
நீள மைதி நிலவிட வாழுவாய்....

அருளில் லாமல், அறிவுமில் லாமலே,
தெருளி லாது திரள்படை கொண்டிங்கே,
ஒருவன் ஆசை உலகை இரத்தத்தாற்
பெருகச் செய்திடும் பேய்குணம் வீழ்கவே !

பலருக் கின்பப் பயனுற வாழ்வதே
இலகு நல்லவர் வாழ்வின் இயற்கையாம் ;
சில கொடியர் திமிர்கெண்டு போர்செயக்
கொலை நரகங் குவலய மானதே !

உண்ணுஞ் சோற்றில், உயிர்க்கும் உயிர்ப்பிலே,
எண்ணும் எண்ணில் இயற்றுஞ் செயலிலே,

புண்ணி யத்தைப் பொலிவிப்பர் நல்லவர் ;
கண்ண றுங்கொலை காணுவர் தீயரே.

பஞ்ச பாதகப் பாமரப் பாழ்சின
நெஞ்சை மாற்றி நினைப்பைத் திருத்திடும்
வஞ்ச மற்ற கலையை வளர்க்கவே
அஞ்ச லற்றற மாம்பணி செய்கின்றோம்....

கலையி னாலும் கலைகள் அனைத்திற்குந்
தலைசி றந்தசன் மார்க்கத்தி னாலுமே,
கொலை புலைகுடி கூத்திக் கொடுமையில்
அலை யுலகிற் கமைதியை நல்குவோம்.

தீய ரின்மனந் தீமையைக் காண்பதே ;
நேய ரின்மனம் நேர்மையைக் காணுமே ;
தூய ரின்மனந் தூய்மையைக் காணுமே
பேய ரின்மனம் பேய்நட மாடுமே.
துச்ச மான துடுக்குகள் பேசினை
அச்சத் தாலெமை அஞ்சி வருத்தினை ;
நச்சு வாளுக்கும், நாத்திகக் கோளுக்கும்,
உச்ச வாய்மை உளத்தினர் அஞ்சவோ ?

நாடெ லாமுனை நத்திப் பணியினும்,
ஆடெனப் பணியோம் ; அரி போலவே,
பீடு டைப்பெருந் தன்மையி னாலிங்கே
வீடு பெற்றனம் வீர வுறுதியால்...

பாடும் பாடலும் பத்தியின் பாடலே,
ஆடும் ஆட்டமும் ஆனந்த வாழ்க்கையே,
கூடுங் கூட்டமும் கொள்கை நடத்தவே
தேடுந் தேட்டந் திருவுறு நன்மையே....

வைய கத்திற்கு நன்னெறி வாழ்க்கையும்,
செய்ய சிந்தையுஞ் சீர்பெறுஞ் செய்கையும்
தெய்வ பக்தியுந் திவ்விய யோகமும்
உய்வெ னத்தரும் உண்மைக் கலைஞர்யாம்....

மாவலி

மெய்க ளென்று மினுக்குரை பேசினை
பொய்க ளத்தனை யும்!புரட் டென்னுவேன்,
வெய்ய வாள்வலி வெட்டிப் புதைக்கவே
தெய்வ மென்முன் உடன்வரச் செய்யடா?

பின்னு முன்னும் பிதற்றி யலைகின்றாய்
முன்னி றுத்துன் முதற்பெருந் தெய்வத்தை ;
அன்ன வன்சமர்த் தையென் அணுகுண்டால்
என்ன செய்குவன் என்பதைக் காணுவாய்.

மெய்யன்

விண்வி ளக்கை வெறிப்புயல் ஊதுமோ?
தண்க டலினைச் சங்கிலி கட்டுமோ?
கண்க ருத்தணு காத கடவுளைத்
திண்பு யத்தின் சிறுவலி தீண்டுமோ?

மட்டி ஆணவ மாயக் களிம்பிலே
கட்டித் தங்கக் களையும் ஒளிருமோ?
துட்ட தானவத் துன்பப் பிறவிக்கும்

சுட்டரிய சுயம்பொருள் தோன்றுமோ ?

ஊனுங் கள்ளும் உவட்டுறுங் காமமும்
நானெ னதெனு நாத்தடி வேகமும்,
மோன சாதன முத்தர் உணர்ந்திடும்
ஞான வத்துவை நாடப் பெறுவதோ ?

பெருகுங் காமம் பிறர்மனை யாண்டிடப்
பெருகுஞ் சேனை பிறர்புவி யாண்டிடப்
பெருகும் ஆசை பிறரை யழித்திட,
உருகும் அன்புணர் ஒன்றினைக் காண்பையோ?

செருக்கும் வஞ்சப் பொறாமைச் சிறையிலே,
இருக்கும் உன்னை இருவினைக் கட்டிலே
தருக்கும் உன்னைச் சகச சுதந்தரர்
அருட் கதிரால் அறியறி வெட்டுமோ?

மாவலி

உலக மன்றி உயர் பொரு ளொன்றில்லை ;
கலகமன்றி யோர் காரிய வீறில்லை ;
புலனை மீறிப் பொருளில்லை ; உன்னுளே
இலகு தெய்வ வியல்பினைச் சொல்லடா.

மெய்யன்

என்றெய்வம் உண்மையறி வின்பத் தெய்வம் ;
இதயவெளி யெழுந்துநடம் இயற்றுந் தெய்வம் ;
கன்றைத்தாய் காப்பதுபோற் காதலன்பர்
கடைத்தேறக் காப்பாற்றுங் கருணைத் தெய்வம் ;
ஒன்றாகி அருட்பலவாய் ஒளிருந் தெய்வம் !
ஓதுமறை ஓமென்னும் உயர்ந்த தெய்வம் ;
என்றென்றும் எல்லார்க்கும் இனிய தெய்வம்,
இருந்தபடி யிருந்துலவும் இயற்கைத் தெய்வம்

சூரியனுக் கொளியாகச் சுடருந் தெய்வம்,
தூயவுளக் கண்ணாடி துலக்குந் தெய்வம் ;
பேர்வடிவப் பேதமிலாப் பெரிய தெய்வம்,
பெருகுமத வாதங்கள் பேசாத் தெய்வம் ;
நேராகச் சக்தியினால் நிலவுந் தெய்வம்,
நெஞ்சத்திற் கோயிலுற நிறைந்த தெய்வம்,
ஓராமல் அன்னியத்தை உணருந் தெய்வம் ;
உள்ளத்தில் உள்ளபடி உள்ள தாமே.

தானேதா னாயிருக்குந் தனித்த தெய்வம்
சர்வாத்ம வடிவான சக்தித் தெய்வம்.
நானாகி நீயாகி நடுவு மாகி,
நானாபா வங்களிலும் ஒருமை யாகித்
தேனாகிப் பாலாகித் தீஞ்சா றாகித்
தெவிட்டாது தியானத்தி லினிக்குந் தெய்வம் ;
மோனத்தில் உணர்கின்ற முழுமை யின்பம்
மூலசக்தி யாகவொளிர் முதல்வ னாமே.

எள்ளினில் எண்ணெய் பாலினில் வெண்ணெய்
என்ன நிறைந்தது வாம்
உள்ளமும் புறமும் உணர்வுறு கனலாம்
உள்ளப் பொருளது வாம்,
ஒள்ளிய தூயர் உணர்ந்தனர் உள்ளே
ஒருமைப் பொது அறிவை
அள்ளி யளிப்போம் ஆருயிர் வாழ்க்கை
ஆனந்த மாகிடவே.

*கடவுள் என்பது மனங்கடந் துள்ளே கனலும் சுத்தாத்மா
உடலுயிர் மனதிற் கப்பாற் சென்றே உள்ளந் தொட்டுணர்வோம்
கட புட வென்னும் கட்சிகளின்றிக் கடமை புரிந்திடுவோம்
மடமை வறுமை யடிமைத் துயர்கள் வாரா வகை யிதுவே !*

*ஒன்றே கடவுள் ஒன்றே வான்சூழ் உலகாலய மாமே,
ஒன்றே உள்ளம் ஒன்றே யான்மா ஒன்றே தவ யோகம்
ஒன்றே சமயம் உதயக்கதிர்போல் உள்ளன் புணர்வதுவே
நன்றே இதனை நம்பி நடந்தே ஞாலம் வாழியவே !*

மாவலி

*இருக்குது தெய்வம் என்றாய் என்னிலும் வலியன் என்றாய்
உருக்கிய செம்பு போலென் உதரக்கண் உமிழு கின்ற
நெருப்பின்முன் அதனைச் சற்றே நிறுத்தவு மாட்டாய்; வீணே
உருக்கொளாத்தெய்வமென்றாய்உடனதைச்சோதிப்பேனே*

*அடியவர் தம்மைக் காக்கும் ஆற்றல்கொள் இறைவன் என்றாய்
இடியினுங் கொடிய தாமென் பீரங்கிக் கெதிரே உன்னை
வெடிபட நுறுக்கு கின்றென்; வேந்தன் யான்; இறைவன் உன்னை
அடிபடா தின்று காத்தால், அதிசயம் அறிகு வேனே !*

மெய்யன்

*புலன்களைக் கடந்த தெய்வப் பொருளுள துண்மை யென்னில்,
இலகுயிர்க் குயிரஃ தென்னில், இரக்கமே உருவ மென்னில்,
அலவிலா விளையாட் டாலே ஐந்தொழில் புரியு மென்னில்,
விலகுக துன்ப மின்று விமலன்செய் யருளி னாலே !.....*

*மெய்யனிவ் வகைது தித்து, மெய்மறந் திருந்தான்; போகன்
பையப்பின் சென்று, தியானம் பண்ணிமுன் பரிந்து வந்தான்;
துய்யனை நினைத்துச் சக்தி, "சுத்தஓம் சக்தி" யென்றாள்,
வெய்யவன் "சுடுக" வென்று வெய்யரை யேவி னானே !*

சக்தி

*தடுத்தெதிர் நின்று சக்தி, "தந்தையே விந்தையான
கொடுமைசெய் திடத்து ணிந்தாய் குடிவெறி மயக்கத் தாலே;
கெடுகநின் புன்மை; வெம்மை; கேடுறச் சுடுவா யென்னிற்
சுடுசுடு என்னை" யென்று துணிந்துமார் காட்டி நின்றாள்....*

சுந்தரி

*படபடக் கின்றாய்; சொன்ன பகுத்தறி வனைத்தும் அன்று
கடுவனுக் கிதமு ரைத்த புட்களின் கதையே போலும் !
நடுவுள தெய்வ முண்டேல் நம்பினோர் கெடார்நீ யென்னைச்
சுடுமுனென் றாங்கு நின்றாள் சுந்தரி துணிந்த நெஞ்சாள்..*

எல்லாரும்

*திருந்துநல் லன்ப ரெல்லாந் "தெய்வமே துணைசெய்" யென்று
மருந்துகெட் டித்து நிற்கும் பீரங்கி வாயின் முன்னே
வருந்துவோம், அறத்தைக் காப்போம்வாய்மைக்கே உயிரைநல்கி
இருந்துநற் பதவி சேர்வோம் ; என்றெதிர் நின்றா ரம்மா !*

போக முனிவன்

*அன்பறந் தூய்மை, வாய்மை, அருளுடன் அடைத லாகும்
இன்பமெய்க் கடவுளுண்டென் இதயத்தில் அதுவே நின்று,
துன்பமே தொழிலாய்ச் செய்யுந் துட்டரைக் கட்டு கென்றே
செம்பொரு ளறிந்த போகன் மந்திரஞ் செபித்தா னாங்கே.*

மாவலி

செல்வியைக் கண்டான் ; வீர சுந்தரி செய்கை கண்டான் ;
அல்லலுக் கஞ்சா நெஞ்சின் அன்பரைக் கண்டான்; ஆங்கே
சொல்லொணாச் சக்தியொன்று துலங்கிட வுணர்ந்தான்;ஊணன்
கல்லென நின்றான்; ஆங்கோர் கதிரொளி வீசக் கண்டான்....

"சுத்தஓம் சக்தி" யென்றே தோத்திரம் பாடி நிற்கும்,
பத்தரைக் காக்க வேண்டிப் பகவனே அருள்செய் தானோ?
சுத்தனின் யோகசக்தி தொண்டர்பால் வந்த தேயோ....
அத்தனை அரக்கர் தாமும் ஆற்றலற் றயர்ந்து விட்டார்...
பேய்மனப் பித்தர், கையாற் பீரங்கி தொடவே யொண்ணார்;
வாய்திறந் தியம்ப வொண்ணார்;வன்கரம் உயர்த்த வொண்ணார்
தீய்விழி காண வொண்ணார்; திகைத்தயர்ந் தாங்கே மண்ணில்
ஓய்ந்து வீழ்ந் துறங்கி னார்கள்; ஓவிதென் வியப்பே யம்மா !

சுந்தரி யந்த வேளை, சுடுகரு விகளை யெல்லாம்
தந்திர மாகத் தூக்கித் தாவிடும் ஆற்றில் ஆழ்த்தி,
அந்தவா ளரக்கர் தம்மை விசைவண்டி யதனில் ஏற்றிச்
சொந்தமா ளிகையிற் கொண்டு "தூங்குமின்" எனவி டுத்தாள்...

பலங்கொண்ட பகையரக்கர் பயங்கர வெறியைக் கண்டு
நலங்கெடு தீதைக் கண்டு நடுங்கிய சங்கத்திற்குக்
கலங்கிய கவலை தீர்க்கக் கடவுளைக் கூவி மெய்யன்
இலங்குணர் போகனோடும் இவ்வகை முறையிட்டானே 424

21. கவலை தீர்த்த படலம்

எந்தெந்த வேளை என்னென்ன வருமோ
எவரறிவார் வருங்காலம் ?
அந்ததந்தவேளை வரும் இடர் நீக்கும்
ஆற்றலுன் னருளெனக் கண்டேன்
அந்தமோ டாதி யற்றவா நீ என்
ஆர்வத்தை யளித்திடா யெனினும்
சிந்தை யுன்னிடமே வைத்தனன் உனது
சித்தமே யாகுக சிவமே....

ஏதும் அறியேன் எளியனேன் எத்துக் கடையாம் உலகினிலே
சூதும்வாதும்பொய்க்கோளும் சூழ்ச்சிப்புயலும்பார்த்தலுத்தேன்
யாதுவரினும் உன்னிச்சை யென்றே நம்பி யுன்பாதப்
போது பற்றி யெப்போதும் பொறுமையாகப் போற்றுவனே

நன்றும் தீதும் உன்னிச்சை நானே துன்னை யல்லாதே
அன்றும்இன்றும் உன்னடியேன் ஆண்டா யென்னை யேன்றருளே
ஒன்றும் பேசா திருப்பாயேல் ஒகோ கருணை தான் என்னே
மன்றுள் ஆடு மணிவிளக்கே மக்கள் உய்ய வழிதுலக்காய்

தேவா நின்னைச் சரணடைந்தேன் தேடித் தேடி திரிந்தலுத்தேன்
ஆவா நின்னை யாரறிவார் அறிவே அன்பே அருளமுதே
பூவில் வேறே புகலில்லேன் புனிதா இனிதே போந்தென்னுள்
சாவா நிலையைத் தந்தருளாய் சத்தும் சித்தும் ஆனவனே

அலைகடலாகி வான்சுடராய் அருவியூற்றாய்த் தவம் வளரும்
மலை கானாகி மலராகி வளர் பயிராகி உயிராகிக்
கலையாய்க் கலையின் அழகாகிக் கண்ணாய் கண்ணிற்
காண்பானாய்
நிலையாய் அலையா நித்தியமாய் நிலவும் பலவாம் ஒருமயமே

உயிரிற் கலந்த உணர்வொன்றே உள்ளங் கலந்த துடிப்பொன்றே
பயிரிற் கலந்த பாசொன்றே பாலிற் கலந்த சுவை யொன்றே
வயிறிற் கலந்த பசி யொன்றே வாழ்விற் கலந்த சிவமொன்றே
துயரிற் கலவாச் சுகமொன்றே சுத்த சக்திச் சிவமதுவே

உலகக் கோவில் ஒளியாகி ஒளியிற் காணும் உருவாகி
பலபண் பாட்டில் ஒன்றாகிப் பண்ணுக்குள்ளே இசையாகி
கலகச் சாதி மதபேதக் கலக்க மில்லாத் தெளிவாகி
இலகும் அறிவுக் கறிவாகும் இதயத் துதயக் கதிரோனே.

உன்னை நம்பி நானுள்ளேன் உன்னடியிற் பாடுகிறேன்
முன்னைப் பின்னை யானறியேன் முதல்வா புதல்வன் பாலிரங்கி
அன்னை யப்பன் போலுதவி அன்பர் பலரைத் துணையனுப்பி
என்னை யாண்டுன் னிச்சைக்கே இதயங் குளிர வழி நடத்தாய்.

பந்தமற்ற காற்றைப்போல் பாபமற்ற வாழ்வைப்போல்
சிந்தை யற்ற மனமே போல் சிவங் கலந்த சீவன் போல்
தந்தையேயென் னுயிரிங்கே தடையில்லாது முன்னேறி
வந்த வினையில் வெற்றிபெற வழங்காய் அருளின் வல்லமையே

வித்தாய் வேராய் முளையாகி விரிபச் சிலையாய் மலராகி
சத்தாய்க் காயாய்க் கனியாகி சாறாய்ச் சாற்றின் சுவையாகி
ஒத்துள்ளினிக்கும் உயிரோனே ஒன்றே பலவாம் உலகோனே
எத்தாலுன்னைப் புகழ்வேன்யான் ஏழை யாதும் அறியேனே.

பரனே சிவனே பரம்பரனே பரமாத்மாவே பரம்பொருளே
சிரமே சிகரச் சோதியனே சித்தம் கலந்தே தித்திக்கும்
அரனே குகனே அரியரனே அன்பர்க் கருளும் பெருமானே
வரனே உன்னைச் சரண்புகுந்தேன் வாழவைக்கும் பெருமாளே.

ஏமாற்றங்கள் எத்தனையே எத்தர் வஞ்சம் எத்தனையே
மாமாலங்கள் எத்தனையே மயக்கும் உலக வாழ்வினிலே
கோமானே யென் குறையறிவாய்
குன்றா நிறைவே யுனை யடைந்தேன்
போமா றறியேன் பொய் வினையேன்
பொல்லாக் கவலை தீர்த்தருளே
பொல்லாக் கொள்ளை கள்ளர்கள்
பொல்லாங்குரைக்கும் புல்லர்கள்
நல்லார் போலே தீமைசெயும் நன்றி கெட்ட கயவர்கள்
தொல்லை செய்யக் காண்பாயோ தூயா நேயாதுணையில்லேன்
தில்லையப்பா கைகொடுத்தே தீராக் கவலை தீர்த்தருளே.

யாரிங் கென்னை யறிவாரே யாரென் களைகண் ஆவாரே
யாரென் உறவும் சுற்றமும் எவரை நம்பி யிருப்பதிங்கே
பாரில் ஏழை படுந்துயரைப் பார்த்தும் பரிவற்றிருப்பாயோ
காரார் கருணைக் கடலே என் கவலை தீர்த்துக் காத்தருளே.

ஓடுங்கால வெள்ளத்தில் ஓடம்போல நான் சென்றேன்
ஏடும் எழுத்தும் கண்டறியான் இறைவன் எனது படகோட்டி
நாடும் பொருளும் அவனருளே நலந் தீதெல்லாம் அவனிச்சை
ஆடும் பெருமான் அடியிணைக்கே அன்பனாக வாழ்ந்தேனே.

மறைகடந் தெழுந்த மந்திரமே
மனங்கடந் தெழுந்த நல்லுணர்வே
உரைகடந் தெழுந்த வுண்மையனே
ஊன்கடந் தெழுந்த நல்லுறவே
கரைகடந் தெழுந்த தென் காதல்

கடல் கடந் தெழுந்த தென்ஆர்வம்
திரைகடந் தெழுந்த பெருந்துறையே
திருவருள் எழுந்தெனைக் காவாயே

பொறிபுல னான கூட்டினிலே புகுந்த மனதாம் கிள்ளையினை
அறிவை மயக்கித் தொத்தடிமை யாக்கும் இருளைப் போக்கிடவே
இறைவா வருவாய் குருவாக இதயந் தொட்டுக் கலந்திடவே
நிறைவாய் நீயே நானாக நிகரில்லாத பரம்பொருளே.

இனித்த முக்கனிகளைப் பிழிந்தே இனமலர்த் தேனை வளாவிப்
பனங்கற்கண்டையுந் தூவிப் பாலுடன் பதமுறக் காய்ச்சி
கனமுறக் கடலையும் கூட்டிக் கட்டிசெய் சுவையினும் இனியோய்
மனமுற வுனைச்சரண்புகுந்தேன்மனத்தினில்இனித்திடவருவாய்!

உலகிற் பட்ட துன்பமெல்லாம் உள்ளம் உருகப்பாடிநிதம்
கலகமற்ற மௌனத்திற் கலந்து கடமை யாற்றுகின்றேன்
புலனை மனதிற் புகவிடுத்துப் புந்தியுள்ளம் புகுந்திடவே
நிலவும் தூய கடவுளையே நினைந்துணரக் கற்றேனே.
சக்திச் சுடரே ஓம் வணக்கம் சாந்தப் பொலிவே ஓம் வணக்கம்
முக்திக் கனலே ஓம் வணக்கம் மூலப் பொருளே ஓம் வணக்கம்
சுத்தப் பொருளே ஓம் வணக்கம் சுகநற் கனியே ஓம் வணக்கம்
நித்தா நிமலா ஓம் வணக்கம் நெஞ்சத் திறைவா ஓம் வணக்கம்

சுத்தன் குரல்

பித்தர் கூத்தும் சிலகாலம் பேயர் கொடுமை சிலகாலம்
ஒத்துள்ளன்பு செய்வீரே ஓடிப் போகும் தீவினையே
சுத்த சக்தி துணையுண்டு தொண்டர்க் கென்றும் ஜயமுண்டு
சக்திக் குள்ளே பேசுகிறேன் சமயோகத்தின் சாதனமே.

22. மகா முனிப் படலம்

சத்தியன்

திருந்திய ஒழுக்கமும் சிறந்த வாய்மையும்
பொருந்திய தூயவன் புகலக் கேட்டதும்
வருந்திய வருத்தங்கள், மாறி யன்பர்கள்
பெருந்திரு வருள்வரப் பெரிதுந் தியானித்தார்.

ஆயினும் அருமறை யறிந்த போகனே,
பேயினும் கொடியவர் பிறிதும் வந்துளே
தீயினை மூட்டுவர், சிறையிற் கொல்லுவார்
தாயரின் மானமுந் தவிக்கச் செய்வரே.

வெருவுறும் பகைவரை வென்றித் தீவிலே,
தருமமே தழைத்திடத் தக்க சாந்தமாம்
ஒருவழி அருளினால் உதிக்க லாகுமோ?
திருவிலி அரக்கருந் திருந்தி வாழ்வரோ?

போகன்

வந்தது வருக ; நம் வாய்மை வெல்லுக !
முந்துல கிலகிய முதன்மை வீரரின்
சிந்தனைக் கின்னிய செய்கை செய்குவோம் ;
தந்திரம் உள்ளது ; தருமம் வாழுமே.
தீரன் மஜனியும், திண்கரி பால்டியும்
முன்னே செய்ததை இன்னே செய்வமே ;
ஆத்திரி யாவின் அடிமைநா டாகிய
விண்பொரும் இதாலியா விடுதலை பெறவே

கண்பொரும் சுதந்தரங் கதிர்விட் டொளிரவே,
எழுந்தான் மஜினி இளந்திருவுடனே...
இளம் இதாலியா எனும்பெருங் கழகம்
கண்டான் கொள்கை கனல்பெற வமைத்தான்
ஓய்ச்சலில் லாது பேச்சும் எழுத்தும்
செயலும் சிறையும் தியாகப் பொறுமையும்
புன்னகை யுடனே பொதுநலப் பணியுமாய்
வாழ்ந்தான் வாழிய வரம்பெறு வீரனே !
நாடு கடந்து நலிந்தும் மஜினி
சொந்த நாட்டின் சுதந்தரங் காத்தான்.
கரிபால் டியெனுங் கலங்கா வீரன்,
மறைந்துங் கரந்தும் மக்களை ஊக்கிப்
படைகளைத் திரட்டிப் பகைவரைப் பொருது,
விடுதலைப் போரை வியனுறச் செய்தான்.
சேனையும் ஒற்றரும் சிறையும் இடரும்
நலித்த ரஷ்ஷிய நாட்டை ஜாரின்
கொடுங்கோலி னின்று விடுதலை செய்யவே,
மார்க்ஸின் பொதுமை வழியைக் கண்டே
ஏழைக் கிரங்கும் இலெனின் வீரன்,
செல்வர் கொடுமைச் செருக்கைத் தகர்த்து,
நாட்டு மக்களை நடுக்கிய குலத்தை
வீட்டுட னொழித்து விடுதலை நாட்டி
உலகம் உலகோர் உடமையென் றானே !

வீர விளக்கு

பாரத நாட்டு வீர விளக்கு
பிறவித் தலைவன் பெருந்தகைப் புலவன்
வரக நேரி சுப்பிரமணியன்
அஞ்சாச் சிங்கம் ஆள்காட்டி விரலை
அசைத்தால் வருவார் ஆயிரம் வீரர்
குரலை எடுத்தால் கோவிந்த சிங்கர்
பாய்ந்து வருவார் - பணிந்து நடப்பார்.
பேச்சுமூச் செல்லாம் பெருஞ்செய லான
முனிவன் இனிய முத்தமிழ்ச் செல்வன்
கம்பன் உள்ளமும் வள்ளுவர் கருத்தும்
எமர்சன் அறிவும் இதாலிய மஜினியின்
வீறும் கொண்ட வீரத் துடியோன்.
தேசாவேசத் தீப்பொரி பறக்கும்
கனல்விழி கொண்டான் ; கார்வரை மேனியன்
இரும்புத் தசையும் கரும்புச் சொல்லும்
அச்சம் போக்கும் ஆண்மையும் கேண்மையும்
மாண்மையும் உடைய மாசிலா மனத்தான்.
பாரத நாடு படுதுயர்கண்டு
விடுதலைக் கனலை வெடித்தெழத் தூண்டினான்.
பாரதி பாட்டின் பண்பாடவனே
சிதம்பரக் குரலின் செயல்வீ றவனே
வீரத்தீயின் வெடிக்கனலவனே
அல்லலை நகைக்கும் அறிவொளியவனே
முண்டிச் சமர்செய் தொண்டர் தலைவன்
தியாக வேள்வியின் சீரிய ஆகுதி
பாரிஸ்டரான பட்டம் வெறுத்து
லண்டனி லேகளங் கண்டு சாவர்க்கர்
என்னும் பாரத இரத்தின வீரனின்
வலக்கை யாக வாள்பிடித் தெழுந்து
மவுல்வி யாக மாறு வேடத்துடன்

*புதுவையிற் புகுந்து புரட்சி வேகத்தைத்
தூண்டி இந்திய சுதந்தர வேள்வியிற்
பலிதான மான புலியவன் வாழ்க !
மகாத்துமா காந்தியின் மாசறு தோழனாய்
சத்தியாக்கிரகச் சாந்தப் படையிலும்
முன்னணி வகித்த முனிவரன் எம்மான்
செய்தவத்தாலே தேசம் வென்றதே.
சேரமா தேவியில் வீரரைப் பயிற்றக்
குருகுலம் அமைத்தான் குப்பென ஓர்நாள்
பாபனாசத்திற் பாய்ந்து மறைந்தான்
பாரத சக்தியைப் படித்துச் சுவைத்துப்
பாருக் கறிமுகப் படுத்திய பண்பன்
இந்தவுள் ளத்தில் என்றும் விளங்கும்
சுத்தானந்தத் தோழன்வா ழியவே.
அத்தகை வீரர்போல் அசுரக் கொடுமையை
எதிர்ப்போம், உயிரை ஈவோம் என்றே
சுந்தரி சொல்லவே, துணிந்த சக்தியும்
"உயிர்பெரி தன்றே உரிமையே பெரிதாம் ;
கோடி யிடர்கள் குறுக்கே நின்று
தடுக்கினும் அருட்பணி விடுக்கிலோம் ; எந்தை
உணர்ந்து திருந்தும் உண்மை வழியில்
இயன்ற தெல்லாம் இயற்றித் தானவர்
தீமை தீரப் பூமி நலம்பெற
இரத்தம் சிந்துவோம்" என்றனள் ஆங்கே....*

போக முனிவன்

*போக முனிவன் பொறுமையோ டெழுந்து,
மாவலி நாட்டில் மனவலி யாலே
அறத்தை நாட்டும் ஆர்வங் கொண்டீர்,
முன்னொரு காலம் அன்னியத் தானவர்
திருமிகு சீகரத் தீவினைப் பற்றி
அசுரக் கொடுமை அளவில செய்தார்.
சிவபுண் ணியத்திற் சிறந்த நாட்டிலே
ஊனுங் கள்ளும் உயிர்க்கொலைப் பழியும்
போக சாலையும் பொருட்பெண் மாயமும்
பெருகச் செய்து, பேய்க்கூத் தடித்தார்.
வளமெலாம் சுரண்டி வறுமையே வளர்த்தார்,
கடுவரி விதித்தார் ; கொடுவரி போன்றே
சுதந்தர வீரரைக் கதம்பெறக் கொன்றார்.
தேச மெல்லாம் சிறையெனச் செய்தார்.
ஏனென் றவரை எமனிட மனுப்பினார் ;
நாடென் றவரை வாட நலித்தார்.
கையும் வாயுங் கட்டிடச் சட்டம்
விதித்து மக்களை வதைத்தனர் அரக்கர்.
வாயைத் திறக்க வகையிலை யேனும்,
உரிமைக் கனலும் உணர்ச்சிப் புயலும்
எரிமலைக் கொதிப்பும் ஏறித் துடிக்கவே
தைரியப் படுத்தும் தலைவனும் எழுந்தான்.
எழுந்தான் மகாமுனி என்னும் பெரியோன் ;
ஏழைக் குடிலில் எளியவர் ஈன்ற
திருவுடைச் செல்வன், சிறிய வயதிலே
கலையிலுங் கவியிலும் புலமை பெற்றோன்,
ஒன்பது வயதிலே யோகம் பயின்றோன்,
பதினாறு வயதிற் பழுதறத் துறந்து,
நிட்டை கூடி நிருவி கற்ப*

சமாதி யெய்திச் சாட்சாத் கரித்த
பரமாத்ம ஞானம் பாவாய் அருளி,
உலகிற் கீந்து பலபுகழ் பெற்றோன் ;
உலகெலாங் கோயிலாய் உயிர்த்தொகை கடவுளாய்
நிலவிடக் கண்டு நலம்பல செய்தான்
அருட்பணி வீரன் ; அஞ்சா நெஞ்சன்,
ஆத்தும சக்தியின் அன்பூற்றானான்,
எண்ணிய வினையைத் திண்ணமாய் முடிப்போன் ;
சீகரந் தன்னைச் சீர்தி ருத்தவே
குருகுலம் அமைத்துக் குமரர் குமரியர்
கலையும் வீரமும் கடவு ளறிவும்,
யோக சக்தியும் ஒருங்கே யடையும்
சாதனந் தந்து, தளர்வற வுழைத்தான்....
"பிரம சரியமே பெருந்திற லளிக்கும்,
பெருந்திற லாலே பெறுவோம் விடுதலை"
என்று சீகர இளைஞரை ஊக்கிய
மகாமுனி தன்னை வஞ்சக ஒற்றர்,
"புரட்சியைத் தூண்டினை புரட்டுகள் பேசினை,
தானவர் வகுத்த சட்டம் மீறினை"
என்றே தாக்கி, இழிவு படுத்திக்
குருகுலத் திற்கும் கொள்ளியை வைத்தார்.
வகுப்புவா தத்தை வளர்த்து நாட்டைப்
பிரித்தார் பழமறை எரித்தார் கொடியர்.
அஞ்சா மாமுனி அரக்கர் கொடுமையைப்
பலரும் அறியப் பண்புடன் பேசியும்
உருக்கமாய் எழுதியும், ஊர்விழித் தெழுந்தே
"எங்கள் சுதேசம் எமக்கே உரிமை,
தானவர் கொடுமையைத் தாங்கோம் இனிமேல்
பஞ்சமா பாதகப் படர்களை ஒழிப்போம் ;
கள்ஊன் அருந்தோம், கற்பை அழியோம்,
நாட்டுப் பொருளையே நாட்டார் கொள்வோம்,
விதேசப் பொருளை விலக்குவோம் ! எங்கள்
பொருளைக் காப்போம் அருளைக் காப்போம்....
உயிரைக் கொடுத்தும் உரிமை பெறுவோம்....
வஞ்சக் கடைகளை மருங்கெலாம் விரித்தே
மோசடி யாகக் காசடிக் கும்பலை
வீழ்த்துவோம்" என்றே வீரன் எழுந்து,
பணிமுறை வகுத்துத் துணிவுறக் கிளர்ந்தான் !
தொண்டரை அரக்கர் துன்பச் சிறையில்
அடைத்தார்; தலைவனை அடக்கு முறையால்
அடக்கிட முயன்றார் ; அவலமே யானார்...
இடர்களே உரமாய்ப் படர்ந்தது நலமே.
சீகர இயக்கம் தேசந் தாண்டி
உலகெலாம் பரவி, உள்ளன் படைந்து,
தானவர் கொடுமையைத் தமுக்கடித் துரைக்கவே
உலகெலாந் தொண்டர் உதவிகள் பெற்றார் ;
மாமுனி செய்கையை மக்கள் புகழ்ந்தார் ;
சீகரர் அனைவரும் சேர்ந்தொரு குலமாய்த்
தானவர் ஊழியந் தாழ்வென விடுத்தார் ;
படையிற் சேரார் ; பயமு றுத்தினும்
அஞ்சார், யாரும் அரக்கரை வணங்கார்.
பெண்டிர் இணங்கார் ; பிரம சரியம்
கொண்டெல் லாரும் கொடுமை ஒழியவே
பொதுநலம் புரிந்தார், போகசா லைகளைப்
பொட்ட லடித்துப் புற்றரை செய்தார் ;

விலைமா தர்களைக் குலமாத ராக்கி
விடுதிக ளெல்லாம் வீடுக ளாக்கிப்
பெண்களை மிகவும் பெருமை செய்தார்.
கொலையூண் உண்பதும் கொடுப்பதும் வெறுத்தார்.
மதியை மயக்கும் மதுவை யொழித்துக்
கட்கடை பக்தி கானமந் திரமாய்த்
தெய்வ நாமமே செழிக்கச் செய்தார்.
அன்னியப் பொருள்களை அடிமைத் தனமென
ஒதுக்கித் தாமே உழைத்துப் பிழைத்தார்.
நாட்டுப் பொருளை நாட்டார் துய்த்தார்.
கோயில்க ளெல்லாம் குருகுலஞ் செய்தார்.
நாட்டிற் குரிய நற்கலைப் பண்பை
உயிரெனப் போற்றி உண்மைக் கவிகளை,
நாடு வாழும் பாட லியற்றி
வீடு தோறும் பாடிடச் செய்தார்....
கலைக்கோட் டத்திற் கள்ளர் புகாது
கவிகளைத் தாமே கண்ணெனக் காத்தார்.
வழக்குமன் றங்களை விலக்கிடச் செய்தார்.
துரோகக் கும்பலைத் தூவென வெறுத்தார் ;
சுதேசியைச் சுதேசி தோழமை பூண்டு,
சுயநல மின்றிப் பொதுநலங் காக்க
ஊக்கினார் மாமுனி ஊட்டிய திறனால் !....
இனித்தம தமுல்கள் இயலா வெனவே,
தேடுவா ரற்ற திருட்டு முரடர்,
ஒன்று சேர்ந்து நின்ற நாட்டை
வணக்க முயன்று வலியிலா தொழிந்தார்....
மாமுனி நாட்டை மறுபடி பற்றிச்
சீகர நீதியைத் திறமையாய் நாட்டி,
வீரமும் கலையும் விதவிதத் தொழில்களும்
வளரச் செய்து, வஞ்சத் தானவர்
கிட்ட வராது சட்டமுஞ் செய்தான்.
அத்தகை மாமுனி ஆற்றிய பணியே
இத்ததி நாமும் இயற்றுத லாமே !

சக்தி

இதுவே நல்வழி... இயற்றுவோம் எழுமின்
ஆடுவோர் பாடுவோர் அனைவரும் கூடி
சமயோக வாழ்வில் அமைவீர் நன்றே.
ஊர்தொறும் நாடொறும் உளந்தொறும் ஊறிச்
சமயோக நேயந் தழைத்திடச் செய்மின்.
போகந் தவிர்மின் ! போதை தவிர்மின்
பெண்ணும் ஆணும் பிரம சரியம்
காத்துக் காமக் கசடரைத் திருத்துமின்....
பெண்கள் ஆண்களைப் பிழையறச் செய்மின்,
அரக்கர் நம்மை அடக்கி ஒறுக்கினும்
உறுதிகொண் டின்னும் உண்மைக் குழைப்போம்...
உடலினும் உயிரினும் உண்மையே பெரிதாம்.
சிறையிடர் வருக... சிரிப்போம் இன்னலை..
பீரங்கி முன்னும் பேசுவோம் உண்மை..
சுத்த யோகி சுதந்தர மளிப்பான்...
“தைரியம்” என்று சக்திவீ றிடவே
ஆன்ம நேயர் அருட்பணிக் கெழுந்தார்...
ஊர்ஊ ராக உத்தமர் சென்றே
குறித்த பணியைக் குறித்தவா றியற்றி
வேக மாக வெற்றிகண் டாரே !

ஆணவத் தம்பியின் ஆதர வாலே
மேலும் மேலும் வெற்றியெய் தினரே !

23. குண்டலகேசிப் படலம்

காலையில் மாவலி கடுகடுத் தெழுந்தே,
சுதந்தரி யான சுந்தரி தன்னை
வெட்டிப் புதைக்க வெறியுடன் சென்றான்.
அத்ததி வெள்ளி அவனை மறித்தே,
"பழிக்குப் பழிவரும் பழங்கதை யான
குண்டல கேசிபோற் கொலை கொலையாகும்"
என்றலும் "சொல்லதை" என்னமா வலியும்
ஐம்பெருங் காப்பியம் அதனுள் ஒன்றாம்
அணியழ கொளிரும் அகலக் கவியாம்
அதனை அரக்கனும் அமர்ந்து கேட்கச்
சொன்னான் இளந்தமிழ்ச் சொல்லணி யாலே ;
சீர்த்தி யோங்குந் திருநக ரதிலே,
கல்வியும் வாணிகச் செல்வமுஞ் செழித்து
வாழ்ந்தான், இசைபெறு வாணிக மணியே.
அன்னவன் பெற்ற மின்னிடை யன்னம்,
மதிவளர் முகத்தாள் ; மலர்தரு விழியாள் ;
அமுதம் பொழியும் குமுத வாயாள் ;
புயலும் புகையும் போலச் சுருண்ட
கூந்தல் அழகி குண்டல கேசி
என்னும் பத்திரை இன்னிய பதுமினி
சித்திரத் தெழுதொணாத் திருவுடை மாதே !
பருவ மடைந்த திருமா தொருநாள்
கொஞ்சுங் கிளிபோல் கூவுங் குயில்போல்
தோகை மயில்போல் தோழிய ருடனே
மாடத் தின்மேல் ஆடிநின் றாளே,
அத்ததி தெருவில் அரசன் காவலர்
திருட னொருவனைச் சிறைப்பிடித் தேகினர்.
பார்த்தாள் பெண்மணி ; பதைபதைப் படைந்தாள் ;
"எழிலார் வாலிபன், இளந்திரு வுடையான் ;
என்மனம் விரும்பு மன்மதன் இவனே !
இவனோ கள்வன் ? இவனென் காதலன்!"
என்று திகைத்து நின்றாள் பாவை,
"காளன்" என்னும் காளையக் கள்வன் ;
அரசருக் கினிய அமைச்சன் புதல்வன் ;
புத்த சமயம் புகுந்து பயின்றும்
அடங்கா மனத்தால் அறமல செய்தான்.
சிறையிட் டிவனைச் சிரம்வாங் கிடவே
வேந்தன் பணித்தான் ; வினைப்பய னென்னே !
கோவின் காவலர் கொண்டுசென் றாரே,
காத லாலே கலங்கிய நங்கை
உடலம் வெளுத்தாள் ; உள்ளஞ் சோர்ந்தாள் ;
நுவலமாட் டாத நோய்கொண் டயர்ந்தாள்.
கண்ணைக் கவர்ந்த கள்வனைத் தவிர
வேறு நினைப்பெலாம் வீணென விடுத்தாள்;
செல்வ வாலிபர் சொல்லையும் வெறுத்தாள் ;
காதலன் விடுதலை காண வேண்டிப்
போதி நாதனைப் பூசனை செய்தாள்.
பெற்றார் திருமணம் பேசும் போதெலாம்,
"மனத்திற் கிசைந்த மணாளன் ஒருவனே ;
அவனை யன்றி யெவனையும் பாரேன்"

என்றுதன் உள்ளம் நன்றுரைத் தாளே.
மந்திரி முயன்றான் ; மாசறு தந்தையும்
அரசனை வேண்டினான். ஆண்டவன் கருணையால்
காளன் விடுதலை கண்டான் ; கண்டு,
கன்னி மகிழ்ந்தாள், கடிமணம் புரிந்தாள் !
செல்வம் பெருகிய செட்டி மகிழ்ந்தே
"எனதிளஞ் செல்வர் இனிதுவாழ்" கென்றே
இல்லந் தந்தான்; செல்வந் தந்தான் ;
கவலை யற்றுக் காதலர் நாளும்
புதுப்புதுப் போகம் புசித்தனர் ஆங்கே !
உலகை மறந்தார் ; உடலுக் கினிய
சுகமே நினைந்து, சுதியுடன் இசைபோல்,
இருவரும் அன்பால் ஒருவரே யானார் ;
கணமள வேனும் இணைபிரி யாமல்
கரையிலாக் காமக் கடல்குளித் தாரே.
துய்த்துக் காமந் துடைப்பொ மென்னல்
அனலை நெய்யால் அணைப்பது போலாம்.
நினைவறப் புணர்ந்ததை நீக்குவோ மென்பார்,
புனலாற் புனலின் போக்கணைப் பவரே !
வேல்விழித் தாக்கத் தோல்வியுற் றிணங்கிக்
காமத் தீயில் வேமிம் மாந்தர்
எத்தனை போகம் துய்க்கினு மென்னே ?
அவர்நுக ரின்பம் அரைநொடி யின்பமே !
நில்லா யாக்கை நிகரவே, யதன்பால்
ஊறுங் காமமும் வேறுபா டுறுமே !
மாந்தர் ஆசை மண்டல மதனில்
விருப்பும் வெறுப்பும், விழைவும் சோர்வும்,
இனிப்புங் கசப்பும், எரிப்புங் குளிரும்
அலைகளைப் போலே ஆடிப் புரளும் ;
இன்றுநே சித்தவர் இன்னொரு நாளே
கொடும்பகை கொதிக்குங் கூற்றுமா வாரே.
காதலும் பொறாமையும் கலந்த நாகன்
என்னுஞ் செல்வன் இயற்றிய சூதால்
கேசியுங் காளனு நேசித் திருந்த
வாழ்விற் கலக்கம் வந்ததும் விந்தையோ?
கூடலே யுவந்து நீடிய காதல்,
கூடல் சுருங்கி ஊடல் பெருகவே,
ஊடலி னூடே உரைகள் வளரவே,
உரைக ளுடனே குறைகள் கூறவே,
பேச்சுத் தடிக்கவே, பெண்ணணங் கொருநாள்,
"ஒழுக்க மென்னும் உயர்நல முடைய
செல்வன் அருமைச் செல்வி, யானே !
நீயோ, ஒழுக்க நிலைகெட் டலைந்து
கடுஞ்சிறை வருந்திய கள்வன்" என்றாள்,
"நானுன் கணவன், நீயென் மனைவி ;
என்னையா கள்வன் என்றனை பெண்ணே?
பாதகி, உன்னைப் பழிவாங் குகிறேன்"
என்றுட் சினத்தால் எரிமனக் காளன்,
போலிச் சிரிப்பாற் பொழுதைப் போக்கிக்
காலம் பார்த்துக் கண்விழித் தானே.
உட்சினங் கொண்ட உறவெத் தனைநாள்?
உதட்டு நேயமும் உட்சின முறுவலும்
புழுவுளே துளைத்த பழமெனப் போமே !
காளன் ஒருநாள், "கனியிளம் பாவாய்,
செல்வச் சீமான் செல்விநீ ; யின்றுன்

அணிமணி வரிசை அணிந்திவ் வுலகின்
அரம்பைபோல் என்னுடன் அழகாய் வா வா”
என்றனன் ; சரியெனச் சென்றனள் பேதை !
காளனும், சரிகை கட்டித் தன்னை
மாரவேள் போலவள் மதித்திட நின்றான் !
கண்டுமுன் கள்ளக் களிநகை பூத்து,
“கண்ணே, அழகுக் கரும்பே, உத்தமப்
பெண்ணே, எனது பெருமட மானே,
துயர்ச்சிறை நீங்கித் தூக்கு மேடையைத்
தப்பினேன், போதி அப்பன் அருளால் !
ஆதலால், இன்றே அவனை வணங்கிப்
படையல் வைக்கப் பருவதச் சிகரம்
ஏறிச் செல்வோம், என்னுடன் வா” வெனக்
கூட்டிச் சென்றான்; கோதைசென் றாளே !
மலைமுடி மேலே, மணாளர் சென்றதும்,
சிலைபோற் சற்றே சிந்தனை செய்து,
காதலன் முகத்திற் கடுமை காட்டி,
“கள்ளீ, நீயெனைக் கள்வன் என்றாய் !
ஆம்யான் கள்வன், அழகுச் செருக்கீ.....
மண்டைக் கருவம் கொண்ட பேதையே !
கள்வன் இன்றுனைக் கொள்ளை யடித்துக்
கொல்வான், கொடுமனக் கசடீ” என்றான்,
தீப்பொறி பறக்கும் சினக்கண் உருட்டி,
நிற்குங் கணவனைப் பொற்கொடி பார்த்தாள் ;
சற்றே கலங்கிச் சங்கடப் பட்டாள்.
பிறகுதன் னுள்ளே பேசிக் கொண்டே,
“கணவனைப் பணிதலே கற்பிற் கழகாம்;
தேவரீர் செய்க திருவுளம்; ஆனால்,
என்னைக் கொல்லுமுன் என்னுயிர்க் கணவரே,
தம்மை யடியாள் மும்மை சுற்றி
வணங்கி நிற்கும் வரந்தர வேண்டும்”
என்றலுங் கள்வன் இணங்கினான் ; அந்தக்
கள்ளியும் வலம்வரக் காட்டி, அவனைத்
தந்திர மாகத் தள்ளினாள், அந்தோ !
“புத்தா சரணம்..... போதி நாதா,
வஞ்சனை செய்ய வந்தேன் ; என்னை
வஞ்ச நினைவே வதைத்தது; செய்த
தீவினை, விளைத்தது தீப்பயன் எனக்கே ;
மன்னித் துனது மலரடி சேர்ப்பாய்”
என்று காளன் இறைவனை நினைந்தே,
இருண்ட மடுவி லுருண்டு பயங்கர
மௌனப் பாழில் மறைந்தொழிந் தானே !
“தற்கொல் லியினை முற்கொன் றேன்” என
ஒருநொடி நகைத்தாள் ! மறுநொடி “அந்தோ !
கணவனைக் கொன்ற கள்ளியா னேனே,
என்ன தீவினை யியற்றி முடித்தேன்?
இந்த வினைப்பழி என்னை விடுமா?
என்ன செய்வேன், எனது நாதரே?
நானும் உம்முடன் ஏனிக் கணத்தில்
விழுந்துசா காமற் கழுந்துபோ லிருக்கிறேன்?”
என்று கண்ணீர் இறைத்தாள் பேதை,
அந்தியில் புத்த நந்தி முனிவர்
புத்தசங் கத்திற் புகுவெனத் தூண்டினார்.
பிறகவள் உலகிற் பிறந்த பயனை,
அடைந்தே சாதல் அழகெனக் கொண்டாள்.

பிறந்தவ ரெல்லாம் இறந்து வினையாற்
பிறந்து பிறந்துயிர் துறந்துமண் ணாவார்.
சுற்றும் உலகில், சூழும் இயற்கையில்,
கற்றும் கேட்டும் கண்டும் பெற்ற
பொருளிற், செல்வ போக மதனில்,
எதுவே நிலையாம்? எல்லாம் ஓட்டம் !
இன்றுளார் நாளையே யில்லையே யாவார் !
குழந்தை யிறந்து குமரி யாகிக்
குமரி யிறந்து குலமக ளாகிக்
குலமகள் தாயாய்க் குலச்சுமை தாங்கித்
தாயும் பாட்டியாய்த் தளர்ந்து தளர்ந்து,
புதைகுழிக் கிரையாய்ப் போய்மண் ணாவதே
உடலின் கதையாம் ! உயிரின் கதையோ....
மனத்தி லடைந்த மாசுக ளெல்லாம்,
பற்றாய்ப் பெருகிப் பந்த தொந்த
விகாரமாய் வளர்ந்து, வெவ்வினை பெருகி,
சித்தமும் புத்தியுஞ் சிதைந்து கெட்டு,
மோகங் கொண்டு மூட மதியால்
ஆவியும் விடுதலை அடைவதிங் கிலதால்,
மீண்டும் கருமம் வேண்டும் பலனை
அனுபவித் தனுபவித் தயர்வதை எண்ணின்,
ஆஆ........ துன்பம் ; ஆஆ...............பிறவி ....!
வேதனை தப்பி விடுதலை பெறவே
உடலையும் உலகையும் உள்ளே துறந்து,
அருளார் வாழ்வை அடைந்த சிலரே
உத்தம முத்தர் ! உற்றவர் வழியில்
செல்வேன்; இந்தச் சென்மத் தொல்லையைக்
கொல்வேன் ! என்று குண்டல கேசி
ஆரியாங் கனைகள் அருகனை வணங்கும்
தவமடஞ் சேர்ந்துபின் சத்துவ போதராம்
புத்தர் சேவடி புகலெனப் புகுந்தாள்.
புத்த பிக்குணி, புனித விரதையாய்
மாசு மறுவற மனதைக் காத்துப்
புலன்களை யடக்கிப் புத்தியை வென்று,
வாழ்வை யெல்லாம் வன்றவ மாக்கினாள்.
வெயிலுடன் மழையும், வெப்புடன் குளிரும்,
பசியும் விருந்தும், பழிப்பும் புகழும்
சமமெனத் தாங்கித் தன்னூண் சுருக்கிக்
காற்றையே நோக்குங் கப்பலைப் போலே
உயிரைச் சார்ந்த உடலைப் போலே
சுத்த சித்தனாம் புத்த தேவனின்
அருளையே சார்ந்து மருளை விலக்கினாள்;
தீக்காய் பவர்புகை தீங்கென நோக்கார் ;
நோயர் மருந்தின் கசப்பை நோக்கார் ;
சுடச்சுட நோற்குந் தூயவர் அதன்பால்
வருமிடர் நோக்கார் ; வருத்தம் பாரார் ;
மனத்தை வென்று மாசறச் செய்வார்
மாசறு மனத்தால் மாணறங் காப்பார்
நலந்தீ தற்ற பொலங்கொள் சமதை
காணுந் தூயர் கனலுறத் தவஞ்செய்
சங்க மெய்திய நங்கை கேசி,
வினைகெட, வினையின் விளைமுளை கெடவே,
ஆசா பாசம் அறுந்துக நோற்று,
மாசறு மனமும் தேசுறு ஞானமும்
பெற்றாள் ! புத்த பிரானையுங் காணப்

பெற்றாள் ! பிறப்பின் பெரும்பயன் யாவும்
பெற்றாள் !— பெரிய பிறவாப் பெருமையே !
கதையுஞ் சரியெனக் கடுஞ்சின மாவலி
இன்னொரு சூழ்ச்சியை எண்ணினான் மாதோ ?

24. பத்தினிப் படலம்

கொடுமனக் கணவரின் கோபப் புயலால்
சுந்தரி யனைய தூயநன் மாதர்
வருந்திய கவலை மாறிட வேண்டியே
சங்கங் கூட்டிச் சத்திய போகர்
வளையா பதியால் வருந்திய பத்தினி
கதையைச் சொன்னார் கவிக்குயி லெனவே !
சக்தியா ழிசையுந் தழுவிட நன்றே !

வணக்கம்

நினைவாய் மனமே, நினைவாய் மனமே,
நினைக்க நினைக்க நெஞ்சினில் அமுதாம் !
இன்பக் கடவுளை, இன்னுயிர்க் குயிராம்
அன்புக் கடவுளை ஆர்வங் கொண்டு
நினைவாய் மனமே, நினைவாய் நித்தலும்
போற்றிப் பூசனை புரிவாய் மனமே !
புறத்தே திரியும் புலன்களைத் திருப்பி
அகத்தே யடக்கி அமைதிகாண் பெரியார்,
வானும் புவியும் வாழ்வின மெல்லாம்
"அதுமயம்" என்றே அறிந்து பணியும்
பொதுநிலைப் பொருளைப் போற்றுதி மனமே !
போற்றிப் பூரணம் பொலிவாய் மனமே !
சரண்புகு மனமே, சரண்புகு மனமே,
வரந்தரு கின்ற பரம்பொருட் சக்தியைச்
செல்வச் சிறப்பு நல்குந் திருவை,
வெற்றி யளிக்கும் வீரமா காளியை,
அறிவுந் திருவும் அருளும் வாணியை,
தவக்கன லளிக்குஞ் சிவக்கன லொளியைச்
சரண்புகு மனமே, சரண்புகு மனமே !
தன்சரண் புகுந்த தருமபத் தினியைக்
கருணை மிக்க காளிமா தேவி
அருளுரு வான ஔவையின் வாயிலாய்
காத்துக் கவலை தீர்த்த கதையிதே ;
வளையா பதியாம் வயிர வாணிகன்
வளைந்து கற்பை வணங்கிய கதையே;
மாண்புற வழங்கி மறைந்த கதையே ;
நல்லறஞ் சொல்லுந் தொல்பெருங் கதையே !
உலகுள் ளளவும் நிலவத் தமிழர்
அமுதெனப் பருகி அகமகிழ் வெய்த
வல்லான் எழுதிய நல்லசித் திரம்போல்,
காவிய மாகிய ஓவியஞ் செய்வாய் ;
தெள்ளிய நடையும், ஒள்ளிய பயனும்,
ஆழ்ந்த கருத்தும் அமைவுறப் பாடி,
உள்ளன் புடனே உன்கடன் புரிய,
கடமையில் வெற்றி கண்டு களிக்க,
வளையா பதியின் மாகதை யிதனை
இறைவியை எண்ணி எழுதுகோல் ஊன்றித்
தீட்டுவாய் மனமே, நாட்டுவாய் புகழே !
திருவருட் சார்புடன் செய்கடன் செவ்வனே

செய்தால் வெற்றி திகழுமென் மனமே !

காவிரிப்பூம் பட்டினம்

காவிரி வாழ்க, காவிரி வாழ்க,
காவிரி பசுமையாற் பூவளம் பெருக்கும்,
காவிரி வாழ்கவே, காவிரி வாழ்கவே !—
பொங்கும் பொன்னியின் சங்க முகத்திற்
பொலியும் செல்வப் பூம்புகார் வாழ்க !
பழம்பதி யான பட்டினம் வாழிய
புலவர் பாடிய பூம்பட் டினமே !
தென்னா டெல்லாந் தன்னா டாக்கி,
வடநாட் டாரை வணக்கி, இமயப்
பொருப்பின் பிடரிற் புலிக்கொடி பொறித்து,
நந்தமிழ் வீரரின் முந்திய பெருமையை
நாட்டிப் பகைவரை வீட்டி, நன் னீதிச்
செங்கோ லோச்சிய திருமா வளவன்
ஆக்கிய வளநகர், அருநிதி யாங்குங்
குவிந்து கிடக்குங் குபேரபட் டினமே !
கலங்கள் வருவதும், கலங்கள் செல்வதும்,
சோனகர், யவனர், சீனர் ஆதியாம்
அன்னிய வாணிகர், ஆற்றல் படைத்த
நந்தமிழ் வாணிகர் நயக்கும் பண்டம்
ஆவலாய் வாங்கிக் காவலன் வாழ்கெனப்
பொன்னை அள்ளிப் பொழியும் காட்சியும் ;
பன்மணி முத்து பவளந் தானியம்,
உண்ணும் பண்டம், உடுக்கும் உடைகள்,
நாட்டில் விளைந்தவை, வீட்டிற் செய்தவை,
துய்த்து மிஞ்சிய தூய பொருட்குவை
மரக்கல மேற்றி வளர்பொருள் வாணிகர்
துறைதுறை சென்று நிறைநிறை செல்வம்
கொண்டு வந்து குவிக்குங் காட்சியும் ;
நெய்தற் பறையி னீளிசை வீக்கிப்
பரதவர் ஆடும் பரவசக் காட்சியும் ;
வெள்ளியும் பொன்னும் வெறிநடம் புரியும்,
கடைத்தெரு விடையே கலகல வென்று
வணிகர் வருவதும், வணிகர் செல்வதும்
வண்டி வண்டியாய் வளம்பெறு பொருள்கள்
கொண்டு வருவதும், கொண்டு செல்வதும்,
பண்டமாற் றுகளின் பல்வகைக் காட்சியும் ;
நவதானி யங்கள் குவிதரு காட்சியும் ;
“இறைதுணை ஒன்றே, இரண்டு மூன்” றெனவே
அளந்து கொட்டும் ஆவணக் காட்சியும் ;
அணியணி யாகத் துணிமணிக் காட்சியும்;
போகப் பொருள்களின் பொலிவுறு காட்சியும்;
வாசனைச் சரக்குகள் வீசுநன் மணத்தைத்
தென்றல் அள்ளித் திரியுங் காட்சியும் ;
கடலை வகையும் காய்கனி கிழங்கும்
பன்னிறங் காட்டும் இன்னியற் காட்சியும் ;
நவமணி வில்லிடு நகையணிக் காட்சியும் ;
குழல்யாழ் மத்தளங் கொம்புகள் பறைகள்
இசைபெறு தமிழரின் இசைநலக் கருவிகள்
பளபளப் பான படைக்கல வகைகள்,
தச்சர் கொல்லர் தட்டார் சேணியர்
கன்னார் குயவர் காருகர் சிற்பிகள்
கலைச்சிறப் புடனே விலைபெறச் செய்த

நயம்பெறு பொருள்களை வியனுறக் காட்டி
விளம்பரஞ் செய்து விற்குங் காட்சியும் ;
திரைக்கட லோடியும் தேச தேசமாய்க்
கொண்டு விற்றும் கோப்பெரு வாணிகர்,
பாடு பட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்து,
வீடு செழிக்க, வீட்டினும் பெரிய
நாடு செழிக்க நன்மன துடனே
அறவினை செய்யும் அன்புக் காட்சியும் ;
காலும் கலமும் கலையார் தொழில்பல
புரிந்து வணிகர் பொற்செழிப் போங்கி
வாழும் மாட மாளிகைக் காட்சியும் ;
உயிரைப் போலப் பயிரைப் போற்றிப்
பயிரைப் போலப் பழந்தமிழ் போற்றிப்
பழந்தமிழ் போலப் பழந்தமி ழீன்ற
பரமனை நாளும் பரவிப் பாடித்
தாளாண்மை மிக்க வேளாளர் தெருவில்
பத்தியும் பணியும் ஒத்தநற் காட்சியும் !
அழகுக் கலைகளின் எழில்பெறு காட்சியும்,
குழலும் யாழுங் குரலும் முழவும்
கூடிக் குழையக் குயிலின மென்னப்
பாடகர் பாடப் பரதநாட் டியந்தேர்
நாடக மகளிர் நறுங்கலை யின்பம்
அள்ளிப் பரப்பும் அரங்கின் காட்சியும் ;
கலைகளை மாணவர் கற்குங் காட்சியும் ;
அரியநன் னூல்களை ஆக்கிய புலவர்
படித்து விளக்கும் பண்டிதக் காட்சியும் ;
நடித்து விளக்கும் நவரசக் காட்சியும் ;
நாட்டை உயர்த்து நாடகக் காட்சியும்
இனிவரும் வீரர் இளமையி லினிதே
கல்வியுந் தொழிலும் கசடறக் கற்றுத்
தேகப் பயிற்சிகள் செய்யுங் காட்சியும் ;
அந்தணர் தெருவின் அமைதியாங் காட்சியும் ;
வளர்தமிழ்க் கொடிகள் வானை யளாவிச்
செருக்குடன் ஆடுந் தெருக்களின் காட்சியும் ;
முரசு கொட்டி முதுபுகழ் வீரர்,
அரசவாழ்த் துடனே, அதிர் நடை பயின்று,
பூமியை வெல்லப் புடைபெயர் காட்சியும் ;
தேர்பரி கரியினம் ஊர்திருக் காட்சியும் ;
இடம்வல மென்றே எடுத்தடி பெயர்த்துப்
படையணி வகுத்துப் பாய்ந்துபாய்ந் திளைஞர்
போர்விளை யாடல் புரியுங் காட்சியும் ;
ஆண்மை ஆண்மை ஆண்மையென் றோதும்
நிமிர்நடைச் சீயர், நீண்டுயர் தோளர்
அகன்ற மார்பினர் அறங்காப் பாளர்
அரச வீதியை அணிசெய் காட்சியும் ;
முரசுடன் மேக முழக்கமு மியங்கும்
கோபுர மாளிகை நூபுர மார்க்க
அணிமணிப் பாவையர் ஆடுங் காட்சியும் ;
சோலையில் உலவியுந் தோணியிற் சென்றும்
காதலர் கூடிக் களிக்குங் காட்சியும் ;
சைவ வைணவ சமண பௌத்தக்
கோயிலில் அடியார் குழுமிய காட்சியும் ;
வீடு தோறும் விருந்தின் காட்சியும் ;
தோரணங் கட்டிய வாரண வீதியில்
தேர்வல முடனே ஊர்வலக் காட்சியும் ;

அரசவை நிகழும் அரண்மனைக் காட்சியும் ;
தாங்கி, நல்லிசை ஓங்கிய பூம்புகார்
சிறப்பென் சொல்வேன் ! சேரமா கவிஞன்
இளங்கோ பாடிய வளம்பெறு நகரே !

வயிர வாணிகன்

வீரர் வாளும், வேளாண் கலப்பையும்,
வணிகர் தராசும், வளஞ்செய் புகாரை,
வெண்குடை தாங்கிப் பண்புடன் ஆண்ட
சோழ னுக்குச் சுடர்முடி சூட்டும்,
மாண்பு பெற்ற மன்னர் பின்னோர்,
நாட்டை வளர்த்த நாட்டுக் கோட்டையார்,
நகர்வள மாக்கிய நகரத் தார்கள்,
செட்டுத் தொழிலார் செட்டி மார்கள்,
திரைகட லோடித் திரவியஞ் சேர்த்து
நல்லறஞ் செய்யுஞ் செல்வக் குபேரர்,
புகாரை அவரே பொன்னாக் கினரே !
அவருள் ஒருவன் அளகைச் செல்வன்
பட்டினப் பாக்கம் பரவிய புகழோன்,
செட்டிமார் நாட்டின் சிரோமணி யாவான்,
வளையா பதியெனும் வயிரவா ணிகனே !
வளையாபதியின் வாணிகம் பலவே ;
கொற்கை முத்தும், கொச்சி மிளகும்,
செந்தமிழ்ப் பொதிகைச் சந்தனக் கட்டையும்,
மதுரைச் சேலையும், மலைவளர் ஏலமும்,
சேலம் பட்டும், கூல வகைகளும்,
தொழிலா ளரிடந் தொகைக்கு வாங்கிக்
கட்டுக் கட்டாய்க் கப்பலில் ஏற்றி,
சிங்களம் கடாரம் சிங்கபூர் மலயம்
சாவகத் தீவெலா மேவித் துறைதுறை,
குலமுறைப் படிக்குக் கொண்டுபோய் விற்றுப்
பைபை யாகப் பணக்குவை சேர்த்தான் ;
சென்றநா டெல்லாம் சிவமுந் தமிழும்
செழிக்கச் செழிக்கச் செல்வம் பொழிந்தான் ;
பெருந்தன வணிகன், வருந்திய பேர்க்குத்
தருந்தன வணிகன், தருமக் கிழவன் ;
கடவுட் கோயிலுங் கலையின் கோயிலும்
எண்ணறக் கட்டிய புண்ணியன் அவனே !
“ஒன்பது கோடிப் பொன்படை நாரணன்”
என்றும் உலகில் இசைபெற் றோனே !
இத்தகை வணிகனுக் கிருந்த ஓர் குறை
குடிவேறு செய்யும் பிடிவாத மொன்றே ;
கேட்பார் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு
தனக்குப் பட்டதைச் சாதித் தெளிதில்
வளைந்து தராத மதியுடை யானாய்,
வளையா பதியென வழங்கப்
பெற்றான், இந்தப் பெரும்புக ழோனே !

அந்தரி

வளமிகு வயிர வாணிக னுக்கு
வாழ்க்கைத் துணைவியர் வாய்ப்புடை இருவர் ;
ஒருத்தி அந்தரி ; ஒருத்தி பத்தினி.
இருவர் குணமும் எதிரெதி ராமே !
அந்தரி என்பவள் சுந்தரி ; தந்திரி ;
செல்வச் செருக்கி ; செட்டிச் சீமான்

ஈன்ற புதல்வி ; தான்றன தென்னும்
இறுமாப் புடையாள் ; எதிரே பேசும்
நாத்தடிப் புடையாள் ; ஆத்திரக் கள்ளி ;
வளையா பதிபோல் வளையா மனையே !
அன்பனை மனப்படி ஆட்டி வைக்கும்
சாகசக் காரி ; சக்களத் தியுடன்
முன்னே நகைத்து முகமன் பேசிப்
பின்னே ஏசிப் பிரிவினை செய்யும்
வஞ்சகி ; அவளிடம் வளையாச் செட்டியும்
அச்சங் கலந்தவுள் ளன்புகொண் டானே !

பத்தினி

அந்தரி மிக்க சுந்தரி யேனும்
பிள்ளைப் பேறு பெறாமை யாலே
பொறாத்துய ரடைந்து பூம்புகார் வாணிகன்,
மற்றொரு மனைவியை மணக்க விரும்பினான்.
பெருஞ்சாத் துடனே பெயர்ந்தொரு நாளில்
பாண்டி மதுரைப் பதிக்கு வந்து,
நல்வே ளாள நண்பன் வீட்டில்
விருந்தாய் வயிரன் இருந்தான் மாதோ !
அந்த நண்பனின் அழகிய செல்வியே
பத்தினி என்னும் பதுமினிப் பெண்ணாம் !
அவனைக் கண்டதும், அவளுங் கண்டதும்,
மலர்ந்த கடைக்கண் கலந்து பேசிக்
கருத்துங் கருத்தும் பொருத்த முறவே,
காத லாகிய கனலெழுந் ததுவே !
தமிழர், சைவர், சமரச நண்பர்
சம்மதப் படியே தம்மன மொன்றிய
காதலர் இருவருங் கடிமணம் புரிந்து,
பூம்புகார் மேவும் பொன்மா ளிகையில்
மங்கல மான மனையறங் காத்தார்.
மாசறு நல்லார் மதுரைவே ளாளர்
மனையிற் பூத்த மதிமிகு நல்லாள்,
உள்ளத் தழகே உடலிற் பொலியும்,
கற்பிற் சிறந்த பொற்புடைத் திருவே !
தலைவனைத் தன்னுயிர் நிலையென மதித்தே,
உடலுயிர் மனந்திரு வுள்ளம் வாழ்வெலாம்
பக்தி யுடனே பதிக்கே யீந்தாள் ;
ஆடல் பாடல் அழகெலாம் அவனை
மகிழ்வித் திடவே மாசறப் பயின்றாள் !
"கண்ணே மணியே கட்டிக் கரும்பே,
அழகே அணியே ஆசை அமுதே,
பாண்டிநா டீன்ற பச்சிளங் கிளியே,
செந்தமிழ் முத்தே, சிந்தா மணியே,
என்புது வாழ்வின் இன்பமே" யென்று
கொஞ்சிக் குலாவுங் கொழுநனைப் பத்தினி,
"அன்பே, அறிவே, ஆருயிர்த் துடிப்பே,
என்னுயிர் வாழ்வே !" என்று நாளுமே
பரிந்து போற்றிப் பண்புடன் பணிந்து,
தாளாண் மைமிகு தலைவ னிடமே
தன்னை வைத்துத் தலைவிக் குரிய
கடன்முறை யெல்லாங் காத்துவந் தாளே !

பத்தினி கடன் முறை

வள்ளுவர் குறளை வழுவறக் கற்றாள் ;

கோழி கூவுங் குரல்கேட் டெழுந்து,
முகத்தைக் கழுவி, முதல்வ னுடனே,
ஏழிசை யோங்கும் யாழிசை மீட்டி,
இறைவனைப் பாடி, இல்லற வாழ்வில்
அருள் மணம் பரப்பி, ஆசை கொண்டு,
சேடிய ருடனே வீடு முழுதும்
கண்ணாடி போலக் கழுவி மெழுகிச்
சுத்தம் செய்து, துடைப்பன துடைத்து,
வைக்கு மிடத்தில் வைப்பன வைத்தே,
கோல மிட்டுக் கொய்மலர் நாட்டித்
தோய்த்துக் குளித்துத் துணைவ னுக்கு
வெந்நீர் வைத்து விரும்பி யழைப்பாள்,
நாயகன் ஆங்கே நன்னீர் ஆடி,
புத்துடை யணிந்து பூசனை புரிவான்.
வணக்க வொடுக்கமாய் வழிபாட் டினிலே
பத்தினித் தெய்வம் பயின்று மகிழ்வாள்.
மலர்களைத் தூவி மணந்தரு கனிகளைத்
தெய்வநி வேதனஞ் செய்தொளி காட்டிப்
பதிப்பா டல்களைப் பாடியா முடனே
தோத்திரஞ் செய்தபின், சுதியுடன் இசைபோல்
இணைந்து வாழும் இருவரும் சேர்ந்து
பாலுங் கனியுங் காலையில் உண்பார்.
அலுவலாய்க் கணவன் அகன்றபின் பத்தினி,
அமுதக் கையாள் அட்டிலிற் புகுந்தே
அன்புச் சுவையுடன் அறுசுவை யாக்கிக்
கணவன் வரவே கனிநகை பூத்து,
"வாரு" மென்று வரவு கூறி,
கைகால் முகத்தைக் கழுவச் செய்து,
அமுதை நிவேதனம் ஆக்கிய வுடனே
இருக்கையி லிருத்தி, யிலையைப் பரப்பி,
நன்னீர் வைத்து, நாதனை வணங்கி,
அன்புடன் அறுசுவை அமுதம் வைத்துக்
குறிப்பை யறிந்து கொடுப்பன கொடுத்து,
"மென்றுநன் றுண்பீர்" என்றிதஞ் சொல்லிச்
சுறுசுறுப் பாகச் சுவையா ரமுதம்
ஊட்டுவாள் ; கணவன் உண்டபின் அவளும்,
பசியள வறிந்து புசித்தெழுந் துடனே,
அட்டிலை மெழுகிச் சட்டிகள் கழுவி
முடித்துக் கணவன் படிப்பதைக் கேட்பாள் ;
சற்றிளைப் பாறிச் சடுதியிற் கணவன்
உரிய தொழிலில் ஊக்கங் கொள்வான்.
பாங்குள உண்மைப் பத்தினித் தெய்வம்
வீட்டிற் கான வேலைகள் செய்வாள் ;
துணைவன் அணிமணி சுத்தமாய் வைப்பாள்,
பாசி கோப்பாள் ; பவளங் கோப்பாள்,
இல்லணி செய்வாள், ஏவு முறையில்
ஏவ லாளரை ஏவிக் கவனமாய்
இடிப்பன இடித்து, வடிப்பன வடித்து,
திரிப்பன திரித்துச் சேர்ப்பன சேர்த்துக்
குறைகளை யறிந்து நிறைவுறச் செய்வாள்.
விண்மணி மறைந்ததுங் கண்மணிப் பாவை,
திருவிளக் கேற்றி, நறுமலர் சூட்டி,
"ஒளிமயக் கடவுளே ! உன்னருட் சுடரால்
எங்கள் வீடு மங்கலம் பொலி" கென
மகிழ்வுற வணங்கி மகர வீணையைத்

*தடவும் போது, தன்னவன், மாலை
அனுட்டா னங்களை அமைவுற முடித்தே,
வந்து தெய்வச் சிந்தனை செய்வான்.
அகங்குழைந் திருவரும் ஆண்டவன் புகழைப்
பாடிப் பாடிப் பரவச மாகித்
தீபா ராதனை செய்ததும், பாலுடன்
சுவைதரும் உணவைச் சுருக்கமாய் முடித்து,
நவையறு புலவர் நவின்றநன் னூல்களை
அறிந்து படித்தபின், அகவிவ காரம்
பேசிக் குடும்பப் பிழைகளைத் திருத்திப்
போக்குவ போக்கி, ஊக்குவ ஊக்கி,
வீட்டுக் கடமை நாட்டிய பின்னர்,
அமைதியாய் மீண்டும் அருளை வணங்கி
உள்ளங் களிக்கப் பள்ளிகொள் வாரே !
இந்த முறையே இல்லற வாழ்வின்
இன்ப மெல்லாம் அன்பா லெய்தி,
நிறைமுறை யான நேயம் பேணி
வாழ்ந்தார் பத்தினி வயிரவா ணிகரே !
"ஒத்துக் கூட முத்துக் குழந்தை"
என்னும் பழமொழி இனிதுற வாணிகன்,
மனத்திற் கொண்ட மகவுக் கவலை
தீரப் பத்தினி திங்கள் இரண்டாய்க்
கருத்தரித் துடம்புங் கலைமதி போன்றாள்.
மகிழ்ந்த செட்டியின் மனத்தைக் கலைக்கக்
கொல்லும் பொறாமை கொளுத்திய தீயால்,
அந்தரி செய்த தொந்தரை யென்னே !*

உலகியல்பு

*உலக மென்பது பலகுண நாடகம் ;
ஒவ்வோ ருயிரும் ஒவ்வோர் பாத்திரம்.
ஆண்பெண் ணியல்புகள் ஆயிரம் வடிவாய்,
வாழ்வின் அரங்கில் வரிசை வரிசையாய்
நவரச முணர்த்தி நடித்துச் செல்லுமே !
ஆறும் காற்றும் அலைவது போன்றே
விகார மனமும் வேறுபட் டலைந்து,
பலவினை யான பயிர்களை வளர்த்து,
நலந்தீ தென்னும் பலந்தா னுண்ணுமே !
ஆணவ நிலத்தில் ஆசைவே ரூன்றி,
எனதியா னென்னும் இருங்கிளை விரிந்து,
காமக் குரோதக் கவடுகள் விட்டுப்
பொறாமை முட்கள் பொம்மெனப் பெருகி,
அலைமன நினைவாம் இலைகள் பொதுளி,
மலர்ந்து மலர்ந்து வாடி யுதிரும்
கனவுகள் பூத்துக் கருமமாய் விரிந்துபின்
கசப்பும் இனிப்புமாம் கனிகள் மல்கி,
காலக் காற்றில் ஓலமிட் டாடிப்
பட்டுண் டிறப்பதும், வெட்டுண் டிறப்பதும்,
வினைவிதை யாலே மீண்டுந் தளிர்ப்பதும்,
வாழ்க்கை மரத்தின் வழக்க மாமே !
எத்தகை மாந்தர் நத்திய வாழ்விலும்,
இருவினைப் போர்கள் இயல்பாய் வருமே !
உத்தமி யான பத்தினி வாழ்விலும்,
சிலகால் இன்பஞ் சிறக்க நிகழ்ந்ததும்,
பலகால் துன்பம் படர்ந்ததைக் கேளீர் !*

மூத்தாள் மூட்டிய தீ !

வயிரன் மூத்தாள், வைரங் கொண்ட
படுசக் களத்தி ; பத்தினி மேலே
குற்றங் காண்பதே குலத்தொழி லானாள் ;
நெருப்பு நிறத்தாள், நெருப்புக் கண்ணாள்,
அன்பு நடிப்பாள், ஆசையாய்ப் பேசுவாள்,
முதலைக் கண்ணீர் முன்னே வடிப்பாள்,
பின்னே ஆளைப் பேய்போல் அழிக்கச்
சூழ்ச்சி செய்வாள், சூதுவா தெல்லாம்
உருட்டி வார்த்த உருவே யானாள் !
கணவனும் புதிய கண்மணிப் பாவையும்
ஒன்றி நின்று நன்றே வாழும்
பெற்றியைக் கண்டு பெருமூச் செறிந்தவள்,
குட்டிக் கலகம் கோடி செய்தவள் ;
எதற்கெடுத் தாலும் இடித்துப் பேசிக்
குலகோத் திரங்களின் கொள்கை பற்றி,
நலத்தைத் தீதென நாப்பறை யடிப்பவள் ;
தனக்கு மகவிலா மனக்குறை யுள்ளாள்.
சக்களத் திக்கருத் தரித்ததை நாளும்
எண்ணி யெண்ணிப் புண்ணா னாளே.
அவளுக் கண்ணன், அழிநடைச் செல்வன்,
சாத்தன் என்னுந் தன்னலப் புலியே.
சூழ்ச்சிப் புலியெனும் துட்டன் அவனைக்
கலந்து கொண்டு காரியந் தொடங்கிப்
பதியின் மதியைப் பறித்தவ மாக்கிப்
போலி வைத்தியர், போலிச் சோதிடர்,
காசாசை கொண்ட மோசக் காரர்,
சாத்தான் இனத்தார் சகலரும் கூடி,
"அந்தரிக் கின்னும் அதிட்ட முள்ளது ;
பிள்ளைப் பேறு பெறுவதும் உறுதி ;
அடுத்த தையில் ஆண்கு ழந்தை
முத்துப் போலே முன்றிலில் ஆடும் ;
அந்தக் குழந்தை ஆளுமே உலகை ;
மாண்புறு வாணிகர் மரபினில் வந்த
பொற்கொடி அந்தரி புதல்வ னுக்கே,
வழிவழி வந்த கொழுவிய செல்வம்
உரிய தாகும் ; பெரிய குடும்பம்,
இதுவரை இனத்தார் ஏகோ பித்து
வாழ்ந்த குடும்பம், மாசாத் துவரின்
செல்வக் குடும்பம், செட்டியார் குடும்பம் ;
இன்னொரு சாதி ஈன்ற மகளை
வீட்டிற் குள்ளே விடுவதே பிழையாம் ;
பிறசா தியிலே பிறந்த பெண்ணை நீ
கூடி வாழும் கொள்கையை ஒப்போம்.
உனக்கே என்றும் உரிய மனைவி
அந்தரி ஒருத்தியே ; அழைத்து வந்த
காமக் கிழத்தியைக் கட்டுடன் விலக்கி,
அவள்பெறு மகவை அவளுடன் ஒதுக்கி,
மனங்கொண் டினத்துடன் மகிழ்வுற வாழ்வாய்"
என்றுரை பேசி, "இரண்டு நாளில்,
காரிய முடி" யெனக் கட்டுடன் சொன்னார்.
பாச நெஞ்சம் பதறிச் சற்றே,
வாணிகன் அந்தரி வயப்பட் டானே !
தனியே கணவனைத் தன்வசப் படுத்தி,

முல்லை போல முறுவலைக் காட்டி,
கட்டி முத்தம் கணக்கறத் தந்து,
அகநட் பில்லா முகநட் பாடி,
"உயிரே !" என்றுதன் உடலோ டணைத்துக்
கண்மதி யிழந்த காம மயக்கில்,
பெண்மதி கொண்டவன் பேதுறச் செய்தாள் !
"ஆசைக் கணவரே ! அன்பு மணாளரே !
அமிசசக் கரமும் ஆரூ டங்களும்,
ஐயர் வாக்கும், அகத்தியம் பலிக்குமே.
பொன்போல் எனக்குப் புதல்வன் பிறப்பான்
என்று சொன்னபின், இனிக்குறை யென்னே !
மனமகிழ்ந் தென்றும் இனமுடன் ஒன்றி
இருப்பதே நமக்கு விருப்புறு நலமாம்.
அண்ணல் சாத்தன் அன்பு மிக்கவன் ;
இதமாய்ப் பேசி இனத்தார் சினத்தை
மாற்றி யிருக்கிறான், வாய்ப்புள போதே
உரியதைச் செய்தல் உமக்குங் கடனே.
பிரிய மணாளா, பேசு" மென் றாளே.
"கண்ணே! உன்சொல் கட்டிமாம் பழமே !
உறவின் முறையார் உரைப்பதுந் தகவே ;
ஆயினும், அந்த அன்புப் பாவை
பல்லோர் முன்னே நல்லோர் வாழ்த்த
மணந்த பத்தினி மங்கல மனைவி,
எனக்கே உயிர்க்கும் இனிய உத்தமி ;
அவளை எப்படி.....ஆ !அதை நினைக்கினும்
துடிக்குமென் உள்ளம் வடிக்குமே கண்ணீர் !"
என்றலும் செட்டி, "நன்று சொன்னீர் ;
அவளார் ? நாமார் ? அன்னியச் சிறுக்கி,
மாயக் காரி, மருந்துக் காரி,
முகமிக மினுக்கி, மோகினி ; உம்மை
வலைக்கண் வீசி வாகாய்ப் பிடித்து,
நல்லவள் போல நாடகம் நடித்து,
உள்ளதை ஒளித்தே கள்ளஞ் செய்து,
மரபுள செல்வம் வாரிச் செல்ல
வந்திருக் கின்றாள் — அந்தரிக் கெதிராய்,
நேர்மை யாகச் சீர்களைச் செய்து,
மாப்பிள் ளைமேல் வாஞ்சை கொண்டு
பிரிய மாகப் பெண்ணை யனுப்பிய
செல்வர் எந்தை சீவித் திருந்தால்,
இப்படி நீரும் இன்னொரு பெண்ணை
வீட்டில் வைக்க விடவே மாட்டார் ;
இத்தனை நாளும், உத்தமி நானே
பொறுத்தேன் இந்தப் பொல்லாத் தீங்கை.
கணவரே, எனது கண்ணுக் கொளியே,
என்னுயிர்த் துடிப்பே, என்வாழ் விற்கு
வாய்ந்தநல் லரசே, வஞ்சமில் லாமல்
சொல்வன சொன்னேன் ; சொல்லைக் கேட்டால்,
இல்லம் வாழும் ; இனத்தார் வாழ்த்துவர்.
தாழ்ந்து நின்றால் வாழ்ந்து நிற்போம் ;
சாதிக் கட்டை, சமூக விருப்பை
மீறினால் விதியே மாறிடும் ; பிறகு
நாளுங் கிழமை பாழுங் கிழமையாம்.
இங்கே யாரும் எட்டிப் பாரார் ;
அங்கே நம்மை அழைக்கவு மாட்டார் ;
கொண்ட கொடுத்த குடும்பத் திடையே

சண்டை வலுக்கும் ; சத்தியஞ் சொன்னேன் !”
அந்தரி இவ்வகைத் தந்திரக் கண்ணீர்
சொரிந்து சொன்ன சொற்களை நம்பியே,
“சரியென் கண்ணே! புரிசெய லென்?” என
“சாத்தன், இனத்தார் சம்மதஞ் சொல்வான் ;
அவன்சொல் லமுதம், அதன்படி செய்வீர்”
என்றாள் கள்ளி ; எழுந்தான் கணவன் ;
மறந்தான் மதுரையில் மணந்த மனைவியை.
சாத்தனைக் கண்டான் ; சண்டாளப் பாவி
நஞ்ச மனத்தில் வஞ்சப் புன்னகை
காட்டி, “மாப் பிள்ளை, வீட்டினில் ஒருத்தியை
மதுரைச் சிறுக்கியை, மனமுறக் கொணர்ந்து,
கொஞ்சிக் குலாவிக் குழந்தையும் பெற்று,
முத்துப் போன்ற மூத்த மனைவியை,
மூலையி லொதுக்கிய வேலை கொடிதே !
நாயைக் கொஞ்சினால் வாயை நக்கும் ;
இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கும்
கண்ணே யென்றால் கைப்பொருள் பறிக்கும் ;
மாயக் கள்ளியை வந்த வழியே
செல்ல விடுத்தால், அல்ல லின்றி,
நாட்டா ருடனே கூட்டுற வாக
வாழலாம் ; வாழும் வகையைச் சொன்னேன் ;
பிறகுன் விருப்பம் ; உறவின் முறையார்
சம்மதம் இது” வெனச் சாற்றி வெருட்டினான் ;
“செய்கிறேன்” என்றான் செட்டியு மாங்கே !

பத்தினித் துயரம்

ஆசை யுடனே அன்பு மணாளர்
வருவா ரென்று வகைவகை யாகப்
பண்டம் செய்து, பத்தினித் தெய்வம்
இன்பக் கனவுடன் எதிர்பார்த் திருக்கத்
துன்பமே வடிவாய்த் தோன்றினான் அவனே
“வாரும் வாருமென் வாழ்வின் உயிரே !
மனையை இன்று மலரணி செய்தேன் ;
பாரும் ! இனிய பண்டம் செய்தேன் ;
சுவைத்துப் பாரும், சுருதி கூட்டி,
யாழிசை மீட்டி, ஏழிசை யின்பம்
பருகுவோம் வாரும் பதியே !” யென்ன
வளையா பதியாம் வயிர வாணிகன்,
“எல்லாம் சரிசரி, எழுந்திரு உடனே ;
இந்தவீ டுனது சொந்தவீ டில்லை ;
உன்னால் எனக்கிவ் வூர்ப்பகை வந்தது ;
மதுரையில் மயங்கிய மயக்கம் விட்டது ;
உண்மை யறிந்தேன் ; உறவுடன் வாழும்
நன்மை யறிந்தேன் ; நாட்டார் தீர்ப்பைச்
செய்யத் துணிந்தேன் ; உய்வழி யிதுவே”
என்று கூச்ச லிட்டான் கணவன்.
அமைதி யாகவே, அருங்குணச் செல்வி,
“நாதா, யார்செய் சூதிது? விளங்கச்
சொல்வீர்” என்றதும் கொல்விழி காட்டி,
“வெளியே செல்செல் ! வீட்டி லிராதே,
விளங்கச் சொன்னேன், வேறுபேச் சிலை” யெனக்
கையை ஓங்கிக் கட்டளை யிடவே,
“என்னுயிர்க் கணவரே, எனக்கொரு புகலே !
என்பிழை செய்தேன் ? ஏழைமேற் சினமேன் ?

தாயிலாப் பெண்யான், சரண்புகுந் தும்மை
அன்புடன் பணிசெயும் அடியாள் ; உமக்கே
உள்ளங் கொடுத்த உண்மைப் பேதை ;
"தள்ளி யிருந்தால் தங்கமே வாவா,
தழுவிக் கொண்டபின் சனியனே போபோ !"
என்ற கதையாய் இருக்குதே பேச்சு !
மூத்தாள் சூழ்ச்சி மூட்டிய தீயோ ?
சாத்தன் செய்த சதியோ ? சொல்வீர் !"
என்றலும் பாவி இருகண் சிவந்து,
"எங்குலத் தவரை இழிவாய்ப் பேசினாய்,
சாதி கெட்டுச் சாதி விரும்பி யென்
குடியைக் கெடுத்த நடியே போபோ !
எனது சாதியே எனக்குப் பெரிது !
வேறு சாதியென் வீட்டில் ஏலேன் ;
இனப்பகை தாங்கேன்" என்றான் கொழுநன்.
சினப்பகை யில்லாச் சீரிய பத்தினி,
"சாதிப் பித்தம் சமயப் பித்தம்.
இனத்தின் பித்தம் மனத்தின் பித்தமே !
நாதா கேளீர் ! நாமெலாந் தமிழர் ;
தமிழ்த்தாய் பெற்ற அமிழ்தப் புதல்வர் ;
ஒருதாய் மக்கள், ஒருகுல மாவார்.
சாதி பேசும் சூதெலாம் இடையே
வந்து புகுந்த வழக்கே யாகும்.
சங்க காலத் தமிழ ரிடையே,
வீரமுங் கலையும், வெற்றிப் பொலிவும்
நிரம்பிய ஒற்றுமை நிலவிய தாலே,
ஒருகுல உணர்ச்சி ஓங்கிய தாலே,
தமிழ்மனப் பான்மை தழைத்த தாலே,
அவரவர் தொழிலை அவரவர் செய்து,
செயலின் பயனைத் தேசம் வாழவே
ஈந்து துய்த்துச் சாந்த நேயராய்
வாழ்ந்தார் ; அந்த வாழ்வைச் சிதைத்தது
சாதி யென்னும் சங்கடச் சனியே !
சாதி சமயஞ் சாத்திர கோத்திரம்,
நிறமின மாகிய பிறவெலாங் கடந்தே,
உடலுயிர் மனமுங் கடந்தே, உள்ளே
உள்ளமா யுள்ள வள்ளலாங் கடவுள்.
அவனா லயமே, சிவனா லயமே
எல்லா வுயிர்களும் என்பதை யறிந்தால்,
சாதி யொழிந்து சமரசம் வருமே ;
சமசித் தத்துடன் சன்மார்க் கத்தில்,
தன்போற் பிறரைத் தான்மதித் தொழுகி,
உரையுஞ் செயலும் உள்ளமும் ஒன்றி,
உலகத் திற்கு நலமே நாடி,
அன்பும், அறிவும், அறமுந் தியாகமும்,
போற்றி வாழ்வதே புனித வாழ்க்கையாம்.
குறுகிய பேதங் கொண்டலை மனத்தால்,
உலகைப் பார்த்தாற் கலகமே யாகும்.
சகவாழ் வெல்லாம் சக்கர வட்டம் ;
செல்வ மெல்லாம் "செல்வோம்" என்னும் ;
தரித்திரந் தானும் "தரித்திரேம்" என்னும் ;
ஒளியும் இருளும், உருவும் நிழலும்,
இனிப்பும் கசப்பும், இன்பமுந் துன்பமும்
வெப்பமும் குளிரும், வேனிலும் மாரியும்,
மாறி மாறி வாழ்வில் வருமே.

மனிதர் குணத்திலும் மாறுதல் ஆயிரம் ;
நேற்றுநன் றிருந்த நிறைபெறுங் காதல்
"கண்ணே, முத்தே, கண்ணின் மணியே,
கட்டிக் கரும்பே, கனகக் குவையே"
என்று கொஞ்சி யின்புற் றிருந்த
பிரியா நேயம், பிரிவினை செய்யும்
வஞ்சர் சூழ்ச்சியால் வாக்கை யிழந்து,
மதியை யிழந்து, மனம்பறி கொடுத்து,
வெறுப்பே யின்று விளைப்பதைப் பாரீர் ;
இதுவே உலகின் இயல்பெனக் காணீர் !"
வயிரன்: *"உலகையும் கண்டேன் ! உன்னையும் கண்டேன் !*
போதும் உன்றன் புத்தி மதிகள் ;
கட்டு கடையை ! காதலித் துன்னைக்
கொண்டு வந்து குடித்தனம் செய்த
பாவத் திற்குப் பத்து வராகன்
மாதந் தந்தொரு மனையுந் தருவேன் ;
மனமிலா விட்டால் மதுரைக் கேசெல் !
உனக்கிவ் வீட்டில் உரிமை யில்லை"
பத்தினி: *"கொண்ட உடலே கூலிக் குடிலே ;*
இந்த உலகிற் சொந்தம் எதுவே ?
இன்று செல்வன் ஏழை யாவதும்,
செல்வச் செருக்கிற் செழித்தவன் இளைப்பதும்,
இளைத்தவன் செழிப்பதும் இயல்பிங் காமே !
வீடும் செல்வமும் ஓடும் பொருள்கள் ;
எண்ணிப் பார்த்தால் எல்லாம் மண்ணே !
உடலும் மண்ணே, உடைமையும் மண்ணே ;
மண்ணுக் காகப் பெண்மையை உமக்குத்
தந்தே னல்லன் ; சத்தியஞ் செய்து
மனத்தைக் கொடுத்த மாண்பைக் கண்டே,
இனத்தைக் கடந்தும் இல்லிற் புகுந்தேன்.
இருவரும் ஒருவராய் இல்லறஞ் செய்தோம்.
இல்லறக் கனியும் எய்திடும் விரைவில் !
இந்த நிலையில் தந்திரப் பொறாமை
சாதிச் செருக்கை ஊதிவிட் டுடனே
உம்மனங் கெடுத்த வெம்மையென் சொல்வேன் !
என்வினைக் கேடே இப்படி யானது !
இருப்பினும் உம்மை இன்னொரு வார்த்தை
கேட்ட பிறகு வீட்டைத் துறப்பேன்.
ஆண்மகன் ஒருவன் அக்கினி சாட்சியாய்
மணந்து வந்து வாழ்ந்தபத் தினியை,
கருவுந் தரித்த கற்பின் பாவையை,
அநாதையாய்த் துறத்தல் அறமா ? சொல்வீர் ?
அதுவும், சாதி அகம்பா வத்தால்
தமிழ்மகள் ஒருத்தியைத் தனது கணவனே
காரண மின்றிக் கைவிடுங் கொடுமை,
என்ன நீதி ? எனது சாதியில்
என்பிழை கண்டீர் ? யான்வே ளாளர்
மரபில் வந்த மங்கலச் செல்வி ;
எண்ணரு முனிவரும், இன்னிசைத் தமிழைக்
கண்ணெனக் காத்த புண்ணியப் புலவரும்,
அறநெறி வேந்தரும், திறமிகு வீரரும்,
தோன்றிய மரபில், ஆன்ற மதுரையில்,
முத்தமி ழறிந்த முதலியார் வீட்டில்
பிறந்தேன் ; எனக்கும் பிழைசொல் பவர்யார்?
அவர்களை இங்கே, அழையும் பார்ப்போம் ....!"

வயிரன் : "உன்சொற் கேளேன் ; உடனே செல் செல் !
மீண்டும் போனால், ஆண்டுதோ றுந்தரும்
ஆடையும் பணமும் அகப்படா தறிவாய் !"
பத்தினி : "கணவரே, இந்த குணக்கே டேனோ ?
வாய்மை சொன்னேன், வளைந்து கொடுப்பீர் !
வயிரன் : "வளையேன் உனக்கு ; வாய்மை தனக்கும்
வளையேன் !"
பத்தினி : "உம்பெயர் வளையாபதி யெனச் சொல்லக் கேட்டேன்
வயிரன் : செல்லடீ, செல் செல் ! இனிப்பேச் சில்லை ; என்றன் சேவகர் வருவார்,
வழிப்பணம் தருவார், செல் செல் !

பத்தினி துறவு

கொடுமையோ கொடுமை ! குலத்திரு, கண்ணீர்
பெருகச் சிந்தி, ஒருதுணை யின்றி,
கட்டிய வுடையுடன் கைவளை யுடைத்தே
உலக வெறுப்பும், உள்ளே துறவும்,
எவ்வுயி ருக்கும் இறைவ னான
ஒருவன் அன்பும் உடன்கொண் டன்றே
மனையை நீத்து வழிநடந் தனளே !
வாணிகன் சேவகர் வழங்கிய பணத்தைக்
கட்டுடன் மறுத்துச் சட்டெனச் சென்றாள்.
கருணைத் தெய்வம் காக்கு மென்றே
அருளை நம்பி இருளிலே மறைந்தாள்.
காலமும் உலகுங் கலங்கி நின்றன !
மோன மாக வானகந் திகைத்துத்
தாரகை மினுக்கித் தாரைகாட் டியதே !

அந்தரி தந்திரம்

பத்தினித் தெய்வம் பட்டெனச் சென்றதும்,
"அன்பே, அரசே, இன்பே !" யென்றுடன்
அந்தரிக் கணவனை அள்ளி யணைந்தாள் !
கொஞ்சிக் குலாவிக் குளிர்மொழி பேசி,
"இனிநாம் துய்ப்போம் இந்திர போகம் ;
கணக்கர் சொன்னது கணக்காய் நடக்கும்.
இரண்டு மாதம் இருந்து பின்னே
தொழிலுக் காகத் தொலைசெல் லுங்கள் ;
திரும்பி வந்ததும் சேயைக் காண்பீர் !
அவன் பெயர் அழகன் ஆகுக !" வென்றாள்,
"பிள்ளை பிறந்ததும் பெயர்வைத் திடுவோம் ;
அப்பன் பெயரால் 'சுப்பன் செட்டி'
எனப்பெயர் வைப்பேன் " என்றதும் அந்தரி,
சற்றே பிணங்கித் தன்மனம் பெற்றாள்.
இருவரும் இப்படி யின்புறு நாளில்
மருத்துவர், "அந்தரி கருத்தரித் தா" ளென
அகத்தியர் தேரையர் மிகத்தரு விருத்தம்
பொருத்தமாய்ச் சொல்லிப் பொன்மலர் பெற்றார்.
செட்டி மகிழ்ந்து, சேடியர் மருத்துவர்
உறவினர் தமக்குநல் லுத்தர விட்டு,
மங்கலங் கூறி, மனைவியைப் பிரிந்து
கப்பலி லேறிக் கடாரம் சென்றான்.
அதுமுதற் சாத்தன் முதுபெரு மனையில்,
இட்டப் படியே கொட்ட மடித்தான்.
வயாவெனச் சொல்லி வஞ்சக் கரவுடன்
அந்தரி யுள்ளே அடங்கி யிருந்தாள்.
மருத்துவன் வந்தான், மருத்துவன் சென்றான்.

கணக்கன் வந்தான், கணக்கன் சென்றான்.
காசைக் கொத்தும் ஆசைக் கழுகுகள்,
முகத்துதி பேசி முடிச்சை யவிழ்ப்போர்,
இருந்தால் மந்தை, இன்றேல் நிந்தை ;
கண்டபோது கைகுவித் தெடுப்பர் ;
காணாத போது கல்லை யெடுப்பர் ;
சாது போலே வீதியிற் காண்பார்,
உள்ளே விட்டாற் கொள்ளை யடிப்பார் ;
நாக்கி லொன்று நடையி லொன்று
கண்ணி லொன்று கருத்தி லொன்று
கொண்டவர் சாத்தன் கும்பலா னாரே !
அந்தரிக் கிவரே மந்திர ரானார்.
பத்து மாதம் பதுங்கி யிருந்து,
இடுப்பில் எந்தக் கடுப்புமில் லாமல்,
பெறாத பிள்ளை பெற்றாள் அவளே !
மலடி வயிற்றில் வந்தது மகவென,
உறவினர் வியந்தார் ! உண்மை யாதெனின்,
(மனத்தி னுள்ளே மறைவாய்க் கொள்க ;
வாயைத் திறந்தால் வருவது வசவே !)
"ஆ, குவா " என்றே அந்தரி மடியில்
தவழுங் குழந்தை சாத்தன் குழந்தையே ;
வேசை பெற்று விற்ற குழந்தையே !

அழகன்

அழகன் என்னும் அந்தச் சேயைத்
தடவித் தடவித் தாங்கித் தாங்கிச்
செல்வச் செருக்குடன் சீர்பல செய்து,
சாத்தன் வழியே தாய்வளர்த் தாளே !
வளர்த்த கொழுங்கடா மார்பிலே பாயும்
கதைபோல், அந்தக் கடாயனும் பெருத்துத்
தாயை எதிர்ப்பதுந் தந்தையை வைவதும்,
போற்றிய வீட்டைப் பொட்ட லடிப்பதும்,
தடித்தன மாகக் குடிப்பதும் அடிப்பதும்
வேசையர் சேற்றில் விழுவது மாகச்
சகுனி போன்ற சாத்தன் சீடனாய்
வளர்ந்தான் ; கதையை வளர்த்தென் பயனே ?
நிலத்திற் கேற்ற நீரைப் போலே
குலத்திற் கேற்ற குணமது மாமே !
மகன்வந் தானென மகிழ்ந்த வணிகனும்,
அழிநடை கண்டு, "நீ யார்மக" னென்றே
வாயை மீறி வார்த்தை பேசி
அந்தரி பிணக்கைச் சந்ததம் பெற்றான்.
செல்வங் கரையச் சீர்மை கரையக்
குலப்பெயர் குறையக் குண்டுணிச் சாத்தன்
கொட்ட மடிக்கக் கோபமுந் தாபமும்,
வாழ்வைச் சித்திர வதைசெய, வாணிகன்
கவலை மோதுங் கடலில் மூழ்கி,
"வினைப்பயன் வினைப்பயன் வினைப்பயன்" என்றே
தலையி லடித்துச் சங்கடப் பட்டு,
முகமும் வாடி, அகமும் வாடி,
உடலும் வாடி, உயிர்ப்பிண மானான்.
இடையிடை பத்தினி எண்ணமும் வருமே.
ஆயினும், சாத்தன் பேயினும் கொடியன் ;
பழிபல கூறிப் பகையைத் தூண்டி,

அந்தரி யுடனே அந்தநல் லணங்கைத்
தூற்றினான்......அந்தத் தூயளின் கதையென் ?

காளி கோயில்

காரிருள் சூழக் காட்டிலும் வயலிலும்,
வழியைத் தடவி, மலரடி நோவ
நடந்து நடந்து நடையுந் தளர்ந்து,
காலுங் கடுக்கக் கசிவிழி சோர,
உறைவிடந் தேடி உத்தம பத்தினி,
கண்டாள் ஒருசிறு காளி கோயிலை !
"அப்பா டா" வென் றாங்கே விழுந்தாள்.
"அம்மா தேவி, அநாதைக் கருளாய் !
உலகம் என்னை உதறித் தள்ள,
உன்னிடம் வந்தேன், உலகநா யகியே !
உன்மகள் இனிநான்......என்னைக் காப்பாய்,
கதிவே றில்லை.......காளிஓம் காளி !
உடலும் தளர்ந்தேன், உள்ளம் உடைந்தேன் ;
மனமுங் கசந்தது, வாழ்வும் புளித்தது,
இனியான் இருந்தென்? இறைவி, இறைவி !
இப்படி யேயெனை இணையடி சேர்ப்பாய் ;
இன்றேல் உன்கை யிலகும் வாளால்,
அறுத்தெனைப் பலியாய் அளிப்பேன் உறுதி !
என்னைப் போலே இன்னொரு சீவனைப்
பெற்றென்? அதுவும் பிறவிக் கடலில்
வீழ்ந்து வினைப்பயன் சூழ்ந்து தவிப்பதேன்?
பிறந்தது போதும், பெற்றவள் அன்றே
இறந்தாள் ; கணவனுந் துறந்தான் ! கனவென
மறந்தேன் அனைத்தும் ; வருந்திய கண்ணீர்
சொரிந்தேன் ; உன்னடி, பிரிந்தினி வாழேன் !
அம்மா, உலகை யாளும் அருளே,
அதருமப் பகைவரை அழிக்குங் கனலே,
தரும சீலரைத் தாங்கும் புனலே !
அபயந் தந்தெனை ஆண்டுகொள் ! இன்றேல்
உபயபா தத்தில் ஊற்றுவேன் இரத்தம் ;
கருணைத் தாயே, கடைக்கண் பாராய் !"
என்று பத்தினி இறைஞ்சி யிறைஞ்சி,
சொல்லு நினைப்புஞ் சோர்ந்துகண் ணயர்ந்தாள் !
அந்தக் கரணம் அடங்கி யுறங்கும்
அமைதியில், அன்னை அவளுட் புகுந்து
கனவாய் நின்று, "காப்பேன் ! கலங்கேல் !
காலை இங்கொரு கருணைக் கிழவி
வருவாள் ; புகலைத் தருவாள் ; உனக்கினி
நலமே ! " யென்று நவின்றுல கன்னை
மறைதலும், பத்தினி மலர்விழி திறந்தே
திடுக்கிட் டெழுந்தாள் ! " தெய்வத் தாயே,
உன்சரண், உன்சரண், உன்னருள் துணை" யெனக்
காளியை வணங்கிக் கடன்புரிந் தாளே !

நல்ல காலை

மந்த மாருதம் வந்தது கொஞ்சி,
மலரின் இனிய மணமும் வந்தது.
கொக்கொக் கோவெனக் கோழிகள் கூவின ;
சிவசிவ வென்று சிவ்வெனப் பறந்து,
காலைப் புட்கள் களிப்புடன் பாடின ;
கிழக்கு வெளுத்தது ; கிளர்பொன் னகையால்

அருண சுந்தரி அமைதி கூறினாள்.
நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சி யெல்லாம்
கனவென ஒதுக்கிக் கற்புள பத்தினி,
அஞ்சாத் துணிவுடன் அகில உலகைச்
சுற்றி நோக்கிச் "சுத்தான்ம நாதன்
காலடித் தூசியிக் காசினி" யென்றாள் ;
அவனரு ளாகும் அன்னையைத் தவிர
மற்றெலா நினைப்பையு மறந்து துறந்து,
முன்னுள குளத்தில் முழுக்குப் போட்டாள்.
ஆங்கே, காலை யழகின் புன்னகை !
குமுதங் குவிந்து, கெழுந்தீச் சுடர்போல்
கமலம் விரிந்து கனிநகை புரியக்
கண்டாள் ; காலைக் கதிர்கள் இறங்கிப்
புனிதப் புனலைப் பொன்மய மாக்கக்
கண்டாள்; அந்தக் கனகக் காட்சியை
வெண்ணகை புரிந்தும் செந்நகை புரிந்தும்,
ஒளியைப் பருகி உள்ளங் குவிந்தும்,
அழகுடன் மணமும் அளித்தும், சுற்றிப்
பாடும் வண்டுகள் பருகுதே னீந்தும்,
வாடு மட்டும் வாழ்வாங்கு வாழும்
கவலையில் லாத கமலங் களையே
பார்த்து வாழ்வின் பயனை யறிந்தாள் !
"பூக்களிற் புன்னகை புரியும் சக்தி,
கனிகளிற் சுவையைக் காட்டும் சக்தி,
பறவைக ளாகப் பாடும் சக்தி,
உயிர்க்குயி ராக உலாவும் சக்தி,
உலகெலாங் கோயி லுடையசிற் சக்தி,
என்னையுங் காப்பாள்" என்று நினைந்து,
தேவி முன்னே தியானஞ் செய்து,
"தாயே, இனியெனைத் தாங்குவ துன்பரம்"
என்றாள் ! ஆங்கே நின்றாள் யாரே?

கருணைக் கிழவி

வெள்ளுடை தரித்த ஒள்ளிய உருவினள்,
இளமை பொலியு முதுமைக் கோலம்,
அறிவொளி வீசும் அருட்சுடர் விழியாள்,
பன்மலர் வனம்போற் புன்னகைச் செவ்வாய்,
கருணை பொழியுங் கனிமொழிச் செல்வி,
ஊரெலாம் போற்றும் உத்தமக் கிழவி
ஔவை யென்னும் செவ்வியள் அவளே !
கண்டதும் பத்தினி, "காளி யன்னை
கனவிற் காட்டிய கருணைக் கிழவி
இவளே" யென்றவள் இணையடி பணிந்தாள் ;
"அம்மா, உன்னை அறிந்தேன் ; இனியுன்
வாட்டந் தீர்வாய் ; வாபின் பேசுவோம்"
என்றன் புடனே இட்டுச் சென்று,
"மகளே, இங்கே சுகமா யிரு" வெனத்
தன்மனைக் குள்ளே தயவுட னமர்த்தி,
பால்பழந் தந்து பசியைத் தணித்தபின்,
பத்தினி பட்ட பரிபவங் கேட்டாள்.

பத்தினி

"தெய்வத் தாயே, திக்கிலேன் என்னை
மகள்போல் ஏற்றுப் புகலருள் அன்னாய் !
மதுரைவே ளாளர் மரபி லுதித்தேன் ;

*பிறந்ததுந் தாயைப் பிரிந்தேன்; எந்தை
சிவமுந் தமிழுஞ் செழிக்கப் புகட்டி,
என்னை வளர்த்தார் ; தன்னை யறிந்த
பூம்புகார் நண்பர் பொன்மிகு செல்வர்
வயிரவா ணிகர்க்கு மனைவியா யீந்தார்.
கணவ ருடனே கருத்தொரு மித்து
வாழு நாளில், வன்பகை கொண்ட
மூத்தாள் பொறாமை மூட்டிய தீயால்,
சாதிச் செருக்கு தலைக்குமே லேறிக்
கருவுறு மென்னைக் கருணையில் கணவர்
தெருவில் விடுத்தார் ; அருளை நம்பி
உலகை வெறுத்தேன், உடலை வெறுத்தேன் ;
தனிவழி நடந்தேன் ; பனியிரு ளிரவில்
கால்கள் ஓய்ந்து காளி கோயிலிற்
களைப்பு நீங்கிக் கண்ணீர் விட்டு "நீ
இரங்கா யாகில் இறப்பேன்" என்று
கதறிய வாறே கண்ணும் அயர்ந்தேன் ;
எந்தாய் கனவில் எனக்கருள் புரிந்தாள் ;
அவளே ஔவையாய் ஆண்டுகொண் டாளே !
என்கதை யிதுவே ; இனிதெனைக் காத்த
உங்கதை சொல்லுதிர் ! உலகில் இனியான்
வாழும் வகையும் வழுத்துதிர் ; தாயும்
அருட்பெருங் குருவும் ஆவீர் நீரே ! "*

ஔவை பொன்மொழி

*"உன்கதை, உள்ளம் உருக்குதென் மகளே !
பட்டுப் பட்டுச் சுட்டொளி வீசும்
பொன்போ லானதென் பொறுமை வாழ்வே !
காளிக் குடியிது, கவின்பெருங் கிராமம் ;
சாலையுஞ் சோலையுஞ் சத்தி ரங்களும்,
மலர்கனி வனங்களும் வளம்பெற ஓங்கும்,
பொன்னிக் கரையிற் பொலியுமிவ் வூரே !
இங்கே செல்வர் ஏகப்ப ரென்னும்
உத்தமர் மகளாய் உதித்து வளர்ந்தேன்.
வயது வந்ததும் வலுக்கட் டாயமாய்
மாமன் மகனை மணம்புரி வித்துத்
தந்தை யிறந்தார் ; வந்த கணவன்
எனக்கோர் மகளை யீந்தான் ; பிறகு
வேசை யொருத்தியின் ஆசை பற்றி,
உடலுஞ் செல்வமும் உயிரும் இழந்தான்.
அருமைப் பெண்ணை அன்புடன் வளர்த்தேன் ;
வயது வந்ததும் வாய்த்த கணவனைக்
கூடி வாழ்ந்து குழந்தையும் பெற்றாள் ;
ஒருநாள், விதியின் உக்கிரத் தாலே
அரவு கடித்தென் ஆயிழை யிறந்தாள் ;
தாயிலாக் குழந்தையுந் தவறிய தந்தோ !
உடலும் உள்ளமும் உடைந்தன ; யானும்
செத்துப் பிழைத்தேன் ; சொத்துச் சுகமெலாம்
துறவிகட் கென்றே துறந்தேன் முற்றும்.
உலகின் இயல்பும், உடலின் இயல்பும்,
மாந்தர் இயல்பும், வாழ்வின் இயல்பும்,
அறிந்தேன் ; கண்முன் அனுபவங் கண்டேன் ;
பிறவிக் கடலிற் பெருந்துய ரடைந்தேன் ;
பிறந்தவ ரெல்லாம் இறந்துமண் ணாகும்
உண்மையு மறிந்தேன் ; உய்வழி சொல்லும்*

ஞான குருவை நாடெலாந் தேடினேன் ;
பிரக்ஞான ரென்னும் பிக்குவைக் கண்டேன் ;
அவரடி பணிந்தேன் ; அன்புடன் பெரியார்,
புத்தர் துறவும், போதி சத்துவர்
அருளிய சொல்லும், அறநெறிச் சாரமும்
முறைமுறை விளக்கி, முன்னே விளைத்த
வேதனை போகச் சாதனந் தந்தார் ;
அறவண வடிகளை யடிபணிந் தாங்கே
மணிமே கலையென மாதவஞ் செய்தேன் ;
அதன்பின் காஞ்சிக் கருகே நின்ற
ஆரியாங் கனைகள் அமர்ந்த பள்ளியில்,
குந்தகுந் தரெனுங் குருவடி பற்றிக்
கொல்லா நெறியைக் கோதறப் பயின்றேன் ;
வினைகளை யுதிர்த்து விடுதலை யடையும்,
பக்குவ நல்கும் சுக்கிலத் தியானம்
செய்தேன் ; அமைதி சேர்ந்தபின் இன்னும்,
தத்துவ ஞானத் தாகந் தூண்ட
வேதாந் திகளில் மேதாவி யென்ற
பூரணா னந்தரின் பொன்னடி வணங்கி,
அகமாத்ம ஞானம் அமைவுறக் கேட்டேன் ;
அதன்பின் சிதம்பரம் அடைந்தேன் மாதே —
சிற்சபா நாதர் திருச்சந் நிதியில்
நின்ற வுடனே நிம்மதி கண்டேன் !
சித்தாந் தத்தின் சிரப்பொருள் கண்ட
சிவகுரு நாதர் சேவடி பணிந்து,
சிவஞான போதத் தெள்ளுரை கேட்டேன் ;
பொய்ம்மயக் கொழிய மெய்யறிந் துய்ந்தேன் ;
அகத்தும் புறத்தும் அறநெறி யெல்லாம்
தன்னுட் கொண்ட தனிப்பெருஞ் சைவம்,
சரியை கிரியை சாதனங் காட்டி
உள்ளங் குவியும் யோகந் தந்து,
சீவன் சுத்த சிவமய மாகும்
உண்மையின் பறிவை யுணர்த்தும் சைவம்,
பதிபசு பாசப் பான்மையை விளக்கி,
மும்மல மாயை முற்றிலு மகன்று,
தூய வுயிர்சிவ நேயங் கொண்டு,
பாழும் பிறவிப் படர்வினை நீக்கி
வாழும் வகையை வழுத்திடுஞ் சைவம்
காட்டிய வழியே கலக்கற நின்றேன் !
இனியொரு தேட்டம் இல்லையென் கிளியே !”
பத்தினி *: “அறிவறிந் துண்மை யனுபவங் கண்டீர்,*
கதியெனக் கீந்த கருணைத் தாயே,
உலகை உள்ளத் தறிந்து துறந்தீர் ;
சைவம் பௌத்தம் சமண மாகிய
பன்மதந் தெளிந்தீர், என்மயக் கொழிப்பீர் ;
பவநெறி தவிர்க்கச் சிவநெறி நின்றீர்;
வேறு சமய வெறுப்புமக் குண்டோ ?
பலவாம் சமயக் கலாம்வளர் உலகில்,
கலக மின்றிக் கலந்து வாழப்
பொதுநெறி காட்டும் புண்ணியப் புலவர்
எப்படி யிருப்பார் எனக்கியம் பீரே !
ஔவை *: “உயிர்க்குயி ரான ஒரு பொருள் உணர்வில்*
ஊன்றி யாங்குமவ் வுண்மையே காணும்
வித்தகர் விருப்பு வெறுப்பற் றிருப்பார் ;
அவரவர் பக்குவம் அறிந்து பழகி,

எதிலும் ஒட்டா திருப்பார் அவரே ;
இசையும் உலகோர் வசையும் பொறுத்துச்
சமநிலை தாங்கித் தன்னல மின்றி,
நல்லன நினைத்து, நல்லன சொல்லி,
நல்லன செய்வார், அல்லன நீப்பார் ;
ஐந்துறுப் படக்கும் ஆமை போலே,
பொறிபுல னடக்கி அறிவா யிருந்தே
உள்ளுறைந் துலகில் உலாவிடு வாரே !
ஆவி யாகியும் ஆறுகள் பாய்ந்தும்,
குறைநிறை யற்ற திரைகடல் போல்வார் ;
பன்மணிக் கயிறெனப் பார்வகை யெல்லாம்
ஒன்றிற் கோத்து நின்றதை யறிவார் ;
அளவுடன் அருந்தி, அளவுடன் உறங்கி,
அளவுடன் பேசி, அளவுடன் ஆற்றி,
உட்புறத் தூயராய்க் கற்பனை விலக்கி
மெய்வழி வாழ்வார் மேலவர் அவரே
பொதுநிலை கண்ட புண்ணியர் தாமே !”
பத்தினி : “எம்மதத் திற்குஞ் சம்மத மான
பொதுநிலை வாழ்க்கை இதுவெனக் கண்டேன் !
என்னிலை யுணர்ந்தீர் ; எனக்கொரு வழியைக்
குறிப்பீர், தெய்வமுங் குருவுநீர் தாயே !”
ஔவை : “அறிவும் அருளும் ஆற்றலும் ஓங்கிய
செந்தமிழ்க் குலத்தில் வந்தபூங் கொடியே !
தாளாண்மை மிக்க வேளாண் மணியே,
மனைவியின் கடமையை மனமுறச் செய்தாய் ;
மாசறு மணியென மகப்பே றெய்தி,
மகனுடன் எனது மகள்போ லிருப்பாய் ;
இழந்த மகளை இன்றே பெற்றேன் ;
ஒருமக னுடனே உவந்துநீ பின்னும்
பற்றுறு வாழ்வைப் பற்றா தென்றும்
அவவழி நீங்கித் தவவழி சேர்ந்து,
சிவசிந் தனையும், சீவகா ருண்யமும்,
கல்விப் பயிற்சியுங் கற்றதன் பயனைக்
காணும் பயிற்சியும், காட்சி முனிவர்
தொண்டுங் கொண்டு துகளற வாழ்ந்தென்
கொள்கைக் கேற்ற கொள்கல மாகி
பெண்ணுல கிற்குப் பெரும்பணி செய்து,
நீடு வாழ்வாய், கூடலின் விளக்கே !”

பத்தினி

“வாழ்வினி இலையென வருந்திய வெனக்கு,
வாழ்வும், வாழும் வழியும் ஆனீர் !
தாயினும் பெரிய தயவே போற்றி !
சேயினுஞ் சிறியேன், திக்கிலேன், அனாதை,
கவலைப் புயலின் கடுமையால் இளைத்தேன் ;
என்னையுய் வித்தீர் அன்னையீர் போற்றி !
உம்மடி விட்டினி ஒருபுக லுண்டோ?
உள்ளமும் உயிரும் உயிரின் வாழ்வும்,
உமக்கே தந்தேன், உம்விருப் பாகுக !
குருவே சரணம், அருளே போற்றி !”
என்றடி பற்றி இருவிழி பனிப்ப
வணங்கிய மகளை வாரி யணைத்து,
வாழ்த்தி ஔவை வளம்பெறக் காத்தாள்.
ஒவ்வொரு நாளும் திவ்விய ஞான
விருந்தினை யருந்திப் பெருந்தக வுடனே

கலைமிகு பத்தினி, களித்தாள் ஆங்கே !

உத்தமன்

நிறைமா தத்திற் பொறைமிகு பத்தினி,
அரதனம் போலோர் ஆண்மக வீன்றாள் !
சான்றோன் என்று சாற்றிநம் ஔவை,
உத்தமன் எனப்பெயர் உதவியன் பிசைத்தாள் !
ஒவ்வொரு நாளும் செவ்விய னாகி,
இளமையிற் பெரியனை யிலக்கினான் மகனே !
தாமரை முகமும் தழலெனப் பொலிவும்,
அறிவு கனலும் அகன்ற கண்ணும்,
மங்கல முறுவலும், மதுரநன் மொழியும்,
திங்களின் சாந்தமும், தினகரன் போலக்
கடமை காக்கும் கலங்கா வுறுதியும்,
சிங்கம் போன்ற திண்மன வீரமும்,
தங்க மேனியுந் தளரா வீறும்,
தீயர் அஞ்சுந் திறனுந் தூய
நேயர் விரும்புறு நேர்மையும், தெய்வ
மாதவர் முன்னே வணக்கமும், பணிவும்
பொதுநல விருப்பமும் புதுப்புதுக் கலைகளைக்
கற்கு முயற்சியுங் கற்றநல் லடக்கமும்
கனிந்ததன் மகனைத் தினந்தினங் கண்டு,
"பெரியோன்" என்று பெற்றவள் மகிழ்ந்தாள் !
"அரியோன்" என்றுநல் ஆன்றவர் போற்றினார் ;
ஊரெலாம் "உத்தமன், உத்தம" னென்றே
புகழ்ந்து பேசப் புதல்வன் வளர்ந்தான் !
ஊர்த்தோ ழருடன் உத்தமன் ஒருநாள்,
கூடி ஆடிக் குலாவும் போது,
"எந்தை இப்படி ; எந்தை இப்படி"
என்றொவ் வொருவரும் இயம்பிய பிறகு,
"தந்தை யறியாத் தனயனிவ் வுத்தமன்"
என்றொரு பையன் இகழ்ந்ததைக் கேட்டே
தாங்கா உத்தமன் தாயிடம் ஓடி,
"என்தாய், எந்தை எவரெங்?" கென்றான்.
மலர்முகம் சுருங்கி, வாட்கண் கலங்கி,
விசனநீர் தெளிக்க, விம்மிட மூச்சு,
பழவினை நினைத்துப் பத்தினி சொல்வாள் ;
"மகனே ! உந்தை வயிர வாணிகர் ;
பூம்புகார்ச் செல்வர் ; புண்ணிய வாழ்வினர் ;
மதுரையில் என்னை மணந்து வந்து
பிரியமா யிருந்தார் ; பிரிவினை செய்ய
முனைந்தாள் அவரது மூத்த மனைவியே.
"நாங்கள் செட்டி, நீங்கள் முதலியார்"
என்று பேசி என்னையும் ஏசி,
வீட்டை விட்டு வெளியேற் றிடவே,
இங்கே வந்தேன் ; இந்தநல் லன்னையே
"மகளே" என்றென் புகலே யானார் ;
இந்த உலகில் இவரே நமக்குச்
சொந்தமுந் துணையுந் தூயநன் மகனே !"
உத்தமன் : "அநீதியைத் தாங்கேன், அம்மா விடைதா !
தந்தைக் கென்னைத் தனயனென் றோதி
சாதிப் பித்தந் தணியப் பேசி,
மாண்புடன் உன்னை மதிக்கச் செய்வேன் ;
பெற்றவ ளுக்குப் பிள்ளை செய்யும்
கடனிது தாயே, கட்டளை யிடுவாய் !

பத்தினி : "அப்பா, உன்னை அந்தரி கண்டால்,
சாபம் வைப்பாள் ; சாத்தனைத் தூண்டி
அடாதன செய்வாள் ; ஆபத் தாகும் !
அடக்கமா யிருப்போம் அருமைச் சேயே !
உத்தமன் : "அச்சத் தாலே அடக்கமா யிருத்தல்
பேடித் தனமெனப் பெரியார் சொல்வர்.
அம்மா நெஞ்சில் ஆண்மை துடித்துப்
"போபோ, நீதியைப் புகன்றுவெல்" எனுமே !
வீரனுன் மகனென விளங்கக் காட்டுவேன் !
என்னை எதிரிகள் எதிர்த்தால், அந்த
ஊரெலாங் கூட்டிப் பேரிகை யடித்துன்
உண்மையே வெல்ல உபாயஞ் செய்வேன் ;
உரிமை நாட்டுவேன் ; உடன்விடை தந்துநல்
ஆசி கூறி அன்னாய் அனுப்" பென
மார்பைத் தட்டி மைந்தன் பேசலும்,
பத்தினி ஔவையைப் பணிவுடன் கேட்டாள் :
"சென்று வருக செயம்பெறு மைந்தன்"
என்று முதியாள் இயம்பிட, உவந்தாள் !
தாயும் ஔவையும் தந்துதம் ஆசி,
"தீரனே, சென்று செய முடன்வா" வென
வணங்கி யெழுந்து மந்திரஞ் சென்று
காளியைப் போற்றிநல் வேளையில் உத்தமன்
பூம்புகா ருக்குப் போந்தனன் ஆங்கே !

அந்தோ செல்வம்

இதற்கு முன்பே, எதற்கும் உதவா
வேசை மகன்செய் மோசமென் சொல்வேன் !
கப்ப லேறிக் கடலை யுழுது,
திரவியங் கொண்டு திரும்பிய வாணிகன்,
வீடெலாங் கொள்ளைக் காடெனக் கண்டான் !
அந்தரி சலுகையில் ஆதரம் பெற்ற
சாத்தன் வீட்டைத் தன்வசப் படுத்தி,
வேசைக் கீந்தவ் வேசை மகனுடன்
கொட்ட மடிக்கக் குறிவைத் தானே !
வேசை அல்லியும் விரைவாய் அந்தச்
செட்டி வீட்டைப் பொட்ட லடிக்க
மகனைத் தூண்டி மாயஞ் செய்தாள் ;
பாதிச் சொத்துப் பரத்தைக் கானதைக்
கண்ட செட்டி கைதலை வைத்தான் ;
"பாடு பட்டுத் தேடிய செல்வம்
ஆண்டுக் கணக்காய் அலையுட னலைந்தே
துறைதுறை சென்று, சோர்வற முயன்று
வேர்க்க வேர்க்கச் சேர்த்த செல்வம்,
பட்டப் பகலிற் பாதகத் திருடர்
வாரிச் செல்ல வந்தது விதியே !
ஆக்கலு மரிதே, காக்கலு மரிதே,
நீத்தலு மரிதே நிலையிலாச் செல்வம்,
அச்சமே கலந்த துச்சமாஞ் செல்வம்,
எச்சிற் கையால் ஈயோட் டாமல்,
வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டிச்
சேர்த்துக் கருமிகள் சிறையிடுஞ் செல்வம்,
செருக்கும் வஞ்சமும் பெருக்குஞ் செல்வம்,
தீக்கணை தனினுந் தீயவெங் காம
நோய்க்கணைக் கிரையாய் ஆக்கிடுஞ் செல்வம் !
அந்தோ, செல்வம் அடைந்தவர் வைத்துப்

பூட்டிப் பூட்டிப் பூதங் காக்க,
இனந்தரு திருடரும், இரவுத் திருடருங்
கொள்ளை யடிக்கக் கூத்தியும் வழக்கும்
வெள்ளம் போலே அள்ளிச் செல்ல,
ஆளை வெறுமை ஆக்குவ தென்னே !
தானும் வாழத் தன்னவர் வாழ,
உலகும் வாழ உள்ளார்ந் துதவிச்
சீரிய நல்லறஞ் செய்து மகிழ்வதே
பொருளைப் படைத்த பொருளா கும்மே !
இத்தனை நாளும் எத்தனை நல்லறம்
இயற்றினேன் ; இன்னும் எஞ்சிய பொருளை
அள்ளி யள்ளி அறவினை செய்திலேன் ;
புல்லிய சாத்தன் புகுந்தென் வீட்டில்
ஆசைப் பொருளை வேசைக் கீய
விட்டேன் ; எனைப்போல் வீணனும் உண்டோ?
அயோக்கியப் பதரின் அழிவினை யாலே
அந்தரி கெட்டாள் ; அழகன் என்றுதன்
வேசை மகனை விற்றா னிங்கே !
வெட்கக் கேட்டை விளம்பவும் போமோ ?"
என்று செட்டி ஏமாந் தயர்ந்தான் !
இன்னும் நடந்ததை இயம்பக் கேண்மோ :

வேசையின் மோசம்

விலைமகள் விரித்த வலைப்படு சாத்தன்
கொள்ளை யடித்துக் கொடும்பொரு ளீந்தான் ;
போக்கிட மில்லாச் சாக்கடைப் புழுப்போல்,
காமச் சேற்றிற் கண்ணிழந் துழன்று,
மெய்யு மிளைத்துக் கையு மிளைத்து,
மனமு மிளைத்துத் தனமு மிளைத்துத்
தேய்ந்து தேய்ந்து தேவாங் காகி,
ஓய்ந்து போனான் !.... உடனே வேசை
அந்தரி பிழைப்பை அந்தர மாக்கி,
தன்மகன் அழகனைத் தந்திர மாகக்
கூட்டி யிரவில் ஓட்ட மெடுத்தாள் !
உண்மை யறிந்தவ் வூரெலாஞ் சிரிக்க,
வாணிகன் வெட்கி வாய்விட் டலறி,
சாத்தஞ் செட்டியைத் தகவே யொறுத்தான்.
புத்தி வந்த பொய்மனச் சாத்தன்,
புலம்பித் தீயிற் புழுவெனத் துடித்தான் ;
"மேனி மினுக்கி, வீதி சுற்றும்
விலைமகள், என்னைக் கொலைசெய் தாளே !
அழகுப் பேயவள், அகப்பட் டாரைக்
கசக்கிப் பிழியுங் காம ராட்சசி
கண்வலை வீசிக் கருத்தைப் பிடித்துப்
புன்னகைத் தூண்டிலைப் போட்டிழுத் தழுத்தும்
வஞ்ச நெஞ்சச் சஞ்சல மோகினி !
ஆடலும் பாடலும் அழகுங் காட்டி,
ஆசை யூட்டும் வேசைப் பிசாசு !
கச்சவிழ் கொங்கையாந் துச்ச மாமிச
நச்சுக் கனியை நயமுடன் ஊட்டிப்
பொன்னால் அளந்து புணர்ச்சியைத் தந்து,
போக மென்னும் பொய்ம்மயக் கேற்றி,
ஆளைப் பித்தாய் அடித்துப் பறித்தபின்
சந்தியி லோட்டும் சாகசக் கள்ளி !
கொம்பு கொம்பாய்க் குதிக்குங் குரங்கெனச்

*செல்வர் செல்வராய்த் தினந்தினந் திரியும்
வெட்கங் கெட்ட வேதனைப் பூதனை !
வேசையை நம்பி மோசமா னேனே !
வாங்குவேன் பழி" யென வருந்திய சாத்தன்,
வயிரவா ணிகனிடம் மன்னிப் பிறைஞ்சி,
அல்லியைத் தேடிக் கொல்லவே சென்றான் ;
கொன்றான் ; அவனுங் கொலையுண் டிறந்தான்.
அழகனு மறைந்தான்.... அதே கதைச் சுருக்கம்.
ஆட்டு மட்டும் ஆடி லூஞ்சலாய்க்
காட்டும் வேசையைக் களிநகை பகட்டி,
வஞ்சனை நேயம் வளமுற நடித்து,
வந்ததைப் பற்றி வாழ்வைக் கெடுத்துப்
பஞ்சை யாக்கும் பரத்தையை நம்பி
யாரே வாழ்ந்தார்? எவரே சுகித்தார் ?
மயங்கிய மனத்தை மாற்றவு மாமோ ?
உமியைக் குத்தி உண்ணலு மாமோ ?
நீர்தளும் பாத நிறைகுடம் போன்ற
நிறைமனக் கற்பும் பொறையுட னன்பும்
கொண்டு நல்ல குலமக ளுடனே,
இல்லறந் தாங்கலே நல்லற மாகும் !
எவரா யிருப்பினும் இன்னொரு மாதைக்
கனவிலே நினைத்தலுங் கலக்கந் தருமே !
ஆண்பெண் கற்பே அறத்தின் அடிப்படை ;
அதனை மீறி அழிவழி சென்ற
சாத்தன் முடிவையும், சாத்தனை நம்பிய
அந்தரி துயரையும், அந்தரி வசமாய்
உத்தமி யான பத்தினிக் கடவுளைத்
துரத்திய தந்தை துயரமும், ஊரெலாம்
பேசக் கேட்டுப் பெரிதும் வியந்து,
நேர்மை யான நிமிர்நடை கொண்ட
உத்தமன் ஆங்கே உண்மை விளக்க
வந்தனன் வீர வயமா வெனவே !*

உத்தமன் வீர உரை

*அருணனைப் போன்றநல் லழகன், வீரன்,
களை நிரம்பிய கனிமுகச் செல்வன் !
அவனைக் கண்டதும் அன்பு தளிர்த்தும்,
பகர வொண்ணாப் பாச மெழுந்தும்,
வளையா வாத முளையினு மிருப்பதால்,
"இளைஞ, யார்நீ? எய்திய காரியம்
யாதெ:"னக் கேட்டான் ; ஓதினான் இளைஞன்:*
உத்தமன் : *"வணக்கம் பெரியீர், மதுரையி லேநீர்
பத்தினி யென்னும் பதிவி ரதையை
மணந்து வந்து, மங்கல மாகக்
குடித்தனஞ் செய்தீர் : குடியைக் கெடுக்கும்
ஒருவன் சூழ்ச்சியால் ஒருத்தி தூண்டவே,
கருவுற் றிருந்த தருமபத் தினியை
விரட்டி யடித்தீர், வேளா ளர்குல
மாணிக்க மான மாதா ! அவளைத்
தெய்வ சக்தி உய்வித் தருளவே,
காளி குடியில் கருணைத் தவஞ்செய்
ஔவையின் காப்பில் அமர்ந்தெனைப் பெற்றாள்.
எந்தையே, எந்தாய் பத்தினி ; என்னை
உத்தமன் என்றே உரைப்பாள், அறிவாய் !
தாயின் உரிமையைத் தாங்கிநன் னீதி*

சொல்ல வந்த தூதன் யானே !"
வயிரன் : "என்ன சொன்னாய் ? என்மக னாநீ ?
வெட்கங் கெட்டு வீதியிற் சென்ற
ஒருத்தி பெற்ற ஒருவனே போ போ !
செட்டிச் சாதியிற் சேர்க்க மாட்டோம் ..."
உத்தமன் : "எந்தையே ! சற்றே சிந்தைசெய் திடுவீர் ;
என்தாய் பத்தினி, இயல்புள உத்தமி ;
வீதியில் அவளை விரட்டிய தாரோ?
தமிழர் அனைவரும் சரிநிகர் சமானராம்
ஒருகுலத் தவரெனும் உண்மை மறந்தீர் ;
செழியனைப் பெற்ற செய்யவே ளாளரைத்
தாழ்வு செய்தீர் ; சாத்தன் சூழ்ச்சியால்
மூத்த தாரம் மோசமாய்த் தூண்ட
பத்தினி வாழ்வைப் படக்கெனக் கெடுத்தீர்.
பாப புண்ணியம் பார்த்து நடப்பதே
மனிதத் தன்மை ; மானிட ரெல்லாம்
ஓரினம் என்பதே உயர்ந்த உணர்ச்சி !
இனம்பா ராமல் எனது பாட்டன்
பெண்ணைத் தந்த பெருமையை எண்ணீர் !
உன்மகன் யானே ஒப்புக் கொள்ளும்............."
வயிரன் : "ஊரார் ஒப்பினால், உள்ளம் ஒப்பினால்,
தக்க சாட்சி தந்தால் பார்ப்போம் !
உனையான் அறியேன் ; உதறித் தள்ளிய
பத்தினி முகத்தையும் பாரேன், போபோ !"
உத்தமன் : "போகிறேன் ; உமது புத்தி தெளியும்
சாட்சி கொணர்வேன், சத்தியர் முன்னே
உண்மை யுரைப்பேன், உணர்வீர் நீரும் !"
வயிரன் : "கொண்டுவா சாட்சி, கூறுநின் கட்சி,
ஊர்ப்பஞ் சாயம் உரைப்பதைக் கொள்வோம்...."

அந்தரி மனமாற்றம்

போலிப் பிள்ளையாற் கேலிக் கிடமாய்
மோசம் போன முதியாள், அந்தரி,
பரிவகங் கொண்டாள் ; பத்தினி தன்னை
நினைத்தாள் ; யாதோ நெஞ்சில் வேதனை
செய்யவே உத்தமச் சிறுவனை யழைத்து,
நிகழ்ந்ததைக் கேட்டாள். அகந்தை மாறி,
"நாதா, இந்த நல்லிளஞ் செல்வன்
உமது மகனே, உண்மை அதுவே ;
வயதுகா லத்தில், வாய்த்த பிள்ளையை
ஏற்போம்; செல்வம் ஈவோம்" என்றாள்.
வளையா பதியா வளைந்து கொடுப்பவன் ?
"அதிகம் பேசும் அந்தப் பிள்ளை
சாட்சி மூலம் சத்தியம் விளக்குக !
பிறகு நடப்பதைப் பேசுவோம் பின்னே "
என்றலும், அந்தரி எதிர்த்துவா தாடி
வளையா பதியை வளைக்கலுற் றாளே !
அக்கணம் உத்தமன் அன்னையைக் கண்டான் !
வாணிகன் வம்பு வளர்த்ததைச் சொன்னான் ;
"காளி ! நீயே கதிதர வேண்டும் ;
கற்புள பத்தினி கலங்கக் காண்பையோ ?
கணவனுக் குண்மை காட்டி யருள்வாய் !
என்று வணங்கி இரவில் உறங்கலும்,
காளிகா தேவி கனவிலே வந்து,
"பயப்ப டாதே பத்தினி ! உத்தமன்

உன்மகன் என்னும் உண்மை விளங்கும் ;
ஔவை வாக்கால் ஒவ்விய நீதி
உணர்த்தியுன் கணவன் உளத்தை மாற்றுவேன்”
என்றிம் மாற்றம் இயம்பி மறைந்தாள்.
கேட்டாள் ஔவை, கிளர்ச்சிகொண் டெழுந்து,
மறுநாட் காலையே, மகளையு மகனையும்,
இட்டுக் கொண்டு பட்டினஞ் சேர்ந்து,
ஊர்ப்பெரி யார்முன் உறுதிசொன் னாளே !

வெற்றி

பட்டினப் பெரியார், பஞ்சா யத்தார்,
மன்றிற் கூடி வயிரவா ணிகனையும்,
மகனையும், பத்தினி மாதையும், அந்தரி
தன்னையுங் கேட்டு முன்னிகழ் வறிந்தபின்,
அவையோர் மதிக்கும் ஔவை யெழுந்து,
அன்புச் சொற்கள் அருளிய தென்னே !
“நீதிக் கில்லை சாதியும் வகுப்பும் ;
நீதியை உயிர்க்கு நிகரெனத் தாங்கும்
தமிழர் தமிழரைச் சாதி காட்டி
வெறுப்பதும் ஒறுப்பதும் வெவ்விய கொடுமை !
அந்தக் கொடுமையால் இந்தப் பத்தினி
பட்ட துயரைப் பார்த்தவள் யானே.
நற்குடி வேளார் பொற்கொடி இவளைப்
பாண்டி மதுரையில் வேண்டி மணந்து,
புகாரில் இல்லறம் பொலிவுற நடத்திய
வயிரவா ணிகரை, வஞ்சமில் கணவரை
இந்தப் பத்தினி ஏற்றமாய்ச் சொல்வாள்.
அவர்மனங் கெடுத்தவர் அல்லலுற் றழிந்தார்.
அழகன் எங்கே ? அழகனைப் பெற்ற
தாசி யெங்கே ? சாத்தன் எங்கே ?
காலச் சுழலிற் கலங்கி யொழிந்தார் !
ஒழிந்த தொழிக .... உண்மையை அறிவோம் ;
காரிருள் இரவில் கருக்கொண் டிருந்த
பத்தினி நடந்தெம் பதியி லிருந்த
காளி கோயிலைக் கதியென வடைந்தாள்.
கண்டேன் இந்தக் கற்புக் கனலை !
என்மகள் போலே என்மனை வைத்தே
எனக்குறு ஞானம் இயம்பிக் கவலையை
மாற்றினேன் ; அவளும் மகவை யீன்றதும்,
சிவகதி சேரத் தவவினை தொடர்ந்தாள்.
உத்தமன் உரைத்த உண்மை உண்மையே....
சத்திய மாகச் சாற்றினேன், பெரியீர் !”
தவத்துறை தேர்ந்த சத்தியக் கிழவி
சொன்னது கேட்டதும், “அன்னதே உண்மை....
வயிர வாணிகன் மகனை, மனைவியை
ஏற்று நன்று போற்றுதல் வேண்டும்.
சொத்துக் குரியவன் உத்தமன்; அவனே
செட்டி யாரின் செல்வச் சந்ததி”
என்றே பெரியார் இரண்டறச் சொன்னார்.
“நன்றே !” என்றார் நகரத் தாரும்.
வயிர வாணிகன் வைரம் விடுத்துப்
“பெரியீர், எனது பேதமை யாலே,
வம்பர் பொய்யை நம்பிய தாலே,
புத்தி மயங்கிப் புரைசெய் தழிந்தேன்.
பத்தினி எனது பாக்கிய மனைவி ;

உத்தமன் எனக்கே உரியநன் மைந்தன் !
சென்றதை மறப்போம் ; சேர்ந்ததை உகப்போம் !
அழகா புரியெனும் அழகிய கிராமம்,
பட்டினக் கடைகள், பரந்த வாணிகக்
கப்பல்கள் அனைத்தும் கண்மணிச் செல்வன்
ஆளுக நாளும் அன்பும் அறமும்
ஆற்றியென் மரபைப் போற்றிடும் அவனே !
பத்தினி இனியென் உத்தமத் துணைவியாய்
இல்லத் தரசியாய் என்றும் வாழ்கவே !"
இவ்வகை வணிகன் செவ்வுரை பேசவே,
பத்தினி யெழுந்து முத்துரை பகர்ந்தாள் :

பத்தினி வாழ்த்துரை

"வணக்கம் எனது கணவரே வணக்கம்,
வணக்கம் பெரியீர், வாய்மை வென்றது !
மாசறு கற்புந் தேசுறப் பொலிந்தது !
வளையா பதியும் வளைந்ததைக் கண்டேன்.
செல்வத் தந்தை செல்வனை ஏற்றார்.
உள்ளும் புறமும் உலகைப் பார்த்தேன் ;
மாந்தர் இயல்பை மனமுறக் கண்டேன்.
இல்லறங் கண்டேன்.... இல்லிற் பழுத்தே
துறவறம் பூண்டேன், அறம்வளர் ஔவை
எனையாட் கொண்டாள் ; இனியென் வாழ்வை
அவளுக் காக்கிச் சிவபதஞ் சேர்வேன் !
ஆதலாற் கணவரே, அன்பு மகனையே,
பிரியமாய்ப் பேணி உரியநன் மரபை
வாழையடி வாழையாய் வாழச் செய்வீர் !
இந்தச் சொற்களால் என்னை நினைப்பீர்;
உலகிற் பிறந்த உயிர்க்குலம் அனைத்தும்,
உயிர்க்குயிரான ஒருவன் மயமாம் ;
பிறந்தவ ரெல்லாம் சிறந்தவர் தாமே !
ஒருமொழி யாளர் ஒருதாய் மக்கள் ;
தமிழர் அனைவரும் தமிழ்க்குல மாவார்.
சாதி வாதம் பேதமை யாகும்.
அன்புள காதலர் அறவழி யில்லறந்
தாங்கி இன்பம் ஓங்கி வாழ்கவே !
ஒருவருக் கொருவர் ஒருமை யுணர்வுடன்
உதவியாய் வாழ்க ! உலகிற் பிறந்தார்
உடலிற் புகுந்தார் ; ஒருவரும் இங்கே
நீண்ட காலம் நிலைப்ப தில்லையே
தொட்டிலி லிருந்து சுடுகாட் டிற்கு
நடக்கும் பவனி நமதுவாழ் வாமே
இடையே நடக்கும் இந்த வாழ்வைப்
பொய்ம்மா யத்திற் போக்கிவி டாமல்,
மெய்வழி நடந்து துய்யவ ராகி,
நாணுவ நாணிப் பேணுவ பேணி
அருளே நினைந்துநல் லன்பே புரிந்து
சமயங் கடந்த சமரசப் பொருளாம்
சச்சிதா னந்த சதாசிவ குருவைச்
சரணம் புகுந்து, சரியை கிரியை
சுத்த யோக சித்தியால் ஞானச்
சுடரொளி கலந்து சுதந்தர மான
சீவன் முத்தராய்த் தேவராய் மாந்தர்
மங்கல மாக வாழிய மாதோ !"
கேட்ட சுந்தரி கிளர்ச்சி கொண்டு

"செல்வோம் அரக்கரை வெல்வோம்" என்று
வீரத் துணிவுடன் விளங்கினா ளாங்கே.
சங்கமும் எழுந்தது சஞ்சலந் தீர்ந்தே,
இத்ததி அரக்கர் இரத்தவா ளுடனே
கைது செய்தோம் காவலன் முன்னே
வருக வென்று வலிவுறப் பற்றி
அன்பரை விடுத்தார் அரக்கரின் முன்னே !

25. தண்டனைப் படலம்

எப்படி வீழ்ந்து சோர்ந்தோம், எப்படி உறங்கிப் போனோம் ;
எப்படி எனது மூளை உறுதியை யிழந்த தென்றே
இப்படி அரக்கன் காலை எழுந்துசிந் தித்த போதே
"அப்படி" என்றே ஒற்றர் அரசன்முன் வந்து நின்றார்....

படைக்கல மெங்கே ? என்றன் பலமெங்கே ? யாருக்கோ நான்
அடைக்கல மான தைப்போல் அகம்புற முணரு கின்றேன்.
கடைக்குணத் தம்பி யிந்தக் கலைஞரை ஏவி யென்னை
மடக்கிடச் செய்த தீய மாயமோ அறிவிப் பீரே ....

ஒற்றர்

கலையெனும் பெயரி னாலே, கதவினை யடைத்துக் கொண்டு,
தலைவனாம் அந்த மெய்யன் சதிசெய்துன் அரசை இன்று
நிலைதடு மாற்று கின்ற திறத்தினை நேரே கண்டோம் ;
அலைகடந் துனது தம்பி அனலனும் உதவு கின்றான்......

மாதரை வசப்ப டுத்தி, மாதரால் ஊணர் தம்மைத்
தீதற வசப்ப டுத்தித் தீவெங்குஞ் சன்மார்க் கத்தைப்
போதனை புரிந்து, நாம்செய் போகவாழ் வொழிய நாளும்
சாதனை செய்கின் றாரத் தருமமே வெற்றி யென்பார்.

மாவலி

போரிலாப் பொறுமை யாளர் புகுந்தென தரசி லின்று
நாரியர் பணிவைக் கொண்டு, நாயகர் பணியச் செய்து,
காரியஞ் சாதிக் கின்றார்....கடுஞ்சிறை யிட்டா லன்றி
நேரிலென் அரசி னுக்கே நேரல ராவா ரன்றே !

கொண்டுடன் வருவீர் அந்தக் கொடுங்கலை வாணர் தம்மை ;
இன்றுடன் சிறையி லிட்டென் இனத்தினைக் காப்பேன் என்று
குன்றுயர் தோளுயர்த்திக் குலுக்கிமார் தட்டிக் கண்ணிற்
கன்றிய சினத்தீ பொங்கக் கட்டளை யிட்டான் வெய்யோன்.....

சட்டெனச் சென்று தீயர் சத்தியக் கலைஞர் தம்மைக்
கட்டினர் கையுங் காலுங் காரணங் கேட்கு முன்னே
வெட்டுமின் னென்ன வேக விசைவண்டி தனிற்கொ ணர்ந்து,
விட்டனர் மன்னன் முன்னே வீண்பழி விளம்பி னாரே !

தீப்பொறி விழியி னானைத் திசைகிடு கிடுக்கப் பேசும்
நாப்பொரி மொழியி னானை, நாத்திகத் திமிரி னானை,
நீப்பறு மமதை கொண்டு நிமிர்த்திடுந் தலையி னானைப்
பூப்பொரு நகையி னாலே போகனுங் கண்டு சொன்னான்....

போகன்

சாந்தமாய்க் கலைவ ளர்க்கும் சாதுக்க ளாவார் தம்மை
வேந்தநீ ஒறுத்த லேனோ? விளம்பிடிற் பிழையை நீப்போம்.
ஆய்ந்தநன் நீதி தேர்ந்தே, அனைவர்க்கும் அன்பு செய்தல்
ஏந்தலென் றிருப்பார் செய்கை ; இடர்செயல் அநீதி யாமே !

வசையறு கலைஞர் கூடி, வஞ்சிமில் அன்பு பேணி,

இசையினால் இனிய வாழ்வால் இறைவனைப் போற்று கின்றோம்
தசைவளர் பலமே போற்றுந் தானவர் கோனே, இந்த
நசைவளர் அரக்கர் எம்மை நலிப்பதும் விந்தை தானே !

மாவலி

அடக்குடா வாயை; என்றன் ஆத்திரக் கொதிப்புத் தீர
மடக்குவேன்சதிக்கூட்டத்தை;வன்சிறையடைப்பேன் பொல்லா
விடத்தினும் கொடிய துங்கள் வீணையும் கவியும் பாட்டும்
நடத்தையும் பேச்சு மென்று நவின்றனன் அரக்கர் கோமான்.

எத்தனை பெண்டிர்க் கின்பம், எத்தனை ஆண்கட் கின்பம்,
எத்தனை படைகட் கின்பம், எத்தனை உடலுக் கின்பம்
நித்திய மளித்த வூணர் நிலத்திலே கடவுளன்புப்
பித்தரைப் போலப் பேசிப் பெரும்பிழை செய்ய லானீர் !.....

சக்தி

எத்தனை மாந்தர்க் கின்னல், எத்தனை மாதர்க் கின்னல்,
எத்தனை ஊர்கட் கின்னல், இழைத்தநின் மரபு, போரின்
பித்தமற் றன்பு கொண்டு, பேரருள் வழியில் உய்ய
உத்தமர் வந்தார்; அன்னார் உதவியை மறுக்க லாமோ?

மாவலி

உன்னையு மயக்கி, யிந்த ஊரையு மயக்கித் தம்பி
தன்னையு மயக்கி, யிந்தத் தானவந் தனைம யக்கி,
என்னவோ செய்து விட்டார் இருவரும்; எனையே தெய்வம்
என்னவே பணிந்தால் உய்வார்; இல்லெனில் இறப்ப தாமே.

மெய்யன்

பாரெலாம் பரவி யாளும் பரம்பொருள் ஒன்றே தெய்வம்,
பேர்வடி வான பேதப் பிறவிகள் அனைத்தும் அந்த
ஓர்பொருட் சக்தி யென்ற உண்மையை அறிந்த தூயர்,
யாரையும் பணிவ தில்லை; இறைவனுக் கிணையும் உண்டோ?
உன்னினும் வலிய ஊணர் , வரங்களை உடையார், முன்னே
இன்னலே செய்தார்; தெய்வ சக்திமுன் இறந்து பட்டார்.
என்னுமுன் மெய்ய னாங்கே, மாவலி எரிந்து வீழ்ந்து,
தன்னவர் புகழைச் சொல்லித் தற்புகழ் பேசி னானே.

மாவலி

கொடுத்தவன் சிரத்தி லேறிக் குள்ளனே மிதித்த காதை
படித்தபோ தெனது நெஞ்சு படபடத் திரத்தம் சூடாய்,
எடுத்தனன் வைர வாளை இரக்கத்தை விடுத்தேன் ; வாளி
தொடுத்தனன் மாயவிஷ்ணு தோற்றிடக் கடும்போர் செய்வேன்

வரங்களைப் பெற்ற வீர ராவணன் சாக வேண்டிக்
குரங்குமூஞ் சிகளைக் கொண்டோர் கோடரிக் காம்பு சேரப்
பரம்பொருள் என்னப் பேசிப் பாமரர் வணக்கங் கொண்டு,
நரங்கெழு ராமன் செய்த நாசத்தை என்ன சொல்வேன் !

ஆசையாற் கெட்டா ரில்லை; அறமழித் தழிந்தா ரில்லை ;
பாசத்தாற் கெட்டா ரில்லை; படைகளாற் கெட்டா ரில்லை;
பூசையாற் கெட்டார், வேதப் புரட்டினாற் கெட்டார், மாந்தர்
மோசத்தாற் கெட்டார் எங்கள் முன்னவர் அரக்க ரானோர்.

நகமுடன் கொம்பும் வில்லும் நயவஞ்சக் கதையுங் காட்டிப்
பகைவரெம் மரபையெல்லாம் பண்டையில் அழித்தார்; அந்த
மிகைபெறுந் துரோகத் திற்கு வெம்பழி வாங்கவே யான்

சகமெலாம் வாளின் வென்று, தானவ மாக்கு வேனே !

உருக்கொண்டு மகளாய் வந்தாய், ஊணரின் மாண்ப ழித்தாய்;
வெருக்கொண்டுன் பக்தி கான வேடங்க ளனைத்தும் போக்கிக்
கருக்கொண்ட சினத்தினாலே கனகன்போல் இடும்பை செய்வேன்
சருக்கென்று கடவு ளென்னும் சாகசம் விடுவாய் சேயே !

சக்தி

என்மனக் கோயிலில் எழுந்த சுத்தனை
உன்மதங் கொண்டநீ உண்மை யற்றநீ,
வன்மொழி பேசினை வரம்பி லாமலே,
தன்மனச் சாட்சியைத் தவிர்ப்ப தாகுமோ?

திருவுடை மெய்யனித் தீயர் தீவிலே
அருளுடை யின்பத்தை யாக்க வந்தனன் ;
இருளுடை நெஞ்சினாய், ஈன்ற தந்தையே
ஒருமொழி சொல்லுவேன் உறுதி யாகவே ....
பூதத்தா லாகிய புல்லு டம்பிலே,
நாதத்தா லாகிய ஞான முள்ளதே—
வேதத்தா லாகிய விமல வத்துவாம்
ஆதித்தன் போலொளிர் ஆன்ம ஜோதியே.

அத்தகைச் சோதியின் அருள்வ டிவமே
சுத்தனென் றியல்புறத் தொழுவதென்னுளம்,
இத்தகைத் தொழுகையின் இன்ப மேயெனை
உத்தம நிலையினில் உயர்த்த வந்ததே....

அந்நிலைக் குயர்த்தியென் அறிவைத் தூண்டிட,
நன்னெறிப் பெரியவர் நயந்து வந்தனர்.
இன்னவர் நமக்குநல் லியற்கை வாழ்வினைச்
சொன்னவர் ; அவரை நீ தொழுதல் வேண்டுமே !

மனத்தினை அடக்கலு மதி துலக்கலும்,
தனத்தினை ஈதலும், தருமங் காத்தலும்,
அனைத்தையுங் கடவுளென் றன்பு செய்தலும்,
தனைத்தினந் திருத்தலுந் தகைமை யாகுமே.

அவரவர்க் குரியநல் லரசைப் போற்றியே,
அவரவர் அளவினில் அமைதல் இன்பமே;
அவரவர் உரிமையின் அதிகம் வெளவினால்
அவரவர் உரிமையும் அழிவ தாகுமே !

வஞ்சமு மமதையும், வலிய காமமும்,
வெஞ்சமர் வெறிகளும், விளைபொ றாமையும்,
நஞ்சென மாந்தரை நலித்து நாடொறும்
சஞ்சலச் சிறையிருள் சாரத் தள்ளுமே.

மீன்விழி மிளிர்ந்திட மென்ம லர்நகை
தேன்மொழி தழுவிடச் செல்வி பேசலும்,
ஊன்விழி யுருட்டினன் உதட்டைக் கௌவினான்—
கோனெனப் பெயர்பெறுங் கொடிய தந்தையே.

மாவலி

குடிகெட வந்தனை குழந்தை யல்லைநீ
கொடியவள் பெறத்தகுங் கொடிய கோதையே
இடியெனப் பேசியென் எரியை மூட்டினை—

வெடிபடச் சுட்டுனை வீழ்த்த வேண்டுமே....

சுந்தரி

நின்பிழை யுணர்த்திய நிமலச் சேயினை
என்பிழை செய்தனை, என்னை வஞ்சித்தாய் !
தன்பிழை யறிகிலாத் தன்மை கொண்டனை ;
வன்பிழை பெருக்கினை வசையு மிக்கனை.

கள்ளர்க்கும், கயவர்க்குங் காமப் பித்தர்க்கும்,
உள்ளது சொல்லிடின் உடம்பெ ரிச்சலாம்.
வெள்ளையாய் உன்குறை விளம்பும் என்கலைக்
கிள்ளைசொற் கேட்டிடிற் கீர்த்தி சேருமே.....

மாவலி

அழகென உன்னைநான் அள்ளி வந்தனன் ;
பழகிடப் புளித்திடும் பாலைப் போன்றனை ;
கழகமொன் றமைத்தனை, கலையின் பேரினால்
வழியினைத் திறந்தனை தம்பி வாழவே !

இன்பமென் றுன்னைநான் எடுத்து வந்தனன் ;
அன்பையுந் தந்தனன் ஆசை யாகவே ;
பின்புனை விடுத்ததிற் பிழையும் இல்லையே
துன்பமுந் தொல்லையுந் தொகுத்த சுந்தரி !

நல்லவர் என்றிரு நரரைக் கூடியே
அல்லலைச் செய்திடும் அழகுக் கொள்ளியே !
கல்வியுங் கலைகளுங் காட்டித் தானவ
மல்லரின் குணத்தினை மாற்றி விட்டனை....

தனியராய் வந்தவர் தான வத்திலே,
இனியவர் என்றுநல் லிசையும் பெற்றனர் ;
அனைவரும் அவர்வழி அன்பு செய்கின்றார் ;
எனைமறந் தெவனையோ இறைவ னென்கின்றார்....

எழுந்தென் சினத்தீ எட்னா எரிமலை யெனவே பாட்டைப்
பொழிந்தவர் தமைவிலங்கு போட்டுவெஞ் சிறையில் வாடி,
அழிந்திடச் செய்வேன் என்றான்; அரக்கரை யுடனே ஏவி
இழிந்த சொல் லியம்பிச் சென்றான் இதம்பத மறிகி லாதான் !

பித்துறும் அரக்க ராங்கே பிடித்திரு தலைவர் தம்மை,
மொத்தினர்; விலங்கு மாட்டிச் சிறையிட்டு மூடி னார்கள் ;
"சத்தியம் வெல்லும் ஆன்ற தருமமே ஓங்கும்" என்ற
உத்தமர்க் குலகு செய்த உதவியை உரைக்கக் கேளீர்.
சங்கஞ்சேர் நேய ரெல்லாஞ் சுந்தரி தலைமை தாங்கச்
சிங்கம்போ லெழுந்து தாமும் சிறைபுகக் கிளர்ச்சி செய்தார்;
அங்கவர் முயற்சி யாலே ஆத்திரங் கொண்ட ஊணன்
பங்கமுற் றிணங்கி வந்த பண்பினைப் பகரு வோமால்.

26. கிளர்ச்சிப் படலம்

நன்றியும் அன்புங் கொண்ட நல்லவர் நன்மை செய்ய
ஒன்றிடின் உறுதி யாக, உண்மைக்கே உயிரை நல்க
நின்றிடின், பொறுமை யாக நினைத்தவை யனைத்தும் எய்தி
வென்றிடு வார்கள் என்னும் வினையறம் பிழைப்ப துண்டோ?

"தந்திரச் சைத்தான் போலத் தானவர் முளைத்தா ரின்று ;
வந்தனை செய்யத் தக்க கடவுளை மறுப்பார், நம்மைப்
பந்தனை செய்வார் இந்தப் பகைவரை வெல்வோம்" என்று

சுந்தரி எழுந்தாள் வீர சுதந்தர பேரி கொட்டி......

சுந்தரியின் வீர முழக்கம்

தானவ நாட்டீர் ! தானவ பெண்டீர் !
மானங் காக்க மாண்புடன் எழுமின் !
ஈன வாழ்வை இன்றுடன் விடுமின்,
மானிடப் பிறவி மாண்பு பெறவே,
கருதுமின் அறத்தைக் காமின் ; அதன்பால்
வருதுயர் பொறுமின் ; வஞ்சகர் செய்யும்
கொடுமையைக் குமைத்து விடுதலை பெறுவோம்.
கண்முனே காட்டுவோம், பெண்மணிக் கனலை.
மெய்யனும் போகனும் ஐயமில் லாத
துய்ய நன்னெறி துலக்கிநம் வாழ்வைத்
தெய்வக் கலையாய்ச் சிற்பஞ் செய்தார்.
பாட்டும் வீணையும், படமும் சிற்பமும்,
இலக்கிய விருந்தும் இனிதுற நல்கிக்
கலையால் வாழ்வு கவின்பெறச் செய்து,
பாழும் மனதினைப் பண்படுத்தினார்.
அன்பை நாட்டி அருள் விளைவேற்றி
அறிவு கனிய அமுதம் பொழிய
நம்மையீ டேற்றிடத் தம்மையீந் துழைத்தார்
அருட்குருமாரை இருட்சிறையிட்ட
ஊணர் கொடுங்கோல் ஒழிக ஒழிகவே !
ஆங்கா ரத்திமிர் அழிக அழிகவே
எழுமின் அநீதியை எதிர்மின் இன்றே....
மனவலி யாலே வாள்வலி வெல்வோம் !
எழுகபெண் ணுலகம், எழுகபெண் சக்தி....
தானவக் காட்டைச் சமன்செய வாரீர்....
கணவரைத் திருத்தக் கங்கணங் கட்டுவீர் !
குடிகொலைப் பழிசெய் கொண்கரை அருகே
அணுக விடாதீர் ; அடிமையா காதீர்.
சமைத்துண விடாதீர் ; தாழ்ந்து கொடாதீர்.
புட்டியை உடைப்பீர், போக சாலையை
மறியல் செய்வீர், மாமிசக் கடைகள்
எடுபடப் புலாலை எவரும் தொடாதீர்....
சத்தியம் வெல்லும் தருமம் நிலைக்கும்
சுத்த சக்தி ஓம் சுருதியைப் பாடுவீர்...
அரக்கரை முன்னே அழித்த பரமன்
இருக்கிறான் காப்பான் இடர்பல வரினும்,
அடினும் அரக்கர் சுடினும் அஞ்சோம்.
ஆண்மை கொண்டநல் ஆடவர் வருகவே !
ஆருயிர்க் கெல்லாம் அன்பும் அறமும்
சுதந்தர வாழ்வும் துலங்கிடச் செய்வோம்.....
தானவச் சட்டம் சதையுட லத்தைச்
சிறையிடும், வெட்டும். சித்திர வதைசெயும் ;
உடல்பொரு ளாவி உரிமைக் குதவுவோம்.
காசினி வியக்கக் கடமை காப்போம்
மாவலி விரும்பிய மனைவியான் இப்படிப்
பேசும் காரணம் பேசக் கேளீர் :
சீகரத் தீவிலே திருடிய தாலோ,
விரும்பிச் சிலநாள் வெறுத்த தாலோ,
விசன மில்லை, வேறு தனித்து
விரதம் பூண்டு விமலையாய் வாழ்வதே
என்பே ரின்பம், என்சின மெல்லாம்,
அதர்மக் கொடுமையின் அழிசெயல் மீதே.....

பெண்களைத் திருடல் பெரும்பிழை யாகும்.
கட்டிக் கொண்ட கண்மணித் திருவை
விட்டுக் காம வெறிபிடித் தின்னும்
பெண்டிரை யழிப்பது பெரும்பிழை யாகும்
வலியநல் லாரை வாரிவந் திங்கே
போக சாலையிற் புத்தி மயக்கும்
கள்ளுண் உண்டு காட்டு விலங்கினும்
கேவல மான கேளிக்கை நடத்தல்,
யாவரும் வெறுக்கும் இழிசெய லன்றோ?
எல்லாம் வல்ல இறைவனை மறுக்கும்
நாத்திகத் திமிரும், ஆத்திகர் தம்மை
எள்ளி வருத்திக் கொள்ளை யடிக்கும்
தீமையும், அரசர் நாமெனும் செருக்கால்
உலகை யெல்லாம் கலகக் காடுசெய்
அதர்மக் கொலையும் அடியோ டொழிந்து,
மாவலி திருந்தி, மரபு திருந்தி,
இவரால் உலகம் இனிவருந் தாது
சாந்தமாய் வாழவே சக்தியும் யானும்,
பணிசெயப் புகுந்தோம் பண்புள நண்பீர் !
அணியணி யாகத் துணிவுடன் வாரீர்.
சிறையிட் டாலும் சிலுவையிட் டாலும்,
வெட்டி னாலும், சுட்டெரித் தாலும்,
அஞ்சோம் அஞ்சோம், கெஞ்சோம் கெஞ்சோம்,
அறமே வெல்லும் அஞ்சா தெழுமினோ !
முன்பே மெய்யன் மூட்டிய உணர்வும்,
சிறையால் எழுந்த சீரிய உணர்வும்,
சுந்தரி மூட்டிய சுதந்தர உணர்வும்,
சேர்ந்து தானவத் தீவினர் உளத்தில்,
வீர விடுதலை விரத மெழுப்பத்
தளர்ச்சியில் லாது கிளர்ச்சியிற் சேர்ந்து,
நேயர் கொள்கையை நிலைநாட் டினரே.
சுந்தரி சொல்லைச் சுருதியாய்க் கொண்டு,
மாதர் கிளர்ந்தனர் ; மாதர் ஊக்கிய
தானவர் கிளர்ந்தார் ; சங்கஞ் சேர்ந்த
அன்பர் அனைவரும் அறப்பணிக் கெழுந்தார்.
கட்புலால் வேசைக் கடைகளை மறித்தார்,
அரக்கத் தன்மை ஆக்கம் பெறாது,
செய்யத் தகுந்த செயலெலாம் செய்தார்.
அச்சும் மேடையும் அரங்கும் அதிரப்
பாடினார் பேசினார் பணிநலம் பேணினார்
அல்லும் பகலும் ஆயிரங் குரல்கள்
மெய்யனை அடைத்த வெய்ய சிறைமுன்
விடுதலை யுணர்ச்சி வேகம் பரவ
இசைத்த பாடலை இயம்புகின் றேனே :

ஆத்ம சக்தி பாட்டு

சுத்த சக்தி யன்பிலே துலங்கும் ஆன்ம நேயர்காள்,
சுதந்தரச் சமரிலே துணிந்த வீரத் தொண்டர்காள் !
பத்தி ஞான கர்ம யோகப் பண்ப றிந்த நண்பர்காள்,
பாரில் உண்மை யின்பமே பரவ நன்மை செய்குவோம் !

ஊரொடுக்கி உலகொடுக்கி உயிரொடுக்கிப் போர்செயும்,
ஊணர்தீமை யின்றிச்செம்மையோங்கவாழுந்தொண்டர்நாம்
யாரொடுக்க வல்லரெங்கள் ஆத்ம சக்தி வீறினை ?
எமபடர்க்கும் அஞ்சிலோம்இறப்பைவென்றுமுன்செல்வோம்

உடலுயிர் பொருளெலாம் உலக நன்மைக் கீந்தனம் ;
ஊறுசெய்யும் தீமையை உறுதிகொண்டு தாக்குவோம்.
கடவுளைக் கருத்திலும் கடமையைக் கரத்திலும்,
கருணையை உளத்திலும் கனிந்த ணிந்து முந்துவாம் !

உயிர்களைக் கொலைசெய் துண்ணும் பாவம் ஒழிக ஒழிகவே
உள்ளநன் மதிமயக்குங் கள்ளரக்கன் ஒழிகவே.
பயிர்கனி யினங்களைப் பசித்தபோ தருந்தியே
பழரசமும், பாலுந் தேனும் நீருடன் பருகுவீர் !

மனப்பொருத்தங் கண்டொரு மனைவிகட்டி வாழுவீர்,
மாதர்கற்பைச் சூறையாடும் ஈனவாழ்வை மாற்றுவீர்,
இனச்செருக்கி லாமலே இடர்பகையி லாமலே
இன்னுயிரு மன்னுயிரும் ஏகமென்று வாழுவீர்.

வலியவர் மெலியவரை வஞ்சனைசெய் யாமலே,
வறுமை மடமை அடிமை யச்சம் வாட்டியுண்டி டாமலே
அலையும் ஆசை யாணவம் அதர்மங்கள்செய் யாமலே,
அன்பறிந்து கூடி வாழ்க ஆன்மநேயர் சங்கமே

ஏழையென்றும் செல்வரென்றும் எவருமில்லை ஆதியில்,
ஈனரென்றும் தீனரென்றும் எவருமில்லை பிறவியில்,
கோழையென்றும்கொடுமைசெய்யுங்கொற்றரென்றும்இல்லையே;
குணவிகார மனதை வென்று குலமொன்றான நேயர்காள்.

சாதிபேதச் சண்டையும் சமயவாதச் சண்டையும்,
சத்திய மறிந்தவர்க்குச் சற்றுமில்லை யென்றுமே.
ஆதிசுத்த சக்தியின் அருமை மக்கள் யாவரும்,
அகண்டவான் குடைநிழலில் அன்புகொண்டு வாழுவோம்.

மனிதரை மனிதர் மாய்க்கும் வாளரக்கப் போர்களேன் ?
மனிதரை மனிதர் தேய்க்கும் வஞ்சவாணி கங்களேன் ?
மனிதரை மனிதர் வீழ்த்தும் வன்மனக் கொடுமையேன் ?
மனிதரை மனிதராய் மதித்தினிது வாழுவோம் !
ஆணும் பெண்ணும் சரிசமான மாகவாழ்க வாழ்கவே,
அடிமைசெய்யும் கட்டுகள் அனைத்தும் வீழ்க வீழ்கவே
மாணுறும் சுதந்தரம் மனிதவாழ்வில் ஓங்கவே
மண்ணும் விண்ணு மன்றல்கொண்டு மங்களம் பொலிகவே...

வீரமோங்க வீரர் தொண்டில் வெற்றியோங்க நாளுமே
சாரமான ஞானமோங்க சத்தியச்சொல் லோங்கவே
தீரமான சிந்தை யோங்கத் தெய்வசக்தி யோங்கவே,
பாரிலுண்மை யோங்கவே பணிபுரிய வாருங்கள் !

எண்டிசையும் சுந்தரி யிசைமுழங்கிச் செய்திடும்
தொண்டுடன் ஜனங்களின் சுதந்தரக் கிளர்ச்சியும்
கண்டுளங் கலங்கினன் கறுத்துளஞ் சினந்தனன் ;
பெண்டுலகம் பேதையல்ல மேதையென்று பேசினான்.

அலகிலாத காதல்கொண்டென் ஆசைபெற்ற சுந்தரி,
நலமெனக்குச் செய்தலென்று நாட்டையே கிளப்பி னாள் ;
கலகக்காரச் சுந்தரியைக் கைதுசெய் தடக்குமின் ;
கலகம் இன்னும் ஓங்கிடிற் கனல்வெடியை வீசுமின்....

மாவலியிவ் வாறுசொல்லி வாயைமூடப் பேயரும்
தாவி யோடிச் சுந்தரி தனித்திருந்த வேளையில்,
வாவென வளைத்தனர் தளைத்தனர் சிறைக்குள்ளே
போவெனப் புகுத்தினர் வலுத்த பூட்டுப் பூட்டினார்....

வீறுகொண்ட செல்விக்கோர் குறிப்பினை விளக்கியே,
நீறுகொண்ட தீயென் றன்னை நீள்சிறை யிருப்பினும்
மாறுகொண்ட ஊணரின் வலியசேனை தாக்கினும்
மீறுகின்ற நல்ல கால வேகவெள்ளம் பிந்துமோ ?

27. சக்தி எழுந்த படலம்

தாமெனும் அகந்தை கொண்டு தன்னிலை மீறிச் செல்லும்
தாமத வரக்கர் தம்மைத் தரும தேவதை வதைக்கக்
காமமும் பொன்னு மண்ணுங் காட்டியோர் வெறியை யேற்றிப்
பூமியின் பாரந் தீர வீழ்த்திடும் பொறுமை யென்னே !

அறவழி கிளர்ச்சி செய்யும் ஆன்மநே யர்க ளைத்தன்
மறவழிப் படையி னாலும் வன்சிறை யிடுத லாலும்
அறவழித் திடுவேன் என்னும் அரக்கனைச் சுற்றி மற்றோர்
பொறைவழிக் கிளர்ச்சி வந்து புந்தியைக் கலக்கிற் றம்மா !

ஒருவரை வாயடக்க ஊரெலாம் வாய்திறப்பார்
ஒருவரைச் சிறையடைக்க ஊரெலாம் சிறையைச் சூழ்வார்.
ஒருவரைச் செயல டக்க ஊரெலாம் செயலெழுச்சி,
பெருகிய தமுத சக்தி பேசிய திறத்தி னாலே.

படப்படத்தளிர்ப்போம்;யார்க்கும் பயமின்றியுண்மைசொல்வோம்
அடக்கிடு முறைக ளாலே அகக்கனல் அடக்கு வாரோ?
சுடச்சுடச் சினந்திட் டாலும், சுடச்சுட உண்மை சொல்வோம்,
திடக்கருத் துடனே தொண்டர்தீமையையெதிர்த்து வெல்வோம்.

செய்வகை யறிந்து செய்து, செயமுழக் கத்தி னூடே
இவ்வகை சக்தி செய்யும் இனியநற் கடமை யெல்லாம்,
உய்வகை யறியா ஊணன் உள்ளத்தை வெதுப்ப, மிக்க
வெவ்வகை யாலே தொண்டர் வேகத்தை ஒடுக்கப் பாய்ந்தான்.

கூச்சலைத்தடுத்தான்; அன்பர் கூட்டத்தைத் தடுத்தான்;அன்னார்
பேச்சினைத்தடுத்தான்; மெய்யன்பெயரையுந் தடுத்தான்;கைகள்
வீச்சினைத் தடுத்தான்; பெண்டிர்வெளிவரத் தடுத்தான்; இந்த
ஏச்சினைப் பொறுத்தி டாதார் இனுமினுங் கிளர்ச்சி செய்தார்...

உட்சினம் பொங்கி ஊணன், உத்தமத் தொண்டர் கூடிக்
கட்கடை மறித்த போது, கட்குடிச் சட்டம் போட்டான் ;
வெட்கமி லாத போக சாலையை வெறுத்தோர் தம்மை,
உட்கிட நாணம், ஆடை உரித்தவ மானஞ் செய்தான்.

"இடும்பைசெய் கொடுங்கோ லிங்கே ஏ" னெனக் கேட்டநாவை
தடிந்தனன்; அவமானத்தைத் தடுத்தவர் கையைக் கொய்தான்
ஒடுங்கிடா தின்னும் ஊருக் குதவியோர் செல்வ மெல்லாம்
கடும்புய லென்ன வாரிக் கவந்தன்போல் விழுங்கி னானே !

தெய்வத்தைத் துதித்த நாவைத் தீயினாற் சுட்டான்; யாரும்
சைவநல் லுணவைப் போற்றிற் சாம்பிணக் கூட்டி லிட்டான்.
துய்யகற் பொழுக்கம் பேசிற் சுரிகையை வயிற்றில் வைத்தான்.
வெய்யவன் வெம்மையாலே விளைந்தன தொல்லை யம்மா !

சக்தியின் அறிக்கை

கெடுக தீங்கெனக் கிளர்ந்தனள் சக்தி ;
"தந்தையே உனது சிந்தையை மாற்றாய் !
அகில வுலகெலாம் அரக்கனென் றுன்னை
அஞ்சி வெறுக்கும் அடக்கு முறைகளும், 40
சித்திர வதையும், சிறைசெய் வதையும்,

சன்மார்க் கிகள்படுஞ் சாற்றொணாத் துயரும்,
இனியார் பொறுப்பார்; இன்றுநீ மெய்யனை,
போகனை அன்னையைப் புனிதமெய் யன்பரைச்
சிறைவிடு வித்துக் குறைதீர்; இன்றேல்,
மகளாய்ப் பிறந்த மாசினை வருந்தி
உண்ணா திறப்பேன் ; எண்ணாய் உறுதி.
இறந்து மீண்டும் பிறந்து, பிறந்து,
அரக்கர் கொடுங்கோல் அழியவே வாழ்வேன்....
இரக்கமில் லாமல், இன்ன லிழைப்போர்
புலியினும் கொடிய விலங்குக ளன்றி,
மானிட ரென்று மதிக்கப் பெறுவரோ?
நல்லது சொல்லினும் அல்லலே செய்வோய்,
உலகை வருத்தும் உன்மக ளென்றே
என்னைக் கருதேன் ; அன்னை சுந்தரி
உயிரே என்னுயிர் ; உபவா சத்தால்
உடலை விட்டுன் கடனைத் தீர்த்துப்
புண்ணியப் பிறவி நண்ணியிவ் வுலகில்
சுத்தான்ம யோகத் தொண்டுசெய் வேனே ....."
என்றிவ் வறிக்கை ஈந்ததும், சக்தி
சிறைச்சா லைக்கெதிர் செழிவன மிருந்து,
அசுரக் கொடுமை அடங்கி யுலகில்
அறவோர் வாழவே இறைவனைத் துதித்தாள்.
தொண்டருங் கூடித் துதித்துநின் றாரே ;

அப்பனே என தாருயிர் மருந்தே
ஐய நின்னை யடைக்கலம் புக்கேன்
அப்பிறவியில் ஆவியுனக்கே
அளித்தனன் அரக்கர் பயந்தீர
இப்பிறவியில் உன்பணி யொன்றே
இயற்றிவாழும் விரதம் எடுத்தேன்
எப்பிறவி யெடுக்கினும் உன்னை
இணைபிரியா திருக்க வரந்தா.
அம்மையப்ப நின் னன்புப்பணியே
ஆருயிர் பணியா யணிந்துற்றேன்
வெம்மை செய்யும் அரக்கர் திருந்தி
வேட்கை மாறி விடுதலை பெற்றே
செம்மை யாகி விஞ்ஞானப் புலமை
சேர்ந்த யோகந் தெளிந் துலகத்தில்
இம்மை யம்மைப் பயன்பெறச் செய்வாய்
இன்பமே என தன்பிற் கிறைவா
கலங்கிடாது கவலையில்லாதுன்
காரியக் கருத்தோடுயிர் வாழும்
பலந்தந்தே பரிபாகமுந்தந்து
பக்தி செய்திடுஞ் சித்தமுந்தந்தே
தலமெலாம் சுத்த சக்தி தழைக்கும்
சாந்தமாம் சமயோக மிலக்கி
நலம்புரிய நடத்திடுவாயே
நானெனத் துடிக்கும் ஒரு நீயே.
மன்னுலகமுன் மந்திரமாகும்
மாசிலாமனமுன் மலர்ப்பீடம்
இன்னுயிர்த்துடிப் புன்னடமாகும்
எனது வாழ்க்கையுன் வேள்வியதாகும்
உன்னருளென் உயிர்க்கனலாகும்
உள்ளமெல்லாம் உனதுணர்வாகும்
என்னதொன்றினி யில்லையிறைவா

இயற்கை யின்எழிலே பொழிலே ஓம் !
ஐயனே உலகில் அரக்கர்கள்
அழிவுசெய்யும் கொடுமை யொழிய
வெய்யசூது பொறாமை யொழிய
வீரசக்தி விளங்கிடச் செய்வாய்
துய்யனே துணைதந்து நடத்தித்
துயர்தரும் இடர் தூருடன் வீழ
உய்வகையருள் செய்திட வேண்டும்
உன்னை வேண்டும் ஒருவரமிஃதே.
புன்மைபோக்கிப் புலைகொலைநீக்கிப்
போர் வெறித்திமிர் போகமடித்தே
வன்மையான வறுமை யடிமை
மடமைதீர வழிசெய வேண்டும்
பன்மையான உலகில் ஒருமைப்
பான்மையான்மப் பொதுமை விளங்க
நன்மை நாடி யிறைஞ்சி நிற்கின்றேன்
நாதனே யருட் சோதிப்பிழம்பே

தினச்சாட்சியாய் விளங்கும் தினகரனே சரணம்
மனச்சாட்சியாய் விளங்கும் மாணிக்கச் சுடரே
இனச்சாதி மதங்கடந்தே இருந்தபடி இருக்கும்
உனைச்சார்ந்தேன் உன்னருளே உற்ற துணையாமே
தன்விளக்கைத் தேடியெங்கும் தாவியலைகின்ற
மின்மினியைப் போலலைந்தேன் விண்சுடரே யென்னை
அன்புடனே ஆதரித்தென் அறிவாக நிறைந்தாய்
உன்பரமென் றடிபணிந்தேன் உய்யவழி காட்டாய்.
சூதுவாதும் தீதும்வளர் சூழ்ச்சியுலகத்தே
ஏதுறினும் உன்னிச்சை யென்றிருப்பதன்றி
யாதுசெய்வேன் இறைவாநின் னருட்கருணைதனையே
ஓதுகிறேன் ஓம் சுத்தசக்தி யொளிச்சுடரே

28. உண்ணாவிரதப் படலம்

கண்டனன் அறிக்கை வெய்யோன்; கருணையுஞ் சினச்செருக்குங்
கொண்டனன்; மனது சற்றேகுழைந்து துன்மதியின்சொல்லால்,
"பெண்டிரின் பிடிவாதத்தைப் பேயெனத் தகர்ப்பேன்" என்றே
அண்டையி லிருந்த ஊணர் ஆயுதம் எடுக்கச் செய்தான்.....

சட்டமுஞ் சாயவில்லை, தண்டனை பலிக்க வில்லை,
கொட்டமும் அடங்க வில்லை; குமாரியும் அடத்தி னாலே
பட்டினி கிடந்தால், இன்னும் பரிவுடன் கிளம்பு வார்கள்;
சுட்டவர் வீழச் செய்வீர், துபாக்கியே சக்தி யென்றான்.

மனத்தினைக்கொள்ளைகொண்டமகளெனப்பொறுத்தேன்மாந்தர்
இனத்தினைக் கொள்ளை கொண்டாள் இரணியன் மகனைஒத்தாள்
சனத்தினைக் கிளப்பி நாளும் சங்கடஞ் செய்தென் வெய்ய
சினத்தினைக் கிளப்பி விட்டாள் சேயெனக் கருத லாமோ?

இனவலி குறைந்த தேனும், இரும்புண்டு, கனலு முண்டு
சினவலி யுண்டு சேனைத் திரளுண்டு சட்ட முண்டு ;
மனவலி படைத்த தொண்டர் மாண்பினைக் காண்போம் என்றே
கனவலி யரக்கர் தம்மைக் கடிதினில் ஏவி னானே ....

சக்தியின் விரதம்

பூரண யோக சக்தி புண்ணிய ஞான சக்தி,

ஆரண நாத சக்தி, ஆத்தும நேய சக்தி,
வீரரின் விஜய சக்தி விளங்கருட் கதிர்கள்வீசும்
பாரத சக்தி யான பரிதியை நினைந்தாள் சக்தி.....

இழிதரு கொடிய வாழ்க்கை யின்றியித் தானவர்கோன்
பழிதரும் பாப மின்றிப் பரிவுறத் திருந்து மட்டும்,
அழிபசிக் கன்னங் கொள்ளேன் ; அறிதிரென் றன்புச் சக்தி
செழிதரு சோலைவீட்டிற் சிறையெதிர் தவமி ருந்தாள்.

கன்னிநீ குடும்ப வாழ்விற் கால்வைக்கும் பருவந் தன்னில்,
என்னநீ செய்கின் றாயென் இணைவிழி மானே, உன்றன்
பொன்னணி வாழ்க்கை யெங்கே? புன்னகை யின்ப மெங்கே?
இன்னலே னென்று தந்தை இளகிய மொழியுஞ் சொன்னான்.

அன்னையை, போக மெய்யர் அன்பரைவிடுவித் தெங்கள்
இன்னியற் கலைமு யற்சிக் கிடந்தர வில்லை யாயின்,
அன்னமும் வேண்டேன் உன்றன் அருமைநன் மகளா மென்றே
இன்னமும் வாழவேண்டேன் என்றனள் உறுதி கொண்டே.

பித்தினைத் தணிப்பேன் என்றே பெரும்படை காவல் வைத்து,
மத்துறு தயிரைப் போன்று மனமலை யரக்கன் சென்றான்...
சக்தியின் விரதத் தாலே தானவன் கொடுமை கண்டு
மொய்த்தனர் மக்கள்; ஆட்சிமுறையினைக் குறைசொன்னாரே

இனியநல் லன்னை பெற்ற மகளிவள்; இனிய நல்லாள்,
கனிநகைச் செல்வி யார்க்குங் கருணையே காட்டு நீராள்;
பனிமொழிப் பாவை தெய்வப் பாசுரம் பாடி யெம்மைத்
தினம்பர வசப்ப டுத்துந் தேவியெம் ஆவி யன்னாள்.

பதிதரின் பாப வாழ்வைப் பக்குவ மாகப் போக்கிக்
கதிதர வந்த மெய்யர் கடுஞ்சிறை தவிப்ப தாமோ?
மதிமிகும் அழகி யிங்கே வருந்திடக் காண்ப தாமோ?
துதிமிகு சக்தி வாட நாங்களுந் துய்ப்ப தாமோ?

எங்களுக் காக நல்லோர் இடர்ப்படு கின்றார்; யாங்கள்
வன்கொடு நெஞ்ச ராக மறங்கொண்டு வாழு வோமோ?
என்கொடுந் தடைகள் வந்தும், இயற்றுவ தியற்றித் தீர்வோம்.
தங்கடன் அறிந்த தொண்டர் உயிர்தரத் தயங்கு வாரோ?

காய்சின வரக்க ரெம்மைக் கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிப்
பாய்திரைப் படுத்திட் டாலும், பரனருள் உண்டு; காக்கும்;
வாயினை யடைத்திட்டாலு மனதினை யடக்க லாமோ?
நாயகன் பணிசெய் வாரை நாத்திகங் கெடுப்ப துண்டோ?

சொல்வன சொல்லி யெம்மைச் சுதந்தர வாழ்வில் உய்த்த
நல்லவ ருக்கே ஆவி நல்கிடக் கடமைப் பட்டோம்
அல்லலிற் கைகொ டுக்கும் அன்பர்காள், வம்மி னென்று
கல்வியிற் பெரிய தொண்டர் கங்கணங் கட்டி வந்தார்.

சுந்தரி பெற்ற செல்வி, “சுதந்தர வீறு பெற்றீர்,
பந்தனை வீழத் தீவின் பாபங்கள் ஒழிய வேண்டி,
நிந்தனை யற்ற தூய நெறியொன்றே பற்றி, நல்ல
சிந்தனை யுடனே சேர்ந்து செய்வன செய்வ” மென்றாள்.

வருத்திடுந் தந்தை வாழ்வின் வசைகளை மாற்ற வேண்டி,
மருத்துவன் சுரிகை போன்று வன்கடன் புரிந்து மெல்லத்

திருத்திட வேண்டித் தெய்வத் திருவரு ளிறைஞ்சு கின்றேன்;
பொருத்தமாம் கடமை யெல்லாம் பொறையுடன் புரிகு வீரால்

சந்ததம் அன்பர் தம்மைத் தளர்வறக் காக்கும் சக்தி,
அந்தராத் துமனாய் நம்முன் அனலென உயிர்க்கும் சக்தி,
வந்திருந் தேகுந் தேக வாழ்வினைக் கடந்த சக்தி,
முந்திருந் தாண்டு நம்மை முன்செல நடத்துங் காணீர்....

வெய்யரை வெம்மை யாலே வெதுப்பிநல் வழிக்கு மாற்றிச்
செய்யரைச் செம்மை யாலே சீர்வழி நடத்தி யென்றுங்
கையினிற் பலனை நல்கிக் காத்திடுங் கடவு ளுண்டு.
பையநந் தூய உண்மைப் பணிக்கது வெற்றி யீமே.

தெள்ளிய நல்லோர் செய்த தியாகமே உலக மாந்தர்
உள்ளினை மாச கற்றி உயிர்நிலை சேர்க்கு மென்பார் ;
ஒள்ளிய தாயின் அன்புத் தியாகமே ஓங்குஞ் சேயாம்;
வெள்ளத்தின் ஈகையேநல் விளைபயி ராவ தாமே.

கலகமில் லாது நெஞ்சக் கசப்புமில் லாது, மெய்யன்
பலமுறை சொல்லிச் செய்த பணியினைத் தொடர்ந்து செய்வீர்,
நலமுள வாய்மைத் தொண்டு நாப்பறை யின்றி யிந்த
உலகெலாம் பரவி, மாந்தர் உயர்வுற வாழ்வ தாமே !

எல்லையில் இடர்கள் வந்தும், எதிர்ப்புகள் எதிர்த்து வந்தும்,
தொல்லைகள் வளைத்து வந்துஞ் சுதந்தர வீரர் அஞ்சார் ;
சொல்லறுஞ் சுத்த சக்தி துணையென நம்பி வாழ்வார்
வெல்லுவ துறுதி யென்றாள் விரதமேற் கொண்ட தூயாள்.

இன்னவை சொன்ன பின்னர் இணையறு சக்தி யாங்கே,
புன்னகை செய்த டங்கிப் புனிதனைத் தியானம் செய்தே,
தன்னகங் கொண்ட பக்தி பரவசந் தவழ யாழில்
இன்னிசை மீட்டி "யுன்றன் இச்சையைப் புரிவா" யென்றாள்....

சுத்த கானம்

பளிங்கெனத் தெளிந்த உள்ளம் பளிச்சிடுந் திருவே போற்றி
இளங்குயில் போலென் னுள்ளே இசைத்திடு மறையே போற்றி!
வளம்கெழு வசந்தம் போலே வந்தெழில் காட்டு கின்ற
களங்கமில் லாத தூய கருணையே போற்றி போற்றி !

பலபல பான்மை யாகப் பயின்றுயிர்க் குயிராய் மேவி,
உலகியல் ஆடல் செய்யும் ஒருபரன் அருளே போற்றி,
இலகொளி விளக்கே போன்றென் இருள்கடிந் தின்ப மீந்தாய்,
விலகற நின்றாய் உன்னை விலகியான் வாழ்வ தாமோ?

செங்கதிர் உதயம் போன்ற திருமுகப் பொலிவு கண்டேன் ;
எங்குமே வளைந்த வான்போல் இடமுறு ஞானங் கண்டேன்;
மங்கல மலரைப் போன்ற வசனத்தை என்னு ளேநீ
தங்கமா மணியைப் போலே சாற்றிடுஞ் சமர்த்துங் கண்டேன்.

உந்தையில் உன்னைக் கண்டேன், உருகியுன் அன்பு மேவும்
சிந்தையில் உனது சிந்தை செழிப்பதை நிதமுங் கண்டேன்.
தந்தனன் உனக்கே என்னைத் தனிப்பெருங் கருணை வள்ளால்
வந்தெனை வழிந டத்தாய், வாய்மனங் கடந்த தூயா !

துன்பங்கள் கோடி யென்னைத் துண்டுதுண் டாக்கி னாலும்,
கன்மபா சங்க ளென்னைக் கட்டியே யிடர்செய் தாலும்,

பொன்பெணென் றலையும் ஊணர் போர்ப்படை எதிர்நின்றாலும்
அன்புடன் உனையே போற்றி அச்சத்தை மாற்று வேனே ;

எனதியான் எனுஞ்செ ருக்கை இகல்செயுஞ் செருக்கைப் பூமி
தனதெனக் கொடுமை செய்து தருமத்தைச் செகுஞ்செ ருக்கை,
மனதினில் அடர்ந்த மோக மாயப்பேய்ச் செருக்கை நீக்கி,
இனமொன்றாய் உலகோ ரெல்லாம் இன்புற வாழச் செய்வாய்.

அண்டிய பொன்னும் வேண்டேன், அமுதினும் இனிய தாகும்
உண்டியும் வேண்டேன்; எந்தை உவந்தளி யுலகும் வேண்டேன்,
எண்டிசை யினிலும் அன்பும் இரக்கமும் தூய வாழ்வும்
பெண்டிரின் கற்பும் வெற்றி பெற்றிட விரும்பி னேனே...

பெருமிதச் செருக்கி னாலே பேயெனப் போர்தொ டுத்துத்
தருமமே வடிவ மான சத்திய நாட்டைப் பற்றித்
திருவெலாம் அழித்துத் தீமை செய்திடும் அசுரமாய
இருளினைத் தவிர்க்கச் சக்தி யிரவிபோல் எழுக தூயன் !
வெல்லுக சுத்த னிச்சை, வெல்லுக சுத்த சங்கம்,
வெல்லுக சுத்த யோகம், வெல்லுக சுத்த தர்மம்,
கொல்சம ரொழிக ! காமக் கொடுமைகள் ஒழிக ! நாளும்
பல்குக நன்மை நாளும் பரிதியின் கதிர்கள் போலே !

செவ்விய யாழுடன் சேர்ந்தி சைத்திடும்
திவ்விய கானமும் செய்ய சக்தியின்
துவ்விய சாந்தமுந் துணிவுங் கண்டவர்
வெவ்வியல் அரக்கனை வெறுத்தெ ழுந்தனர்.

கூட்டங்கள் கூடினர், கூச்ச லிட்டனர்,
தீட்டினர் அறிக்கைகள் தினமு மாவலி
போட்டிடுஞ் சட்டத்தைப் பூவென் றூதினார் ;
மாட்டிய விலங்கினை மகிழ்வொ டேற்றனர்.

கறைபெறு வாளரின் கடுமை யிஃதெனக்
குறைகளைக் கூறினர்; குடியுங் கூத்தியும்
புரையெனப் புகன்றனர்; புலாலைக் கண்டித்தார்;
சிறையிரு ளிடரிலுஞ் சிரித்து வாழ்ந்தனர்.

அரசனுக் குதவிடும் ஆட வர்களை
விரசரென் றரிவையர் விலகி நின்றனர் ;
சரிசம உரிமையைத் தருக வென்றனர்
வரிசையாய் ஊர்வலம் வந்து பாடினார்;

அடிமைசெய் ஆட்சியை அடக்கி வீழ்த்துவோம்,
கொடுமைசெய் கோலினைக் குமைத்து நாட்டிலே
மடமையும் வறுமையும் மறைந்து, மாந்தரின்
கடமையும் உரிமையுங் காக்க வாழுவோம்....

வீரங்கொள் அன்பரின் வேகங் கண்டனன் ;
காரங்கொள் அவுணனிக் கருணை யாளரைப்
பீரங்கி யாற்சுடப் பெரிய ராக்ஷஸப்
போரங்கிப் படைகளைப் போவி டுத்தனன்.

விடுதலை யென்கிற வீணர் கூட்டத்தைச்
சுடுமினென் றரக்கனுஞ் சுடரத் தீவிழி,
இடிகுர லார்த்தனர்; "இன்றுடன் அவர்

பொடிபடு வாரெனக்” குண்டர் போந்தனர்.
அஞ்சறு தொண்டர்கள் அஃதறிந்ததும்,
மிஞ்சிய துடலென வீறு கொண்டுளே
தஞ்சமென் றிறைவனைச் சரண்பு குந்தனர்
நெஞ்சுரங் கொண்டுமுன் னின்று பாடினார்....

“நாளுறச் சுழன்றிடு ஞால வட்டத்தை
ஆளுறும் ஆண்டவன் ஆள நின்றனம்.
கோளுறு வஞ்சமுங் கூற்றும் அஞ்சிலோம்;
தோளுயர் வீறெழத் தொண்டு செய்வமே....

நல்லதைச் செய்திட நாடுந் தூயவர்,
அல்லல்செய் அரக்கருக் கடிமை யாவரோ?
கொல்கணை யாலெமைக் கொடுமை செய்யினும்,
சொல்லரும் பணியினிற் சோர்வுண் டாகுமோ ?

கடக்கருந் தருமத்திற் கருத்தை வைத்தவர்,
அடக்கிடு முறைகளால் அடங்கச் சோர்வரோ?
திடக்கருத் துடனின்று செய்வ செய்குவோம்..
இடர்க்குலம் வருகநம் எதிரில் என்றனர்.....”

“கடவுளென் றின்னமுங் கதறு மூடர்காள்
அடிபணிந் தெம்மிறை அன்பை யெய்துமின் !
படியிரேற் பீரங்கி படபடத் துமைச்
சுடு” மெனச் சுட்டனர் ஊணர் சொல்லுடன்.
அந்தகோ அந்தகோ ! அநீதி யென்றங்கே
சுந்தரி மகளொரு சுடர்மின் னென்னவே
“வந்தனள் எனைப்பலி வாங்கிப் பின்னரே
இந்தநல் லன்பரைத் தொடுவிர்” என்றனள்...
வாரமைந் துணவற வாடு மேனியள்,
சீரிய சுத்தனைச் சிந்தை செய்பவள்,
பீரங்கி முன்னவள் பதும பீடத்தில்,
தீரமொ டமர்ந்து ஓம் ஜெயசுத் தாவென்றாள்.
அன்பரைக் காத்திடும் அன்பு வள்ளலே,
துன்பத்தைத் துடைத்திடுந் தூய நண்பனே,
உன்பரம் உன்பரம் ! உண்மை நீயெனில்
என்பயம் இரும்பிற்கும் இடிக்கும், கூற்றிற்கும்....?
சுத்தஓம் என்றெதிர் துணிந்த மர்ந்திடும்
சக்தியைக் கண்டதுந் தான வர்களும்
எத்தகைப் பாதகம் இயற்றி னோம்என
மெத்தவுந் திகைத்தனர் விலவிலத்தனர்...
சுடுவெனச் சொல்லவுந் துணிந்த சொல்லிலார்,
சுடவுங்கை வணங்கிலர் தூய சக்தியை
அடிபணிந் திடவெனில் அரக்கன் ஆணையே
இடைநிற்ப தென்பதை இன்னுஞ் சொல்வதென்?...
இத்ததி அதிசயம் என்ன சொல்லுவேன்,
பத்திடி போலிரு பறவைக் குண்டுகள்,
பொத்தென விழுந்தன புகையுந் தீயுமாய்
எத்திசை மருங்கினும் எழுந்த தம்மவோ !
விர்ரெனப் பறந்தன விமான ராசிகள்,
கிர்ரென விழுந்தன கிளர்ச்சி தூண்டுதாள்....
பர்ரெனப் பாய்ந்ததைப் படித்த வர்தமை
உர்ரெனத் தானவர் உடன்வி லக்கினார்....
எழுந்தனர் ஆத்திரம் ஏறித் தொண்டர்கள்
அழுந்திருட் புகையினில் அடக்க மாகவே,
பழஞ்சிறை யுடைத்தனர் ; பாது காவலர்
குழம்பினர் கூவிடக் குரலும் அற்றனர்.

வாழிய சக்தி யென்றே வந்தனர் அன்ப ரெல்லாம் ;
சூழுறுஞ் சிறையைக் காணார்..சுவரிடி மண்ணே கண்டார்...
ஏழிடி போல வாங்கே இறைந்தொரு விமானம் வந்து
பாழ்படுந் தானவர்கள் பற்றுமுன் விரைந்த தம்மா !
மல்லர்காள், அனலன் சாக வான்வெடி வீசிடுங்கள் !
செல்லுங்கள் விமானந் தன்னிற் செகுங்களப் பகைவர் தம்மைக்
கொல்லுங்கள் ! அழகி சக்தி மெய்யனின் கூட்டம் யாவும்
வெல்லுங்கள் ! போர் போர் " என்றே வீறிட்டான் அசுரனாங்கே!
மெய்யனுங் காண வில்லை, மெல்லிய சக்தி யில்லை ;
செய்யசுந் தரியு மில்லை, சீரிய போக னில்லை ;
துய்யநற் றொண்ட ரில்லை, துணிவுள சனங்க ளெல்லாம்,
"வெய்யவ உன்ற னாட்சி வீழ்" கென வீறி னாரே.... 280
புரட்சியோ புரட்சி யென்று பொங்கினன் ஊணர் கோனும்,
திரட்சிகொள் படையுந் தன்னைத்திசைதிசைஎதிர்க்கக்கண்டான்,
மருட்சிகொள் அரக்கன் முன்னே மற்றொரு நீள றிக்கை
வெருட்சிதந் திட விழுந்த விந்தையென் சொல்லுவேனே !
கண்டனன் அறிக்கை தன்னைக் கனலினுஞ் சினந்து 'தம்பி
கொண்டவெம் பகையைச்சேனை கொண்டெதிர்த் துடனேயிந்த
மண்டலம் அஞ்சப் போர்செய் மனவெழுச் சியுடன் வீடு
சென்றனன்; அமைச்சர் கூடிச் செய்முடி பறிகு வோமால்....
போர்விமா னங்கள் எங்கோ போயின ; மின்னி டித்துக்
கார்மழை பொழிந்த தன்பர் காரியக் கூட்டங் கூடி
ஊரினை யமைதி யாக்க உற்றநன் முடிவு செய்தார் ;
சீரெலாம் ஒற்றர் சொல்லத் தெரிகுவோம்சபைக்குவாரீர்..... 292

29. இடி முழக்கப் படலம்

துன்மதி நாசன் வெள்ளி தூமகே துவுடன் கூடிக்
கன்மதி யரக்கன் போரின் காரணங் கதைக ளெல்லாம்,
பன்முறை ஆய்ந்த பின்பு பாய்புலி யெனவெ ழுந்து
தன்மதி கொண்ட தெல்லாந் தடதட வெனப்பு கன்றான்.

மாவலி பேச்சு

மந்திரி மணிகாள் வந்தது வெம்போர் !
ஆணவத் தம்பி நாணிக் குனியக்
கப்பலும் பறவையும், கடுவூர் திகளும்,
நாசகா ரிகளும், வீசு வெடிகளும்,
பறக்கும் வெடிகளும் படுகண் ணிகளும்,
கணக்கறச் செய்து களங்கண் டிடுமின்.
பதினாறு முதலறு பதுவரை ஆண்பெண்
அனைவரும் படையணி யமைந்திடச் சேர்கவே !
என்னே கொடுமை ! என்னுடன் பிறந்தான்—
போட்டி போட்டுப் போருந் தொடுத்தான்.
அறிவிப் பின்றி ஆகா யப்படை
குண்டு வீசக் குறித்தான்! ...... எனது
பளிங்குமா ளிகையிற் பறக்கும் வெடியைக்
கணக்கா யெறிந்த காரணம் அறிந்தேன்.
எனக்கே உலகென் றிருக்கச் சிறுவன்
தனக்கே உலகெனத் தாவிக் குதித்தான்....
மெய்யன், புண்ணியத் துய்யனைப் பெற்றோன்
என்னை வீழ்த்தவே இங்குவந் தானாம்.
பாடகன் அவனாம், பதகன் அவனை
வெட்டி யிருப்பேன் ; வீணை தடுத்ததே.
கலைசன் மார்க்கம் கடவுள் என்றிப்
போலிகள் அனலன் பொம்மைக ளாகி,

இங்கே நடப்பதை அங்கே சொல்லி,
நமதர சிற்கே நமராய் முளைத்தார்.
இந்தக் கயவன் இரக்கத் தாலே,
நல்லவர் வாழவே நாடுகின் றானாம்.
போக மெய்யர் புண்ணிய வாளராம்,
தந்திரக் கொடியாள் சுந்தரி தன்னைச்
சிறையி லிட்டதும் செல்வியாய் வந்த
சாகசி பட்டினி சாதித் ததுமே,
பொதுஜனம் புரட்சி புரிந்தகா ரணமாம்,
ஜனவுரி மைக்கே மனமுடன் உதவப்
போர்தொடுத் தானாம். பொய்யன், எனது
நாட்டிலே விடுதலை நாட்டிடுவானாம்.
தீட்டிய கத்தி தீப்பிடித் ததுவே !
அனலாவாவா அணுவெடியாற் சா
போர்பத் தாண்டுகள் புரிந்திடத் தக்க
உணவுப் படையும் உரமும் உடையேன்
காண்போம் ! இனியேன் வீண்பேச் சிங்கே ?
தறுகண் மிக்க தானவப் புலிகாள் !
என்பெரு மைக்கே இன்னுயிர் வாழ்வீர்.
என்னையே வணங்கும் இன்னிய தொண்டர்காள்,
செல்லுமின் ! உலகெலாம் செல்வம் கொணர்மின்.
கொள்ளை யடித்துக் கொணர்மினோ பொருளை....
வாணிகக் கொள்ளை, வழிப்பறிக் கொள்ளை,
புத்தகக் கொள்ளை புலன்கவர் கொள்ளை
இயந்திரக் கொள்ளை இசைநடக் கொள்ளை,
நாடகக் கொள்ளை, நாரியர் கொள்ளை
பலவழிக் கொள்ளையாற் பணமும் உணவும்
கொண்டுவந் திங்கே குவிப்பீர், குவிப்பீர் !
புண்ணிய பூமியிற் பொலியும் வளமெலாம்
சுரண்டிக் கொணர்மின் ; இரண்டுநூற் றாண்டு
போர்நடந் தாலும் ஓர்துய ரில்லையே ;
அமெரிக் காவின் அளவறு நிதியை
அள்ளிக் கொணர்மின், ஐரோப் பாவின்
இயந்தி ரங்களை எடுத்துக் கொணர்மின்,
ஆப்பிரிக் காவின் அணிமணிப் பொன்னைக்
கப்பல் கப்பலாய்க் கரந்து வம்மினோ ?
எங்கே தம்பி ஏற்றம் பெற்றான்
அங்கே அவனை அடக்கப் பார்மினோ ! .....
என்று மாவலி இடிமுழக் கிடவே
அதுசரி என்றனர் அமைச்சர்க ளாங்கே,
மாவலி யமர்ந்ததும் வக்கிரன் வந்து,
“மன்னா சர” ணென வணங்கிநின் றானே !
“வருக வக்கிரன் வையச் செய்தி
தருக” வென்னத் தானவர் கோமான்,
செவிக்கொள வென்னச் செகவிவ காரம்
கொட்டி யளந்தான் கோட்கடித் தேளன்.

வக்கிரன்

வையக மாந்தர் “மாவலி” யென்றால்
வெய்யவன் உயிரைக் கொய்பவன் என்பார்...
எங்குமுன் கொள்கை, எங்குமுன் கொள்ளை
எங்குமுன் அச்சம் பொங்கிடக் கண்டேன்.
ஐரக மெல்லாம் அமரக மெல்லாம்,
வைர மெழுப்பிக் கைரவ மாற்றும்
தானவ ஒற்றர் தானவ வணிகர்

*தானவ வீரர் மானிடர் தம்மைப்
பிரித்தவர் செல்வம், அரித்தவர் வாழ்வை
உரித்துன தரசே பெருத்திடச் செய்தார்,
அடங்காத் தம்பி அணுகுண்டுடனே
ஸ்புட்னிக் கேறிப் புறப்படுகின்றான்*

மாவலி

*பொல்லவன் செயலைச் சொல்லவன் செருக்கைக்
கொல்லுவன் அதற்கே கூடின மின்றே.*

வக்கிரன்

*அனலன் இழைக்கும் அக்கிர மங்கள்
மேற்கே அதிகம் கிழக்கிலும் உண்டு.
யுரேனியம் கோபால் டுடன் காஸ்மிக்ரே
சாவுக்கதிர்கள் தாவு வெடிகள்
மலைதகர் வெடிகள் அலையெழும் வெடிகள்
கூற்றினுங் கொல்லுங் கொடிய கண்ணிகள்,
காற்றினும் வேகமாம் கடுதீப் பொறிகள்,
கோட்டைபோற் செல்லும் வேட்டை விமானம்,
திரிபுரம் போன்று தீமைசெய் விமானம்,
ஒருநொடி வீச்சால் ஊர்சுடு காடாம்
யுரேனியக் குண்டுகள் — உயிர்களை அள்ளும்
தொத்துநோய்க் குண்டுகள், பித்துப் பிடிக்கும்
பெரும்புகை குண்டுகள், பேய்க்குரல் வெடிகள்,
மூச்சைப்பிடிக்கும் முழுவிஷப் புகைகள்,
பாக னின்றிப் பறந்து சென்று
மதியினின்றெறியும் மறலிக் குண்டுகள்
நெருப்புவைத் தூரை நீறு செய்திடும்
அக்கினிக் குண்டுகள் ஆயிரம் ஆயிரம்
குணுக்கெனச் செய்து குவிக்கிறான் ஆங்கே.
வகைவகை யான வாக னங்களை
விளம்பப் போமோ ! விமானங் கோடி ....
உளவு பார்க்க, உயர்வா னளாவிப்
படம்பிடித் தேகும் படகுகள் பலவே.
அயோனியந் தாண்டி அந்தர நிலயம் !
அந்தரத் துலவும் விந்தைசெய் கின்றான் !
அங்கே பேச இங்கே கேட்பான்
மின்சா ரத்தால் முன்செல் வண்டி,
எண்ணெ யாலே ஏகும் வண்டி,
காற்றால் ஓடும் காற்றசை வண்டி,
விரைந்து சென்று விளைபயிர் அறுத்துக்
குவையாய்க் கொண்டுறும் கொள்ளை வண்டி,
கடலை வெல்லும் கப்பல்கள் ஆயிரம்,
ஆயுதக் கப்பல் அணிபடைக் கப்பல்,
உணவுக் கப்பல், உதவிக் கப்பல்,
மருந்துக் கப்பல், மனத்தினும் வேகமாம்
சண்டைக் கப்பல் சலியா தாக்கிக்
கடலெலாம் பரவிடக் கண்டேன் ஐயா !
கொள்ளைக் கப்பல்செய் கொடுமையுங் கண்டேன்
வாணிகக் கப்பல் வளத்தையுங் கண்டேன்
நாசக் கருவிகள் பாசக் கருவிகள்,
காந்தக் கருவிகள் கணக்கி லடங்கா.
இருந்த வாக்கிலே எட்டுத் திசையும்
நிகழ்வதைக் கேட்டு நிகழ்த்திட வேண்டி
வானொலிக் கருவி மனைமனை யுண்டு.*

*உலக நிகழ்ச்சியை உருவாய்க் காண,
தொலையுருக் கருவி தொகையற உண்டு.
கைய டக்கமாங் கருவிக ளாலே
பேச்சறி வித்துப் பெறுவான் விடையும்.
பிறஊர் நிகழ்ச்சியைப் பிடித்துக் கொணர்ந்து
வெள்ளித் திரையில் விளங்கக் காட்டி
நடித்துப் பேசும் படங்களும் பலவே.
அற்புதம் இன்னும் பற்பல உண்டாம்.
தம்பி செய்யும் வம்புகள் மிகையே.*

மாவலி

*நமக்கும் இந்த நாசக் கருவிகள்
எண்ணற வுண்டு கண்ணுறக் காண்பீர்.
அனலன் படையினும் அதிகப் படையும்,
படைக்க லங்களும் பதுக்கியுள் ளோமே
ஆயினும் இன்னும் அதிசய மாகக்
கொல்லும் கருவிகள் கோடி யியற்றுவோம் !
பாரீர் நாளையே பௌதிக ரசாயன
பஞ்ச பூதப் பயன்களி னாலே,
இங்கே யிருந்தே எரிவெடி யாலே
ஆணவ புரியை அழிப்பேன் சிங்கம்
அசுரபீ ரங்கிகள் ஆயிரம் வைத்துக்
கடற்கரை ஊன்றிக் கனல்களை யெறிவேன்.
காஸ்மிக் ரேயைக் கக்குவே னாங்கே.
இங்கே விசையை இப்படி அழுத்தலும்
அங்கே ஆணவம் அனல்பிடித் தெரியும்.
இந்திர சித்தும், இராவணச் சிங்கமும்,
திரிபுரா திகளும் செய்ததைச் செய்வேன்.
மேகமண் டலத்தில் வேகமாய்ச் சென்று,
குண்டுகள் பொழிவேன் ; கண்டு வியப்பீர்.
கடலடிப் படையாற் கப்பலை யுடைப்பேன்.
காந்த வெடிகளால் கப்பலை மூழ்க்கிச்
சரக்கினை அள்ளித் தருக்கென வருவேன்.
மூழ்கிய கப்பலை மூழ்கி யெடுத்தே,
புதுப்புதுக் கப்பல் பொலிவுறச் செய்வேன்.
சத்த மின்றித் தாவிடும் வண்டிகள்,
கண்கா ணாத நுண்விமா னங்கள்,
பாதா ளத்திற் பதிந்து வெடித்தே
தூருடன் எதிரியின் ஊரை யிடிக்கும்
மாவலிக் குண்டை ஆவலாய்க் காணீர் !
கடிகா ரம்போற் காணும் வானொலி
அமைத்துப் பகைவன் ஆற்றலையறிவேன்.
பரிதியில் என்கொடி பறக்க விடுவேன்
குளிர்மதி யேறிக் குடியே றிடுவேன்
அணுவுலை வைத்துக் கணைதெறித் தடுவேன்
கொலையே கலையாய்க் கொண்டேன் காணீர் !
பறந்து வந்துன் பட்டண மெல்லாம்
சுட்டுச் சுடுகா டாக்குவேன் பயலே !
இந்த உலகில் என்னைத் தவிரத்
தலைவனென் றெவரே தலைநிமிர் வாரே !
வம்புசெய்யும் தம்பிப் பயலே
குண்டிற் கொன்பது குண்டு போடுவேன்.
என்கைதிகளை எடுத்துச் சென்றாய்
உன்னைச் சிறைபிடித் துறுவேன் காணாய்
எதிர்த்தால் எல்லாம் இழப்பாய், இறப்பாய்.*

சுந்தரிக் கும்பலைத் தூக்கிவந் திங்கே
செங்கதிரேற்றிச் செருப்பேன் காணீர்
அணுசக்தியினால் அண்டஞ்சிதறவே
விண்ணிலென்னரசை விரித்துப் புரப்பேன்
மீசைமுனையிலே காசினி வைப்பேன்
அம்பிப் பயலே அசட்டுத் திமிரால்,
வம்பு செய்தாய் ! வருந்தாய் ! வருந்தாய் !
ஆணவ நாட்டீர், அனலனை எதிர்மின்,
உங்கள் பொருளையும் உயிரையும் அழிக்க
வந்த கூற்றுவன் ; வலுப்போர் செய்து
நாட்டை அழிக்க நாடினன், எதிர்மின்....
ஒருவனைக் கொன்றால் ஊரே பிழைக்கும்.
தானவம் போல நானுமைக் காப்பேன்
எனது குடைக்கீழ் எல்லாம் இன்பமே
அதர்மப் பதராம் அனலனைச் சுடுவீர்...
சுட்டவர் என்னிடம் சுகமாய் வாழ்வீர்...
புரட்சி செய்மின் ! புரட்சி செய்மினோ ..... !
என்றுடன் அறிக்கை இரண்டு கோடி
அச்சிட் டுயர்ந்து, நச்செனத் தூவுமின்...
பற்றிக் கொள்ளும் பகையும் போரும்....
போரில் லாது யாரினி வாழ்வார்?
பெண்டிலாக் கையும் குண்டிலாக் கையும்
பேடியின் கைகள் ! பேச்சினி யில்லை....
செயலைக் காணீர், செந்நதி காணீர்....
அண்டம் வெடிக்கும் குண்டுகள் வீசி
உலகை ஆள்வேன் ஹும் ஜயபலமே !

வெள்ளி

செய்வோம் போர்கள் கொய்வோம் தலைகள்...
ஆயுதம் உண்டுநம் ஆட்படை யுண்டெனின்,
மருந்துகள், உணவுகள், மல்கிய பொருள்கள்
வேண்டும் ; அதற்கு வேக மாகவே
வளம்பெறு நாட்டை வசப்ப டுத்தியே
களம்பெறு வளமை கண்டிட வேண்டுமே...
பூவிற் செழித்தது புண்ணிய பூமியே....

மாவலி

“சொல்லுதி விரிவாய் அந்தத் தொல்வள நாட்டின் காதை
அல்லல்செய் கலிய னாரும் அதர்மிகள் படையும் ஆங்கே,
வெல்குறி யுளதோ” வென்று வினாவிய மாவ லிக்கு
மல்கிய குறிப்பி னின்று வக்கிரன் வகுத்துச் சொன்னான் !

வக்கிரன்

வினைவகை யறிந்த வெள்ளி விளம்பிய வழியே சென்று
தனைமறைத் துருவ மாறித் தன்னலக் கலிய னாரும்,
அனைவரும் மயங்கும் வண்ணம் அதர்மமே தரும மென்று
புனைவுரை பரப்பி, நாட்டிற் புதுமையுண் டாக்கி னானே !

மனத்தினைக் கெடுத்தான் ; பெண்டிர்
மானத்தைக் கெடுத்தான் ; செல்வர்
தனத்தினைக் கெடுத்தான் ; வீட்டுத்
தாம்பத்யங் கெடுத்தான் ; சேர்ந்த
இனத்தினைக் கெடுத்தான் ; மாந்தர்
இயல்பினைக் கெடுத்தான் ; வேத
வனத்தினைக் கெடுத்தான் — வாழும்
வரிசையைக் கெடுத்தா னாங்கே !

மாணுறு புனித நாட்டின் வளம்பெறு தொழில்கள் கற்று,
வாணிகக் கடைவி ரித்து, வரம்பிலாச் செல்வஞ் செய்தே
காணறப் பொறிகள் செய்து, கலகத்தைக் கிளப்பி, வெற்றி
பூணுறச் சிறந்தா னையா புகழ்பெறுங் கலிய னாங்கே.... !

சொந்தநாட்டன்பைத் தேய்த்துச்சுதந்தர உணர்வைத் தேய்த்துச்
சிந்தையில் ஊனுங் கள்ளுங் காமமுஞ் சேர்த்து சுற்றப்
பந்தனை யாக்கிப் பாபப் பணிகளை யூக்கி, எங்கள்
சந்தையே யாக்கி னோமத் தருமமே ஆட்டு நாட்டை

வித்தகர் பெருத்த நாட்டை வேற்றுமைக் கந்தலாக்கிப்
புத்தகம் பிடித்த கைகள் புட்டியும் சுருட்டு மாக்கி,
பத்தினி மானங்கூடப் பஞ்சத்தாற் பறந்து போக
நித்தியஞ் சூழ்ச்சி செய்த நிசாசரச் சிங்கம் யானே !

பொங்குமின் சாரங் காந்தம் புனல்கொதி யாவி வானந்
தங்கிடும் எலெக்ட்ரன் ஆன சக்திக ளாலே ஓடும்
சங்கையில் அதிச யங்கள் சாதித்த நம்மை மாந்தர்
எங்குமே கும்பிட்டார்கள் எண்ணிலர் வணக்கங் கொண்டோம்.

காலமும் இடமும் வென்றோம், கடவுளின் விதியும் வெல்வோம்;
ஞாலமும் வென்றோம்; தூல ஞானமும் வென்றோம், கற்றுச்
சீலமும் நோன்புங் கொண்ட சிலரையும் வென்றோம், கற்பின்
கோலமும் வென்றோம், சாந்த குணத்தையும் வென்றோம் ஐயா.
பலம்படை சித்தி மன்னன் பாரினைத் துறந்த பின்பு
நிலம்படை சிறிய மன்னர், நிலையினைக் கலக்கி மெல்லப்
புலன்களைக் கெடுத்துப் போரும் போட்டியுந் தூண்டி, நாமே
நலம்பெறப் புகுந்து நாட்டில் வாட்கொடி நாட்டி வந்தோம்.

படையினைத் தருவோம் என்று பகையினைத் தூண்டி, நாங்கள்
இடையினிற் புகுந்து வேந்தர் இருவரும் தோற்கச் செய்தே,
கடையினைப் பரப்பி, மெல்லக் கதையினை வளர்த்து, வாளின்
கொடியினைப் பரப்பி யுன்றன் கொற்றமே பரப்பி வந்தோம்.

சகத்திற்கு வேதந் தந்தார், சாத்திரம் பலவுந் தந்தார்,
இகத்திற்கும் பரத்தி னுக்கும் இணையிலாப் புராணம் பேசி,
மகத்துவ மான தூய மறைகளை மறந்து, தேக
சுகத்தினுக் கான கல்வி துளியவர் கற்கச் செய்தோம்.

கப்பலைக் கட்டி நாளுங் கடலினைக் கலக்கி வாழும்
இப்பரின் செல்வ நாட்டில், ஏழைகள் இல்லா நாட்டில்,
செப்பருங் கைத்தொ ழில்கள் செழித்தபொன் னாட்டில், எங்கள்
கப்பலுந் தொழிலுங் கொண்டு கவலைகொள் வறுமையீந்தோம்.

இவ்வகை மெல்ல நாட்டை இருதலைக் கொள்ளி யாக்கி,
உய்வகை நாமென் றோதி, உட்புகுந் தூன்றிக் கொண்டேன் ;
பொய்வளர் கலிய னுந்தன் புரியிலே முடிபு னைந்து,
நெய்வளர் நெருப்பை எங்கள் நெஞ்சிலே தூண்டினானே.

முடிதரி கலியன் இன்று மோகிபின் செருக்கி னாலே,
துடிதர ஊணர் கோபம் சுயநலக் கொடியை நட்டான்.
அடிதரத் துணிந்தான் யாங்கள் ஆத்திரங் காட்டிக் கேட்டால்,
இடிதர வேண்டும் அந்தக் கலியனுக் கின்று நீயே ....

மாவலி

செவித்த மாவலி சினங்கொண் டுரைத்தான் :—
நமது கலியனோ நமைக்கேட் காமல்
முடிதரித் தாண்டான்.....அடிமைக் கலியன்....

சுதந்தரப் பகைவா, தூம கேதுவே,
செல்வாய் உடனே, சேனை கொண்டு ;
விண்மண் கடற்படை வேகமாய் விரைக !
கலிமோ கியரைக் கைதுசெய் துடனே,
கடுஞ்சிறை யடைத்துக் காவல்வைத் தவரை
நாட்டி லெங்குமே நாட்டென் கொடியை ;
பேச்சுநீண் டவரின் மூச்சை யடக்குவாய் !
எதிர்த்தாற் சுடுவாய் இடர்களை வீழ்த்துவாய்,
குண்டும் கொடுமையுங் கொண்டுமுன் னேறி,
நாட்டைப் பற்றி நாட்டுநம் மரசையே,
பொன்மணி தானியம் போருக் கேற்ற
பௌதிக ரசாயனப் பண்டம் உலோகம்
எல்லாம் கொண்டிங் கிறக்கிட வேண்டுமே....
நாட்டைச் சுரண்டி நமக்கிங் கனுப்புக
செல்லுடன் என்ற சொல்லுடன் பட்டுத்
தூம கேது துறுதுறுத் துரைத்தான்:

தூமகேது

மாவலி யரசே, பூவல யத்தில்
நினக்குத் தம்மை நிகரெனச் செருக்கும்
பதர்களை யொழிக்கவே பலவான் உள்ளேன்.
வெள்ளியும் தாமும் விளம்பிய படியே
புண்ணிய பூமியுன் புகழுர சாகச்
செய்வேன் அதன்வளம் செம்மையாய்ச் சுரண்டி
வங்கத் தொடரில் இங்கே யனுப்புவேன்.....
அரசே இங்கே ஆயுதப் படையால்
ஆணவம் ஆளும் வீணனை ஒழிப்பாய்...
கலியனை உடனே காவலில் வைத்துன்
வாட்கொடி நாட்டி வரிசை வரிசையாய்ச்
செய்யுங் கடமையைச் செய்வழி செய்வேன்...
தூம கேதுவின் சுடுதிறங் காணாய்...
பிறரை அடிமைசெய் பெருமையைக் காணாய்,
கொலைத்திறம் புரியுங் கலைத்திறங் காணாய்.
வெற்றிமேல் வெற்றி விளைப்பேன் யானே....

மாவலி

"செல்லுன் குண்டு வெல்லுமென் அருளால்...
புண்ணிய பூமியிற் பொருந்துநம் ஆட்சியும்
ஆணவப் போரும் ஆகிய கடன்களை
நமக்கே நலமுற நடத்திடு வோமே"
என்று மாவலி இயம்பி யெழுந்து
தூம கேதுவைத் துறைமுகஞ் சேர்த்தே
அரக்கப் படைகளை அணிவகுத் தானே.....

30. சங்கத்திற்கு நலமுரைத்த படலம்

தானவ - ஆணவச் சமர்

தானவன் செருக்கினைத் தகர்க்கத் தம்பியும்
தானையை மிகைபடச் சேர்த்துத் தாக்கினான் :
யானையும் யானையும் எதிர்த்து மோதினால்,
ஏனைய முடிவினை யியம்ப வேண்டுமோ ?

மண்ணுடை யாசையும், மனதின் மாயமாம்

பெண்ணுடை யாசையும், பிரிவு செய்திடும்
பொன்னுடை யாசையும் புரட்சி செய்திடின்
புண்ணுடை வஞ்சகப் போருக் கெல்லையோ ?

உறவுடன் சுற்றமும் ஊருந் தேசமும்
அறமுமென் றெதனையும் ஆத ரிப்பரோ—
மறவலி கொண்டமண் ணாசை மாயத்தால்,
பொறைவலி போக்கிய பூரி யார்களே ?

அண்ணனுந் தம்பியும் அனலுங் காற்றுமாய்ப்
பண்ணிய போர்வினை பாரைப் பற்றவே,
மண்ணக நாடெங்கும் வசிக்கும் ஊணரும்
திண்ணெனச் சமர்செயத் திரண்டு வந்தனர்.

புதுப்புதுச் சுடுசரம் புதுவி மானங்கள்,
புதுப்புதுக் கப்பல்கள் புதிய ஊர்திகள்,
புதுப்புதுச் சூழ்ச்சிகள் புதிய போர்களும்
புதுப்புது வடிவுடன் புவியைச் சூழ்ந்தவே !

எழுங்கதிர் முரசொலி யியம்பக் கேட்டிடும்
விழுங்கதிர் சாங்குரல் விம்மக் கேட்டிடும்,
கொழுங்கதிர் உமிழ்ந்திடுங் குண்டு பீரங்கி
விழுங்கிடுந் திசைகளைப் புகையின் வேகமே.

விதித்தனர் கடுவிதி ; விதியை மீறியே
எதிர்த்தவர் எமபுரம் ஏக வென்றுளங்
கொதித்தனர், மிதித்தனர், கொன்று மண்ணிலே
பதித்தனர் பஞ்சமா பதகர் கூட்டமே !

மட்டறு செருக்கினர், மற்றை நாட்டினர்
கட்டடி மைகளென் றிழிவு காட்டினார்.
கட்டினர் வெட்டினர் கால வேடன்போற்
சுட்டனர் சுடிகையு நடுங்கத் துன்பத்தால்.

வேவுசெய் விண்படை விளக்கிடும் நிழல்
ஓவியங் காட்டிடும் ஊரை நோக்கியே,
தாவுவர் ; சுடுசரந் தள்ளித் தீயிட்டே
பாவிகள் அனைத்தையும் பாழ்செய் வார்களே.

மெய்யன் ஆணவம் வந்த கதை

இங்கனம் இகல்செயும் இராக்க தர்புரி.
தங்கம்போல் மாசறு சத்தி யன்குழு,
பங்கஞ்செய் மாவலி படரைத் தாண்டியே
எங்கனம் வந்ததென் றியம்பு வாமரோ !

மதிமிகு போகனு மன்னன் மெய்யனும்
துதிமிகு சுந்தரி சூழ்ச்சி சொல்லவே,
கொதி மிகும் அனலனைக் கூவிப் பேசிடக்
கதிமிகு வானொலிக் கருவி யாக்கினார்.

தானெனும் ஆணவந் தழைத்த தம்பியும்,
ஊனுடன் ஒட்டிய உளப்பொ றாமையால்,
வானொலி பேசிய வாறு வானத்தே,
தானவ நகரினைத் தாக்கி னானரோ !

ஊணறு விரதத்தில் ஊன்றுஞ் சக்தியைக்
காணுறு பொதுசனங் கனன்றெ ழுந்ததும்,
சேணுறு குடையினிற் சிலர் இறங்கினார் ;
ஆணவர் சிறைதிறந் தனலும் வீசினார்....

கூவென மூண்டிடுங் குழப்பத் தூடவர்
மாவலி யானென மாறு வேடத்தில்,
காவலைக் கடந்துமுன் ககனக் கப்பலில்
வாவினர் ஆணவம் வந்தி றங்கினார்.

கொலைசெய மாவலிக் குண்டர் தேடியே
மலைத்தனர் ; அழகியு மகளு மன்னனும்
கலைதரு முனிவனுங் கடிதிற் சென்றதை
நலிவுறத் தெரிந்துள நடுங்கிச் சோர்ந்தனர்.

ஒற்றர்கள் ஓடுக உடனந் நால்வரைப்
பற்றுக வென்றனன் பதறு மாவலி ;
பற்றலர் சூழ்ச்சிகள் பலிக்க வில்லையால்
வெற்றுரை யானது வெய்யன் வெம்மையே.
பேயெனப் பெருஞ்சமர் பெருத்த நாட்டிலே,
சேயென நால்வருஞ் சேர்ந்து கூடமாய்
ஒய்வற நிருதரின் உழைப்பி னால்வரும்
ஆயுத மனைத்தையும் ஆய்ந்து கற்றனர்.

இரக்கமற் றிரவுடன் பகலும் இன்னல்செய்
அரக்கரின் போர்முறை அறிந்துப் போரினைச்
சுருக்கிடுஞ் சூழ்ச்சியுஞ் சூட்சு மங்களும்
பொருக்கெனக் கற்றவர் பொருந்து நாளிலே.

உருக்கமோ டனலனும் உபசரித்தனன் ;
இருக்கையும் ஈந்தனன் ; எனினும் அன்னவன்
வருக்கத்திற் குரியதாம் வஞ்ச நெஞ்சினான்
கருத்தினிற் காமமுங் கரவுங் கொண்டனன்.

முன்னரே முழுமன மோகங் கொண்டவன்,
இன்னரென் இச்சையை எய்துவேன் எனாஅ
"அன்னமே" என்றனன் அழகி முன்வந்தே ;
புன்னகை புரிந்தவள் புறமொ துங்கினாள்.

அத்ததி யவ்விடம் அறிந்து வந்தநம்
சத்தியைச் சங்கடஞ் செய்யத் தாவினான் ;
உத்தம முனிவரன் ஓடி வந்தனன்,
மெத்தவும் அறிவுரை விளம்பிப் போக்கினான்.

மெய்யனைச் சிறைசெய்து வேத நாட்டினைக்
கையினிற் பற்றிடக் கருத்திற் கொண்டனன்....
ஐயனும் இவையெலாம் அறிந்து போகனை
உய்வழி வான்வழி யூக்கி னானரோ.

அன்பருக்கு நல்லுரை

நோக்கினிற் பெரியான், மிக்க நுண்மதி கொண்ட மெய்யன்
ஆக்கிய சன்மார்க் கத்தின் அன்பரை உடனே கூட்டி,
"வாக்குடன் மனமுந் தொண்டும் வளம்பெறும் நல்லீர் ஒன்றி
ஊக்கமோ டுழைமின் வெற்றி யுண்" டென உரைத்தான் மன்னோ

சுந்தரி, சக்தி, போகன் சுதந்தரப் பணிக்கென் னோடும்
இந்தநாள் ஏகு கின்றார் ; ஏற்றநாள் மீண்டும், இங்கே
வந்தும துரிமை நாட்டி மக்களுக் கினிது செய்வோம்,
அந்தநாள் வரவை நீரும் ஆர்வமோ டெதிர்பார்ப் பீரே.

அல்லலிற் கைவிட் டோமென் றஞ்சலிர்; அரக்க ருக்குத்
தொல்லைகள் வந்த திந்தச் சுடுசரப் போர்க ளாலே ;

மல்லுறு தம்பி யோடு, மாவலி புரியும் போரே
கொல்லுறும் ஊணருக்குக் கொடியதண்டனையென் றெண்ணீர்.

போரெனும் பேயின் கையிற் புகலடை அரக்கர் கூட்டம்,
பேரிடி முழக்கஞ் செய்து, பீரங்கிப் புகையாய்த் தங்கள்
வீரியத் திமிர்கள் சென்று, விறலிழந் தயரக் காண்பீர்,
பாரத சக்தி வந்து பரிந்துமக் குதவக் காண்பீர்.

உங்களுக் குரிய வீட்டில் ஒடுக்கமாய் அடங்கி நின்றே,
சங்கத்தை வளர்த்து, சுத்த சத்திய சமயோ கத்தை
அங்கத்தி னர்க ளெல்லாம் அறிந்தவர்க் கோதி, அன்பு
பொங்கிடப் பணிகள் செய்வீர் புனிதனால் வெற்றி யாமே.

சத்திய விரதம் பூண்டு, சத்துவ உணவைத் துய்த்து,
பத்தியும் பரிவும் பேணிப் பலர்பயன் பெறுந லஞ்செய்
உத்தமர்க் கழிவொன் றில்லை; உலகெலாம் அவரைச் சாரும்;
சுத்தனுந் தியானந் தன்னிற் சுடரொளி காட்டுவானே.

ஆவியில் இணைந்த நேயர் அன்புடன் அன்பு சேரிற்
பூவினில் அரிதொன் றில்லை; புரிசெயல் வெற்றி யாமே.
தூவிய லறத்தைக் காக்கச் சுத்தனை நோக்கி நாங்கள்
போவது தரும மின்னே ; புன்னகை விடையைத் தாரீர்.

நானில நிகழ்ச்சி யெல்லா நாடொறு முங்க ளுக்கு
வானொலி சொல்லக் கேட்டு வரிசையாய்ச் செய்வ செய்வீர்.
தானவ நிலையைக் கண்டு, தாவிநாம் வந்து பின்னே,
ஆனதைச் செய்வோம்; அன்பீர் ஆதலால் விடை கொள்வேனே!

"ஒன்றுபட் டுழைப்போம்; இங்கே உரிய காலத்தில் வந்து,
வென்றியை முழக்க வேண்டும்; வேந்தநீ" யென்று நல்லோர்
நன்றிகள் பலவுங் கூறி நல்விடை மாலை சூட்டச்
சென்றனர் நான்கு பேரும் சீகர விமான மேறி.... 124

31. சீகரன் மகிழ்ந்த படலம்

சொந்தவி மானத்திற் சூட்சு மந்தனை
விந்தையாய் அமைத்துடன் விரைந்து, நால்வரும்
சந்தடி யின்றியே தாண்டித் தூரத்தை
வந்தனர் சீகரம் வாழ்த்தொ லிக்கவே !

இழந்தநற் செல்வத்தை இரும டங்கென
வழங்கிடப் பெற்றவன் மகிழ்ச்சி போலவே,
இளங்கிளி சுந்தரி எதிர நின்றதும்,
உளங்கிளர்ந் துவந்தனன் உரிய தந்தையே.

சக்தியை அன்புறத் தழுவி ஏற்றனன்,
சத்திய மன்னனைச் சயசபா ஷென்றான்.
உத்தம முனிவனை உருகிப் போற்றினான்,
மெத்தவுங் கதைகளை விரும்பிக் கேட்டனன்.

அன்னிய நாட்டினில் அரக்கர் மாயத்தில்
இன்னவர் வாழ்ந்ததும், இசைக்க லையினால்,
இன்னல்செய் அவுணரின் இனத்தை மாற்றியே
நன்னலம் புரிந்ததும் நவிலக் கேட்டனன்.

சீகரன்

ஆவியைப் போலநான் அன்பு செய்திடும்
பூவியல் அழகியே, புதல்வி யோடினித்

தேவியல் வாழ்வுடன் சீக ரத்திலே
நாவியற் கலைகளை நாட்டிப் போற்றுவாய்.

கற்பினுக் கரசியே, கலையின் செல்வியே,
அற்புத முனிவரன் அன்பு பொங்கவே
நற்பணி செய்தினி நாளை வேண்டிய
முற்படு வெற்றியை முயலு வாமரோ !

சுந்தரி

திடமன மறிந்ததைச் செய்யுந் தந்தையே,
இடமகல் உலகெலாம் இராக்க தர்களின்
வெடிபடு செருக்கினால் விளைந்த தீமைகள்
அடர்ந்தன ; வருந்தநல் லறங்கள் எங்குமே.

புண்ணிய பூமியைப் புலிய ரக்கர்கள்
எண்ணிய படியிடர் எய்தப் பற்றினார்.
மண்ணுல கங்கெட மல்லுங் கொள்ளையும்
புண்ணுட னிழைத்தனர் புல்லர், கள்ளரே....

அவுணரின் செருக்கினை யழித்திந் நாளிலே
புவிநலம் புரிந்திடப் புனிதன் செய்திடும்
தவநலம் பலித்திடச் சக்தி யோடுநான்
நவநலத் தொண்டுசெய் நாட்டங் கொண்டுளேன்.

சீகரன்

என்மனம் அதுவென விசைத்துச் சீகரன்
கன்மன வரக்கரைக் கடிது மாற்றிடப்
பொன்மனங் கொண்டுறும் புனிதன் சேவைக்கே
நன்மனங் கொண்டதை நன்று பேசினான்.....

போகன்

உலகினைப் பங்கு போட ஒருவருக் கொருவர் போட்டி
விலகறப் போடும் ஊணர், விளைத்திடும் தொல்லை யாலே,
கலகமே பெருகி மாந்தர் கலங்கிடுங் கலக்கந் தீர
நலமுறு சுத்தன் வந்தான்; புதுயுக நாதன் அன்னோன்.

தானவத் தீவில் யாங்கள் சாதித்த பணிக ளெல்லாம்,
தீனரைத் தாங்குஞ் சுத்த சித்தனே சாதித் துள்ளான்.
மோனமாய்த் தவத்தின் சக்தி முடிவறத் தந்து, வெற்றி
ஈனுறக் காரியத்தை இனிதவன் முடித்தான் ஐயா....

தலைவனும் அவனே எங்கள் சரிதையும் அவனே, இந்த
நிலைபெறும் உலகுக் கெல்லாம் அன்பொளிர் நிலையம் அன்னான்
கலைகளுக் கிறைவன், யோகக் கனலினைப் பரப்பி, நாளும்
அலைகடல் உலக மெல்லாம் அதிசய நன்மை செய்வான்.

போர்செயும் அரக்கர் போகும் போக்கினை யறிந்தி ருந்தே
சீர்பெறுங் காலங் கண்டு, சீரிய சுத்தன் வாழும்
கார்வரை சென்று, நல்ல காரியந் தொடங்கும் போதென்
ஆர்வத்திற் குதவி செய்வீர் ; அனைவரும் என்றான் போகன்.

சத்தியன்

எங்குநாம் இருந்துந் தூயன் இதயத்தில் இருக்கக் காண்போம்,
இங்குநாம் அவனை யெண்ணி யியற்றுவ நன்று செய்வோம்;
அங்குதா னவர்கள் ஆட்டம் அடங்கிடில் அறவோர் கூட்டம்
செங்கதிர்க் கிரணம் போலச் செகத்தினை யழைப்ப தாமே.

அத்தகை நல்ல காலம் அழைப்பதை உள்ளே கேட்டுச்
சுத்தசே வைக்குச் செல்லச் சுதந்தர ராக நிற்போம்.
பித்தங்கொள் அவுணர் தாமும் பெருஞ்சமர் வெறியி ளைத்தே

உத்தமன் அருளை நாடும் உபாயமும் செய்ய லாமே....

சக்தி

உலகெலாம் பரவுஞ் சோதி, உள்ளத்தில் இலகுஞ் சோதி,
பலவகை நன்மை யெல்லாம் பரிந்தருள் சுத்த ஜோதி,
விலகிலா தென்னுள் ஆடும் விமலமா ஜோதி யொன்றைக்
கலந்துவாழ் வாழ்வே இந்தக் கன்னியின் வாழ்க்கை யாமே...
இன்னலைத் தீர்க்கும் ஐயன், எனைவிடா தருளு மையன்,
பொன்னொளிர் புனிதன், அன்பு பூண்டெனை யாளும் கோமான்,
தன்னலந் துறந்த வள்ளல், சகத்திற்கே வாழுந் தியாகி,
அன்னவன் யோக மேயென் ஆருயிர்க் கினிய தாமே.....

இவ்வகை அன்பு செய்யும் இணைபிரி யாத நேயர்
நவ்விளந் திருவார் சக்தி நல்லிசை யமுதும் பேச்சும்,
செவ்விய கலையும் யோக சித்தியும் சுத்த னன்பும்
திவ்விய வாழ்வு மாகத் தினம்பல கழித்தார் மாதோ !

போகன் புறப்படுதல்

இடமகல் உலக மெல்லாம் இகல்செயும் அசுர மாயம்
அடங்கிடுங் கால மெய்த ததற்கறி குறிய தாகத்
திடமன நேயர் ஓர்நாள் தியானத்தில் ஆழ்ந்த போது,
நடம்பெறுஞ் சிலம்பொ லிக்க நாதமொன் றழைத்த தம்மா!

சக்தி

என்னவன் அழைத்தான்; ஆங்கே இசைமிகு போகன் சென்று
முன்னர்நம் சரிதையெல்லா முற்றுறச் சொல்லி, எம்மான்
என்னநாம் செய்ய வேண்டும் என்பனோ அதனைச் செய்யத்
துன்னுவோம் என்றாள் சக்தி சுத்தனுக் காக வந்தாள்...

பொருத்தமென்றுரைத்துப்போகன் புனிதனார் அழைப்பிலுள்ள
கருத்திதென் றோதி, அன்புக் கடவுளைத் தியானஞ் செய்து,
திருத்தகு நாளில் வேக விமானத்திற் சென்றான்; அன்னோன்
வரத்தகு வரவை முன்பே வாசகர்க் கோதி னோமால்.

இத்தகை நிகழ்ச்சி யெல்லாம் போகனார் இயம்பக் கேட்டே,
உத்தம நேயருக்கும் உரைத்தனன் கவிதை யாலே;
சுத்தனு மனங்கு விந்து சூட்சும உடலி னாலே
சித்தருட் கடமை பேசித் தியானத்திற் பாடி னானே !

அன்புநிலை கண்டுலக மனைத்தும் வாழ்க !
அருளாட்சி தழைத்துயிர்கள் அமைதி சேர்க !
துன்பமெலாம் பொறுத்துலகத் தொண்டு செய்யும்
சுத்தசம யோகம்வளர் சுடர்கள் வாழ்க.
நண்புணர்வு பரவிடுக ! நலிக வெம்போர் !
நல்லபொது நிலையினிலே ஞான மோங்கி,
இன்பநிலை யாமிறைவன் கருணை யாலே
எல்லாரும் ஓர்குலமாய் வாழ்க மாதோ !

தருமத்தை நிலைநாட்டத் தவங்கள் செய்தோம்.
சத்தியத்தைக் கண்டிடவே தியானஞ் செய்தோம்.
கருமத்தை யோகமெனக் காக்க வேண்டிக்
கனலொன்று பெற்றின்று காத்து நின்றோம்.
மருமத்தை அறிந்தவுணர் அவுண ராலே
மதமடங்கப் போர்வந்த வகையுங் கண்டோம்.
ஒருமித்து வாய்மைக்கே உயிர்க்கும் அன்பீர்,
உலகசக்தி அழைப்புமினி யுறுவ தாமே !

"இருமிங்கு போகனாரே இனியுல குய்ய வேண்டித்
திருமிகு கடமை நம்மைத் தேடியே விரைவில் இங்கே
வரு" மெனத் தூயன் சொல்ல வரமுனி போற்றி செய்து,
உருவெனக் கண்ட ஞானி ஒளியினைத் தியானித் தானே !

போகன்

சுத்தனே சரணம் ! சுத்த யோகமே சரணம் ! அன்பார்
சுத்தசங் கத்தி லுள்ள தொண்டரே சரணம் ! என்றும்
பத்தருக் கருளும் சுத்த பரமனே சரணம் ! யோக
சக்தியே சரணம் ! சித்தி தருகுரு வரனே போற்றி !

பத்தியாய்ச் சுத்தா னந்த பாரதிக் கினிய சுத்த
சக்தியின் அருளாற் பூத்த பாரத சக்தி தன்னில்,
இத்துடன் நான்காங் காண்டம் இயல்புற முடிந்த திந்தத்
தத்துவக் காதை சொல்லுந் தானவர் தன்மை தானே. *120*

பாரத சக்தி, நான்காவது

தானவ காண்டம் முற்றிற்று